

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

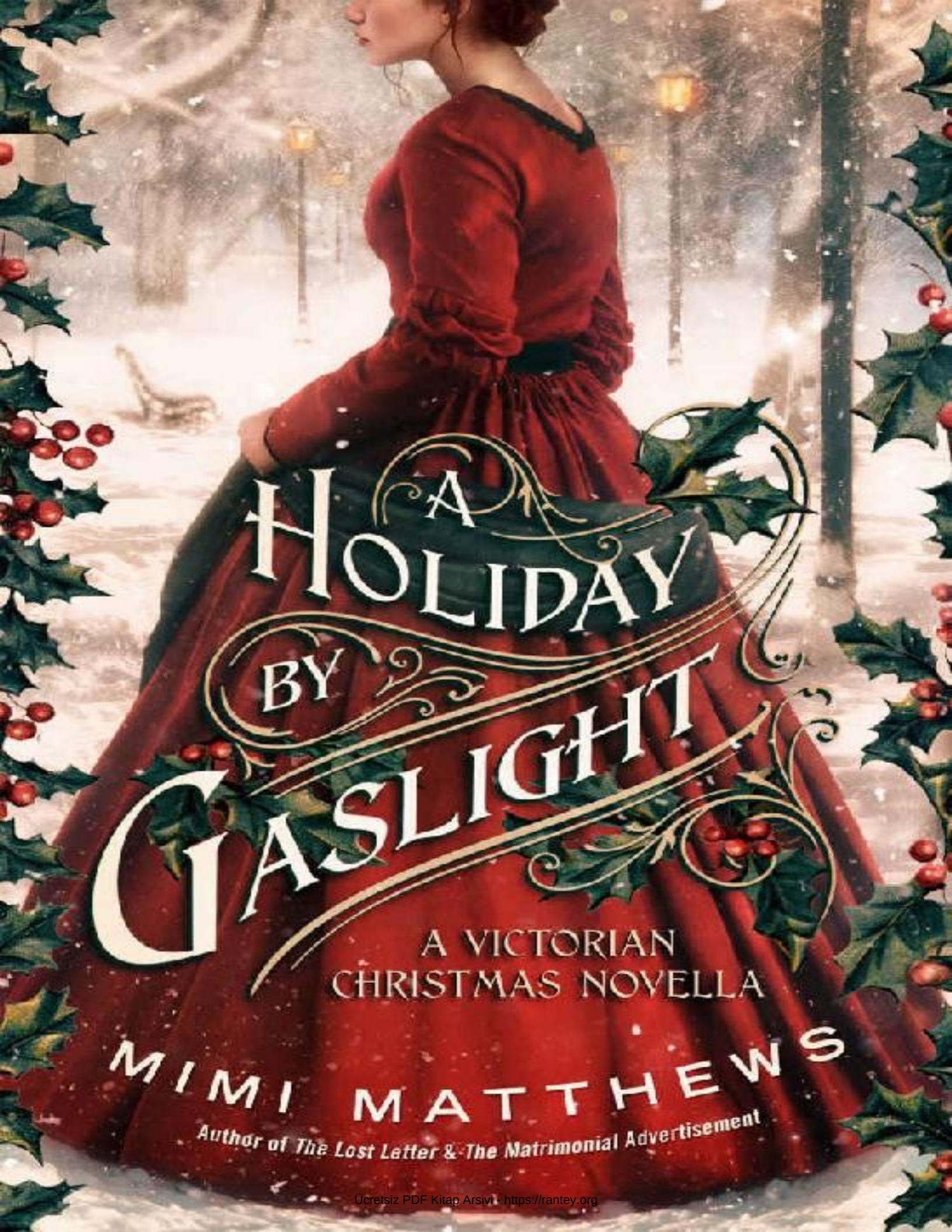
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Victorian woman in a red dress stands in a snowy street at night, looking out over a city with gaslights. The scene is framed by holly leaves and berries. The title 'A HOLIDAY BY GASLIGHT' is written in a decorative, stylized font across the center of the image.

A HOLIDAY BY GASLIGHT

A VICTORIAN
CHRISTMAS NOVELLA

MIMI MATTHEWS

Author of The Lost Letter & The Matrimonial Advertisement

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Praise for the Novels of MIMI MATTHEWS

Gaz Işığında Bir Tatil

"Okurlar, Sophie ve Ned'in gaz lambalarıyla aydınlatılmış ortamlarında onlara kolayca aşık olacaklar."

-Library Journal, yıldızlı inceleme

"Matthews'un romanı rahatlık ve neşe dolu - romantizm okurları için tam Noel zamanında gelen tatlı bir ikram."

-Kirkus Reviews

"Zarif bir aşk hikayesi... ve 1860'ların otantik bir sunumu, bir dönem filminin sadeliği ve görsel zevkiyle okunuyor."

-Readers' Favorite

Evlilik Reklamı

"Matthews (*The Viscount and the Vicar's Daughter*) bu etkileyici Viktorya dönemi romantizminde, kimyanın parıldadığı ve güçlü karakter gelişimiyle etkileyici bir hikaye yaratıyor... mükemmel bir seri başlangıcı..."

-Publishers Weekly

"Matthews (*The Viscount and the Vicar's Daughter*) yavaş yavaş gelişen bir kimya ve sosyal bir tarihle ilgi çekici bir olay örgüsü yaratma sahip

bükölme."

-Library Journal

"Matthews'un (*Napolyon'u Isıran Pug*, 2018, vb.) serinin açılış kitabı, güzel insanlar, zor durumdaki genç kızlar ve bol miktarda testosteronla dolu, suçlu bir zevk... Bir romantizmden daha fazlası olan, iyi yazılmış ve ilgi çekici bir hikaye."

-Kirkus Reviews

Vikont ve Papazın Kızı

"Matthews'un hikayesi harika bir aşk romanının tüm yüksek notalarını tutturuyor... Her yerdeki aşk okurlarının tatmin olmuş iç çekişlerini işaret edin."

-Kirkus Reviews

"Matthews, okuyucuları mutlu edecek tatlı bir sonla sonuçlanan içten bir romantizm kaleme alıyor. Harika bir romantik okuma."

-RT Kitap Yorumları

Kayıp Mektup

"Austen ve Bronte'lerin tonlarıyla dram ve romantizmin eğlenceli bir karışımını yaratan, Regency romanları ve Viktorya dönemi sonsuza dek mutlu son hayranları için mükemmel bir hızlı okuma."

*-RT Kitap
Yorumları*

"Hızlı ve duygusal açıdan tatmin edici bir okuma, iki karakterin anlaşılır bir şekilde vazgeçtikleri sonsuza dek mutluluğu bulmaları. Umut verici bir ilk roman."

-Library Journal

A
HOLIGÜN
BY
GASLIGHT

.a¥I': l'..litl. "A"
CHRISTMAS NOVELLA

MIMI MATTHEWS

GAZ IŞIĞINDA BİR TATİL

Viktorya Dönemi Noel Romanı

Copyright © 2018 by Mimi Matthews

Edited by Deborah Nemeth

Kapak Tasarımı Bookfly Design'dan James T. Egan'a ait

Ampersand Book Interiors tarafından e-Kitap Tasarımı ve Biçimlendirmesi

E-Kitap: 978-0-9990364-6-4

Ciltsiz: 978-0-9990364-7-1

Bu kitabın elektronik baskısının satışı tamamen izinsizdir. İnceleme amaçlı kullanım dışında, yazarın/yayıncının yazılı izni olmaksızın bu eserin herhangi bir yolla kısmen veya tamamen çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabı çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. herhangi biçimde bölümleri.

www.PerfectlyProperPress.com

Noel Marzipan "Zippy" anısına
2008-2018

ONE

Londra, İngiltere
Kasım, 1861

Buz gibi bir Kasım sonu esintisi Serpentine boyunca uzanan ağaçların çıplak dallarını hışırdatıyordu. Hyde Park sabahın bu saatinde neredeyse terk edilmişti. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Hava dondurucu soğuktu, gri gökyüzü yaklaşan yağmurun kokusuyla ağırlaşmıştı. Sophie Appersett ellerini, boynundaki ipek kordondan sarkan büyük boy vizon kürkünün içine daha sıkı soktu. "Gördüğünüz gibi Bay Sharpe. Bu şekilde devam etmemiz için hiçbir neden yok."

Edward Sharpe tam bir sessizlik içinde onun yanında yürüdü. Büyük eldivenleri

Ellerini kavuşturmuş, masmavi gözlerini karşıya dikmişti. Yüz ifadesi kasvetliydi. O kadar kasvetliydi ki, ciddi siyah takım elbisesi, siyah pardösüsü ve siyah kunduz şapkasıyla birlikte düşünüldüğünde, cenazeye giden bir adamla karıştırılabilirdi.

Onu şimdi gören hiç kimse Büyük Londra'nın en zengin fabrika sahiplerinden biri olduğuna inanmazdı. Ve kesinlikle onun bir değil iki ayrı demiryolu şirketinin sahibi olduğuna da inanmazlardı.

Sophie ona yan gözle baktı. Uzun boylu, esmer, ciddi erkeklerden hoşlanan biri için yakışıklı bir adamdı, ama çıldırtıcı derecede zor biriydi.

Oku. Duygularını asla bir bakışla ya da bir kelimeyle ele vermezdi. Ve konu konuşmaya geldiğinde, sessizlik açık ara en sevdiği konuydu. Kısa süren flörtleri boyunca, konuşmanın çoğunu o yapmak zorunda kalmıştı.

Geçtiğimiz iki ay içinde kendi sesinden nefret etmeye başlamıştı. Saksagan gibi gevezelik ederek ucsuz bucaksız boşluğu doldurup duruyordu. Sürekli konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor ama asla gerçekten bir şey söylemiyordu.

Ama şimdi bir şey söylüyordu. İki ay önce söylemesi gereken bir şeyi. "Biz sadece uygun değiliz."

"Kesinlikle hayır, hanımefendi." Bay Sharpe'ın sesi derin, zengin bir baritondur. Belirgin bir aksanı yoktu. Tam tersi. Bir beyefendinin kültürlü tonlarıyla konuşuyordu. Bunu nereden öğrendiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ailesi Londralı bir esnaftı. Eton ya da Cambridge'e hiç gitmemişti. Bunun yerine gençliğini paket dağıtarak ve dükkânlarının raflarını doldurarak geçirmişti.

Ve şimdi bir otuz yaşındaydı. Varlıklı, güçlü ve -ailesine göre- uygun biriydi.

Babamla ittifak konusunu ilk açtıklarında annem, "*Kibar sosyeteye girmeye çalışıyor,*" demişti. "*Bu yüzden sana kur yapmak istiyor, canım.*"

"*Ve asla sıradan kökenlerini yüzünüze vurmayacak,*" diye eklemişti babam. "*Onlardan çok utanıyor. Artık servetine servet kattı, mütevazı başlangıçlarını unutmak istiyor. Ve eğer o bunları unutabiliyorsa Sophia, sen de unutabilirsin.*"

Sophie, Bay Sharpe'ın mütevazı başlangıçlarını umursamıyordu. Tam tersine. Sık sık Bay Sharpe'ın onlardan bahsetmesini dilemişti. Onu merak ediyor ve daha yakından tanımak istiyordu. Ama iki ay sonra...

İç çekti. "Henüz aileme söylemedim. Büyük hayal kırıklığına uğrayacaklarını biliyorum. Seni çok seviyorlar."

"Sanırım öyle," dedi.

Ona dar bir bakış fırlattı. Yüzü granit gibi hareketsiz çizgilerle belirlenmişti, geniş omuzları pahalı kumaşının altında gergindi.

pardösü. "Bu konuda tatsızlık çıkarmana gerek yok. Onlar da senden daha paralı asker değillerdi."

"Paralı asker," diye tekrarladı. "Ben bu muydum?"

"Bunda utanılacak bir şey yok. Bu işler böyle yapılır. Her zaman böyle yapılmıştır. Zengin tüccar kızları ile yoksul asilzadeler arasında kurulan ittifaklar. Ya da -bizim durumumuzda olduğu gibi- başarılı iş adamları ve yoksul taşra eşrafının kızları." Kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Sizin için her şeyin boşa gitmesine üzuldüm."

"Öyle misin?"

"Evet, ama... dürüst olmak gerekirse, Bay Sharpe, sosyeteye kabul edilmek istiyorsanız, Derbyshire'lı Appersett'lerden daha yukarılara bakmanız daha iyi olur. Kendinize bir kont kızı bulun. Toplum içinde dolaşmaya alışkın bir hanımefendi. Bana gelince, ben-"

"Başka biri mi var?" diye sordu aniden. Sophie'nin bakışları onunkilere kaydı. "Ne?"

"Başka bir erkek var mı? Tercih ettiğin biri?"

"Tanrım, hayır. Eğer olsaydı, seninle yürümeyi asla kabul etmezdim." Hızını yavaşlattı. Parkın girişinden çok uzaklaşmışlardı. Ve daha fazla kalamazdı. Yokluğu fark edilmeden önce geri dönmek zorundaydı. "Sadece hiçbir ortak noktamız yok. İki ay sonra bunu anlamış olmalısın."

Cevap vermedi.

Sophie alt dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi. İlişkilerine son vermek için daha ne kadar şey söylemesi gerekiyordu? Bu tür konularda hiç tecrübesi yoktu. Daha önce hiçbir erkek ona kur yapmak için izin istememişti. Ve, diye düşündü acımasızca, bir daha hiçbir erkek bunu yapmayabilirdi. "Belki de daha önce bir şeyler söylemeliydim."

"Neden ?"

Serpentine'in dalgalı sularına doğru baktı. "Bilmiyorum. Sanırım düşündüm ki..." Ona ısınacağını. Ona değer vereceğini. Hatta onu biraz sevecekti. Onu sevmeye hazırdı.

Çok küçük bir cesaretlendirme yeterli olurdu. Sevgi dolu bir bakış. Nazik bir söz. Sevecen bir dokunuş. "Ama artık bir önemi yok, değil mi? Her şeyin doğal sonuna geldik."

"Dediğiniz gibi olsun." Bay Sharpe saate bakmak için yeleğinden altın cep saatini çıkardı. Bu son derece küçümseyici bir hareketti.

Sophie durdu. Soğuk esinti, ağır yün eteklerini bacaklarının etrafında hışırdattı. "Sizi bir randevunuzdan alıkoyuyor muyum, efendim?"

O da durdu ve yüzünü ona döndü. İfadesi okunamıyordu ama kadın çenesinin sert çizgisinde hafif bir sertleşme fark etti. Sanki sinirlenmiş, hatta öfkelenmiş gibiydi. "Öylesiniz, Bayan Appersett."

Yanaklarında mahcup bir kızarıklık belirdi. Burada aralarındaki ilişkiyi olabilecek en nazik şekilde kesmeye çalışıyordu ve onun tek düşünebildiği bir sonraki buluşmasıydı! Umurunda bile değildi. Geçtiğimiz iki ay onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Her zaman şüphelendiği şey buydu ama yine de...

Acıdı. Onun kendisinden hoşlanmasını çok istemişti.

Parmaklarını manşetinin sınırları içinde sıkı. "Sizi alıkoymayacağım. Eğer aramızdaki her şey hallolursa-"

"Evet, ," dedi sabırsızlıkla. "Biz uymuyoruz." "O zaman kabul ediyorsun-"

"Mükemmel. Bu maskaralığa devam etmek için bir neden yok."

Sophie içten içe irkildi. Maskaralık mı? Kur yapmaları hakkında böyle mi düşünüyordu? Ne kadar da alçaltıcı. "nedeni yok." Elini manşetinden çekip ona uzattı. "Size iyi şanslar dilerim Bay Sharpe."

Bay Sharpe'ın bakışları kadının uzattığı ele kaydı. Kırmızı bir çocuk eldiveninin içindeydi ve başparmağı hafifçe yıpranmıştı. Bir anlık tereddütten sonra, kendisinden çok daha büyük olan elini onunkini içine çekti ve kesinlikle gerekenden bir kalp atışı kadar daha uzun süre kavradı. "Ve ben de sizi, Bayan Appersett," dedi.

Ve sonra onu bıraktı.

Ned şapkasını ve eldivenlerini ofisindeki döşemeli kanepenin üzerine öyle bir güçle fırlattı ki, uzun kunduz şapkası minderlere çarpıp sekerek yere düştü. Onu yerden almadı. Bunun yerine, iki eliyle saçlarını taradı, ta ki saçlarının yarısı dikilene kadar. Alnına yakın bir yerde, kalın siyah buklelerini ehlileştirmeyi imkânsız kılan çileden çıkarıcı bir özelliği vardı. Bol miktarda Macassar yağı sürmek bile onları uzun süre uygarlaştıramazdı.

Artık ne saçını ne de kendini uygarlaştırmamanın bir anlamı vardı. Bayan Appersett hayatından çıkmıştı. Flörtleri sona ermişti. Ve daha fazlasına dair tüm umutlar da sona ermişti.

Uzun bir süre sonra pardösüsünü silkti ve bir sandalyenin üzerine attı. Ceketi de onu takip etti. Gömleğinin kollarını sıvayarak pencerenin yanındaki maun ağacından yapılmış devasa avukat masasına doğru ilerledi. Masanın üzeri özenle düzenlenmiş kâğıt yığınlarıyla kaplıydı; mermer bir kâğıt ağırlığı, Bayan Appersett'in notu geldiğinde incelemekte olduğu mali tabloları sabitliyordu. Notun kendisi ceketinin iç cebinde katlanmış halde duruyordu ve karalanmış sözcükler beynine kazınmıştı.

Sevgili Bay Sharpe,

Benimle saat 10'da Hyde Park'ın girişinde buluşma nezaketini gösterir misiniz? Sizinle görüşmem gereken önemli bir konu var.

Saygıları

mla,

S.A.

Tanrı bilir ne olmasını bekliyordu. Tüm bu olay, bir uçurumun kenarında gözleri bağlı yürümeye eşdeğerdi. Yolunu bulabilmesinin tek yolu salyangoz hızıyla ilerlemektir. O zaman bile sık sık durup durup tereddüt ediyordu; ne zaman bir şey yapacağını bilemiyordu.

ayağını yanlış yere basar ve aşağıya doğru düşer.

Üst sınıflar arasında kur yapmak, bir Chancery davasından daha fazla kuralla yönetilen hassas bir işti. *Beyefendilerin Görgü Kuralları Kitabı*'nda verilen oldukça muğlak tavsiyelere güvenmek zorunda kalarak tamamen boyunu aşan bir işe kalkışmıştı.

Kural No. 1: Sizi olumlu yönde etkileyen bir bayan gördüğünüzde, ona yaklaşmak için acele etmeyin.

"Ne saçmalık," diye mırıldandı.

Bayan Appersett ondan para ya da bir tür hediye isteseydi her şey çok daha kolay olurdu. Ona istediği her şeyi seve seve verirdi. Nişan yüzüğü için zaten küçük bir servet harcamıştı. Şu anda masasının en alt çekmecesinde duran kusursuz, pırlanta kesim bir elması bu. Gelecek ay ona vermeyi planlıyordu. Ailesi onu Noel tatili için Derbyshire'daki malikânelerine davet etmişti. Sir William ve Leydi Appersett, kaldığı süre boyunca kızlarına evlenme teklif etmesini beklediklerini gizlememişlerdi.

Kendini hiçbir şekilde mecbur hissettiğinden değil. Eğer Bayan Appersett'le olan ilişkisine bir son vermek isteseydi, bunu hiç tereddüt etmeden yapardı. Ama ilişkisini bitirmek istememişti. Sophia Appersett'i neredeyse ilk gördüğü andan beri ona aşıktı.

Haziran ayının ortalarında Güney Kensington'daki yeni Bahçe Bitkileri Bahçeleri'nin açılışı yapılıyordu. Açılışa bizzat Prens Albert başkanlık ediyordu. Ned, Bayan Appersett'i pasajın tepesindeki terasta başka bir bayanla birlikte ayakta dururken gördü. Taş asfaltlı gezinti yolu boyunca onların arkasından geçti.

"Bay Sharpe! Siz misiniz?"

Cevap vermek için durdu, kadını Carstairs gemicilik servetinin varisi Vincent Carstairs'in karısı olarak tanıdı. Vincent onun sıradan bir tanıdığıydı. Ned gibi tam anlamıyla bir centilmen sayılmasa da yakışıklılığı, görgüsü ve büyük banka bakiyesi sayesinde kibar toplumda bir ölçüde kabul görmüş bir adamdı. Ve tabii ki Vincent'ın bir vikontun kızıyla evlenmeyi başarmış olmasının da bir zararı yoktu.

Ned onu içtenlikle olmasa da nezaketle karşıladı. "Bayan Carstairs."

Arkadaşına eliyle işaret etti. "Arkadaşımı tanıştırmama izin verin, Bayan Sophia Appersett."

Bayan Appersett döndü ve hafif bir gülümsemeyle ona baktı.

Ned'in dili tutulmuştu. Bunu anlatmanın başka bir yolu yoktu. Krem porselen teni, parlak samur saçları ve geniş, eriyen kahverengi gözleriyle Bayan Appersett'i görünce nutku tutuldu. Nabızı hızlandı ve beyni geçici olarak sersemledi.

Zarif bir duruşu ve tatlı bir ifadesi olan güzel bir kızdı. Klasik bir İngiliz gülü. Gerçekten de mükemmel oval yüzü bir cameo üzerine yerleştirilmiş olabilirdi. Ama bakışlarının yumuşak kadifesindeki keskin zekâ kıvılcımı ve gamzeli çenesindeki inatçı duruş, yüzünün ve endamının toplamından çok daha fazlası olan bir kadından bahsediyordu.

"Bay Sharpe," dedi elini uzatarak.

Adamın bunu kaldıracak akli bile yoktu. Orada öylece durdu ve büyük, kültürsüz bir ahmak gibi ona baktı. Sanki daha önce bir hanımefendiyle hiç karşılaşmamış gibiydi.

"Bayan Appersett, Derbyshire'daki Appersett Evi'nin sahibi Sir William'ın kızı," dedi Bayan Carstairs. "Appersett Evi'ni duymuşsunuzdur herhalde?"

Gerçekten de Ned'in vardı. Bu gerçek onun hareket tarzını daha da netleştirdi.

Sophia Appersett bir baronetin kızıydı. Ailesinin soyu 8. Henry'nin sarayına kadar uzanan kibar bir sosyete üyesiydi. Servetini birleştirmek için daha iyi bir kadın olabilir miydi?

Otuz yaşındaydı ve en azından son bir yıldır evlenmeyi . Ama Bayan Appersett'i görene kadar gerçekten evlenmeyi hiç istememişti. Onunla tanıştıktan on dakika sonra, sezonun eğlencelerine katılırken onu kolunda hayal etmişti. Bir ay içinde, onu evine başkanlık ederken ve yatağını ısıtırken hayal etmişti. Karısı. Bayan Sophia Sharpe, Appersett Evi'nden Sir William'ın kızı.

Planını harekete geçirmek hiç çaba gerektirmemişti. Sir William pratikte bir iflas etmişti. Onun tek varlığı , ayrıca ünlü mülkü

Derbyshire, iki kızının sahip olduğu muazzam güzellikti. O ve karısı, Bayan Appersett ve küçük kız kardeşi Emily'yi zengin kocalar bulma umuduyla Londra'ya getirmişlerdi.

Ve Ned, ona yaptığı tüm iyilikler için zengindi.

Masasının arkasına oturdu ve raporlarını okumaya devam etti. Eski Yunanca yazılmış bir belgeyi okumaya da çalışabilirdi. Odaklanamıyordu. Zihnini Bayan Appersett'in o beş kader kelimesini söyleyen sessiz sesinden kurtaramıyordu.

Biz sadece uygun değiliz.

Kapının sertçe vurulması Ned'i melankolik düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kafasını kaldırdığında iş ortağı Walter Murray'in ofisine girdiğini gördü.

"Eee?" Walter sordu.

Ned elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı ve arkadaşının soran gözleriyle karşılaştı. "Terk edildim."

"Ne?"

"Beni duydun."

Ned ona Bayan Appersett'le yaptığı görüşmeyi anlatırken Walter karşısındaki sandalyeye oturdu. Bitirdiğinde Walter yüzünü anlamlı bir şekilde buruşturdu. "Size sempati duyuyorum. Ama... ikinizin birbirinize uygun olmadığı konusunda pek de haksız sayılmaz."

Ned kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Tebeşir ve peynir kadar farklısınız."

"Sen nereden bileceksin ki?"

"Sizi birlikte gördüm. O öğleden sonra Cremorne Bahçeleri'nde yüksek ip gösterisini izlerken. Sonra da Bayan Ashburnham'ın akşam yemeğinde. Bayan Appersett'in küçük kız kardeşiyle senin Bayan Appersett'in kendisiyle olduğundan daha fazla ortak nokta ."

"Saçmalık."

"Kıza iki kelime bile etmedin."

"Hepimiz senin doğuştan gelen cazibenle kutsanmış değiliz."

Walter homurdandı. "Cazibe eksikliği değildi. Gerçi bu konuda yetersiz kaldığın konusunda sana katılmıyorum. Onun yanında hiç kendin gibi görünmüyordun - sanki başka biri olmaya çalışıyormuşsun gibi."

"Saygılı olmaya çalışıyordum. Kurallara uymaya çalışıyordum."

"Bir masonun kızına böyle kur yapılmazdı."

Ned arkadaşına ters ters baktı. Walter da bir taş ustasının oğluydu. İkisi de birlikte büyümüşü, ikisi de hırslıydı ve ikisi de topluma kabul edilmek istiyordu. "Bayan Appersett bir taş ustasının kızı değil. Babası sadece param olduğu için ona kur yapmama izin verdi. Çünkü onlardan biri olabileceğime inanıyordu."

"Onlardan biri gibi görünebilmeniz onlardan biri olduğunuz anlamına gelmez."

"Zekice bir gözlem."

"Gerçek bu. Bazen bunu unuttuğunuzu düşünüyorum."

Ned alçak bir sesle, "Bunu *asla* unutmam," dedi. Bu iddia niyet ettiğinden çok daha fazla duyguyu açığa vuruyordu.

Walter'ın ifadesi kısa süreliğine yumuşadı. "Bu konuda gerçekten üzgünsün, değil mi?"

O muydu? Ned bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ne hissettiğini söyleyemiyordu. Hayal kırıklığı, öfke ve kalp acısından oluşan şaşırtıcı bir yığın göğsünde ve midesinde çalkalanıyordu. Yumruğunu duvara vurmak için oldukça istekliydi. Ya öyle yapacak ya da büyük bir şişe viskiyle odasına çekilecekti. Belki de bir şeye yakalanmıştı?

"Onu sevdin mi?" Walter sordu.

"Hayır." Gerçek buydu. Sophia Appersett'i sevmemişti. Nasıl sevebilirdi ki? Onu neredeyse hiç tanıımıyordu. İlişkileri hiçbir zaman güncel olaylar ya da hava durumuyla ilgili sıradan tartışmaların ötesine geçmemişti. O zaman bile konuşmanın çoğunu Bayan Appersett yapmıştı.

Yine de onu görmek gününün en parlak noktası olmuştu.

Hayır, aşk değildi ama bir şeydi. Sıcak ve umut dolu bir şey. Şimdi geri dönülmez bir şekilde yok olan bir şey.

onu boş ve yalnız bıraktı.

"Ona hayrandım. Hem de çok."

Bir ömür boyu yetersizlik.

"Ve Bayan Appersett karşılığında size hayranlık duymadı, öyle mi?" Walter konuyu düşündü. "Senin şu görgü kuralları kitabın bu gibi durumlarda ne öneriyor? Bir kutu şekerleme mi? Çiçekli bir özür mü?"

Ned bir iniltiyi bastırdı. "Keşke sana o lanet kitaptan hiç bahsetmemiş olsaydım."

Walter geniş bir sırtıfış fırlattı. Bu Ned'i daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Walter Murray için işler her zaman kolay olmuştu. Doğal bir tarzı vardı. Yeşil gözlerinde bir pırıltı ve adımlarında bir bahar vardı. Uzun, zayıf gövdesi ve kızıl saçlarıyla pek yakışıklı sayılmazdı. Yine de insanlar ondan hoşlanıyor gibiydi. *Kadınlar* ondan hoşlanıyor gibiydi.

"Yapman gereken şey," dedi, "Noel'e kadar beklemek ve sonra Derbyshire'a gittiğinde dizlerinin üzerine çöküp ikinci bir şans için ona yalvarmak."

Ned öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldı. Başında şiddetli bir ağrı oluşmaya başlamıştı.

Bayan Appersett ile ikinci bir şans olmayacaktı. Olsa bile ne işe yarayacaktı ki? Onu en centilmen haliyle çoktan reddetmişti. Ona sunacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Kendini kanıtlamak için başka bir yolu yoktu.

"Noel için Derbyshire'a gitmeyeceğim." "Neden gitmeyeceksin?"

"Lanet olsun, Walter. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Bayan Appersett ile ilişkim bitti. O ilişkiyi bitirdi."

"Ah, ama Appersett House'a davetinizi geri mi çevirdi?"

Ned kısa, espriz bir kahkaha attı. "Hayır, ama gitmem mümkün değil, değil mi?"

Bayan Appersett bana emir verdikten sonra olmaz." "Ama-"

"Duygularını açıkça ifade etti ve ben de onlara saygı duyuyorum." "Ve bu bir son mu?"

"Öyle." Ned dikkatini kâğıtlarına verdi, kalbindeki ağır sızıyı görmezden gelmeye kararlıydı. "Bayan Appersett'le geçirdiğim zaman hoş bir ara oldu ama artık bitti. Daha önce yaptığım gibi devam edeceğim. Kişisel bir hayal kırıklığı yaşadım diye dünyanın sonu gelmez."

Ama kesinlikle öyle hissetmişti.

TWO

"Ona ne söyledin?"

Sophie babasının sesindeki öfke karşısında irkildi. Aldığı habere üzüleceğini biliyordu ama bu kadar öfkeleneneğini tahmin etmemişti. "Gerçekten en iyisi bu, baba. Eğer düşünürsen-"

"Seni aptal, boş kafalı kız. Ne yaptığının farkında mısın?" Babası ona doğru ilerledi, yuvarlak, etli yüzü pancar gibi kızarmıştı. "O adamla konuşmak senin işin değildi. Hem de hiç."

"Sinirlerine dikkat et, canım," diye uyardı annesi. Oturma odasındaki kanepeye oturmuş, elinde bir iğne işi parçasıyla bekliyordu. Zarifçe eğilmiş başı ve kusursuz duruşuyla neredeyse kraliçe gibi görünüyordu. Siyah tafta günlük elbisesinin modasının geçtiği pek fark edilmiyordu; rengi biraz solmuş ve iyice yıpranmış etek ucu, ömrünün bir santimi kadar dönmüş ve onarılmıştı.

"Sinirlerime hakim olamıyorum," dedi babam. "Ama bütün planlarımızı düşündüğümde -burada, Londra'da yaptığımız harcamaları- bu iğrenç konağın kira kontratını

-"Hepsi sen ve nankör kız kardeşin için.

"Benim bununla ne alakam var?" Emily ateşin yanındaki yerinden haykırdı. Hâlâ çayını bitirmek üzereydi, bal sürülmüş bir çörek ağzının yarısına kadar sarkmıştı. Bir damla bal eteklerine düşmekle tehdit ediyordu.

Sophie telaşla öne doğru eğildi. "Emmy, dikkatli ol!"

Annemin eski taftasının aksine, Emily'nin elbisesi yeniydi. Bond Sokağı'ndaki şık bir modacı tarafından daha geçen hafta dikilmiş, pembe-sarı renkli, narin bir çiçek şekerlemesiydi. Baskıyı soldurmadan lekeyi çıkarmak neredeyse imkânsızdı.

"Bu kadar yaygaracı olma." Emily parmağındaki bal damlasını düşmeden bir saniye önce yakaladı, sonra parmağını ağzına attı.

Annem iç çekti. "Emily, kullan."

Babam adım atmaya devam etti, yüzü her geçen dakika daha da kızarıyordu. "Kızlarımdan üzerlerine düşeni yapmalarını istemek çok mu fazla? Onlar için yaptığım tüm fedakârlıklara bir kez olsun -sadece bir kez- minnettarlık göstermelerini?"

Sophie annesine çaresiz bir bakış fırlattı. Babam böyle bir durumdayken, başka hiç kimse onun aklını başına getiremezdi.

Annem dikiş işlerini bir kenara bıraktı ve koltuktan kalktı. Karakteristik bir durgunlukla içki masasına doğru yürüdü ve büyük bir ölçü konyak doldurdu. "Gel, aşkım." Yarısı dolu bardağı babamın eline tutuşturdu. "Eğer felç geçirirsen kimseye faydan dokunmaz."

"Şu nankör kızlar," diye mırıldandı babam kadehi dudaklarına götürürken. "Size hiç itibar etmiyorlar, madam."

Emily bir kez daha öfkeyle homurdandı. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Sophie yaptı diye neden azarlanmam gerektiğini anlamıyorum-"

"Sus," dedi annem. Sophie'ye döndü. "Gel canım. Bahçede biraz yürüyelim, olur mu? Biraz hava alsam iyi olacak."

Sophie'nin morali bozulmuştu. Babasının uyarılarına dayanabilirdi. Ne kadar bağırdığı ya da tehdit ettiği önemli değildi. Ama annem tamamen farklı ve çok daha etkili bir teknik uyguluyordu.

Salondan çıkarken ince kolunu Sophie'ninkiyle birleştirdi. "Dışarısı nemli mi? Paltolarımıza ihtiyacımız olacak mı?"

"Hayır, anne. Sadece bir şal, sanırım."

Green Sokağı'ndaki ev küçük ama zarifti. Hoş bir tasarımla düzenlenmiş ağaçlar ve çalılarla dolu küçük ve temiz bir arka bahçesi vardı. İçinde

Yazın taze yeşilliklerin ve güzel kokulu çiçeklerin kokusuyla doluydu. Şimdi ise Serpentine boyunca uzanan manzara kadar sade ve çıplaktı.

Annesi onu bahçenin kenarındaki çorak bir patıkaya götürdü. Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler. Ve sonra, "Babanı affetmelisin," dedi.

Sophie tüm bunların adaletsizliği karşısında bir burukluk hissetti. Uzun sürmedi. Hiç sürmedi. "Affedilecek bir şey yok. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Keşke başka türlü olsaydı." "Ama beni sevmediğim bir beyefendiyle evlenmeye zorlamasına izin vermeyeceğim" diye eklemekten önce durakladı.

"Zorbalık mı? O asla böyle bir şey yapmaz. Ne de ben. Biz sadece senin ve kardeşin için en iyisini istiyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sophie'nin kolunu sıktı. "Ayrıca, Bay Sharpe'tan hoşlanmadığınızı bilmiyordum."

"Ondan hoşlanmıyorum. Pek sayılmaz."

"Ama ona karşı çıkıyorsunuz? Bunu hiç söylememiştin. Ne değişti, aşkım? Bir şey mi yaptı? Bir şey mi söyledi?"

"Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey *söylemedi*." Sophie bahçe yolunda durup annesiyle yüzleşti. "Hiçbir ortak noktamız yok anne. Tek bir kutsanmış şey bile yok. Ve bunun garipliğini onun da en az benim kadar hissettiğini biliyorum. Gerçekten de, ona flörtümüze bir son vermek istediğimi söylediğimde, neredeyse... rahatlamış görünüyordu."

"Öyle mi yaptı? O zaman doğru şeyi yaptığınızı söyleyebilirim." Kolunu bir kez daha Sophie'ninkiyle birleştirdi. "Gel. Yürüyelim. Hava hareketsiz durmak için çok soğuk. Ciğerlerini üşüteceksin ve buna izin veremeyiz. Noel'e bu kadar yakınsan olmaz."

Yollarına devam ettiler. Uzaktan at arabalarının tekerlek sesleri ve atların nal sesleri geliyordu. Bahçenin sonunda siyah demir bir kapı vardı; ahırlara ve dolayısıyla sokağa giden kestirme bir yoldu. Sophie, Hyde Park'ta Bay Sharpe'la buluşmak için böyle kaçmıştı.

Bu sadece birkaç gün önceydi. Tam olarak üç buçuk gün. Ailesine ne yaptığını söyleyecek cesareti toplaması o kadar uzun sürmüştü. Şimdi düşününce bu onun bir şey . Genellikle, ne zaman

bağımsız bir karar verdiğinde, bunu gecikmeden ailesine açıklayacak güvene sahipti. Ancak bu kez kendine pek de güvenmiyordu. Gerçekten de Hyde Parke'tan ayrılmasının üzerinden çok geçmemişti ki, içini kemiren bir şüphe duygusu yaşamaya başladı.

"Sence Bay Darwin bu kararın hakkında ne düşünür?" Annem sordu.

Sophie şalını omuzlarına daha sıkı sardı. "Bay Darwin'in şu anki durumumla pek bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Kitabı kişinin davranışlarını değiştirmesini tavsiye etmiyor mu? Hayatta kalabilmek için kendini değişen koşullara adapte etmeyi?"

"Evrim teorisi açısından konuşuyordu, genç bayanlar için pratik tavsiyeler vermiyordu."

"Hatırladığım kadarıyla, bu tür teorilerin modern toplumumuza uygulanabileceğini iddia eden sizdiniz. Yoksa bu sadece kendinizi Bay Sharpe'ın davasını kabul etmeye ikna etmenin bir yolu muydu?"

Sophie tam olarak ne söylediğini hatırlayamıyordu. Bay Darwin'in eserlerini okumaya yeni başlamıştı ve son eseri *Türlerin Kökeni Üzerine* onun için hâlâ bir gizemdi. "İnsanın modern dünyayı kabul etmesi gerektiğine inanıyorum," dedi dikkatle. "Bunu yapmak insanı rahatsız etse bile. Hiçbirimiz ilerlemeden kaçınamayız. Zamanla birlikte büyümek için kendimizi sürekli değiştirmeliyiz. Ya bunu yapacağız ya da geride kalma riskini göze alacağız. Ama bunun da bir sınırı var anne."

"Ve Bay Sharpe ile sizinkine ulaştınız mı?"

"Yaptım. Ve bu da bir son olsun." Başarısızlıkla sonuçlanan aşkının acınası durumunu gözden geçirmeyi bırakmıştı. Bir karar vermişti -hem de mantıklı bir karar- ve sonuçları ne olursa olsun bu karara sadık kalmaya kararlıydı.

Ve bunun sonuçları olacaktı. Babasıyla ters düştüğünde her zaman olurdu. Ama bu olasılığın bayram neşesini kaçırmasına kesinlikle izin vermiyordu. Noel'e giden haftalar yılın en sevdiği zamanlarıydı.

"Keşke babam bana bu kadar kızgın olmasaydı."

Annem yumuşak bir ses çıkardı. "Kızgın değil. Endişeli." "Para konusunda mı?"

Annesi isteksiz bir şekilde başını salladı. Mali durumlarını konuşmaktan hoşlanmazdı ama konu para olunca Sophie ile aralarında bir tür anlayış vardı. Babası ve Emily'nin fazlalıklarının yükünü paylaşacaklarına dair söze dökülmemiş bir mutabakat.

"Londra'da kalmak için çok fazla para harcadık," dedi. "Senin ve Emily'nin başarılı olacağınızı umuyordu. Başarılı olsaydınız, her şeye değerdi. Bu durumda kira kontratımızdan vazgeçmek ve Derbyshire'a dönmek zorundayız. Bu çok kötü, gerçekten. Orada Emily için uygun bir beyefendi yok. Daha bu sabah Leydi Colson ona bir sezon daha vermemizi önerdi. Evli olsaydınız ve iyi bir evlilik yapsaydınız, onu gerektiği gibi yetiştirebilirdik. Artık küçük lükslerden kaçınmak yok."

Sophie annesinin sözlerine karşı kendini çelikleştirdi. Kendini suçlu hissetmek zorunda bırakılmayı reddediyordu.

Annem Sophie'nin kolunu bir kez daha sıktı. "Emily'nin mutluluğuna seninkinden daha çok değer verdiğimizizi düşünmemelisin, canım. Ama kız kardeşinin bizim kadar mantıklı olmadığını da kabul etmelisin. O daha çok babana benziyor."

"O bencil biri."

"Ve sen, evcil hayvanım, çok sertsin."

"Öyle ? Görünüşe göre hayatımı Emily'nin rahatı için fedakarlıklar yaparak geçirmişim.

-Ve babam için. Çünkü ben mantıklı biriyim ve aileme karşı görevlerimi biliyorum. Birazcık hoşlanabileceğim ve karşılığında soyağacımdan başka nedenlerle benden hoşlanabilecek biriyle evlenmek istemem bu kadar affedilmez mi? Aşka ihtiyacım yok. O kadar aptal değilim. Ama siz benden ailemizi terk etmemi, bir yabancıyla evlenmemi ve hayatımın geri kalanını onun evinde, onun malı olarak geçirmemi istiyorsunuz. Bu, Emily son modayı giyebilsin diye eski elbiselerimi boyamak ve çoraplarımı üç kez yırtmakla aynı şey değil."

Annesi kaşlarını çatı. "Hayır, gerçekten. Senden çok şey istedik, değil mi? Bu her zaman adil olmadı."

"Hiç şikayet etmedim."

"Öyle olsaydı seni suçlamazdım. Kız kardeşin ve baban güzel şeylerden hoşlanırlar. Her zaman akıllıca davranmazlar. Sen ve ben ise... Ailemizi seviyoruz, değil mi? Onlar için en iyisini yapmayı arzuluyoruz. Ve eğer bu, burada ve orada küçük bir fedakarlıkla başarılabilirse-"

"*Küçük* bir fedakarlık mı? Gerçekten mi anne?"

"Geçen sezonun elbiselerini giymek ya da haftada sadece bir kez biftek yemekten .

Evlilik değil."

Sophie annesine bir bakış attı. Üç yıl önce, babam Appersett Evi'ni onarmaya ve modernleştirmeye ilk başladığında, annesi onun kararını desteklemiş gibi görünmüştü. Ve daha sonra, evin bütçesi neredeyse sıfıra indiğinde, idare etmek için çeşitli yollar bulmuştu.

Tasarruf özellikle Emily'nin canını sıkıyordu.

"*Eğlenemeyeceksek gaz lambasıyla aydınlatılmış bir balo salonu ne işe yarar?*" diye düzenli olarak şikayet ederdi.

Ama bu durum Emily'yi -hatta zaman zaman babasını- ne kadar rahatsız etse de Sophie annesini çok rahatsız ettiğini hiç düşünmemişti. Aslında, annem içinde bulundukları kısıtlı koşulları zekâsına bir meydan okuma olarak görüyor gibiydi.

Sadece neşeli bir yüz ifadesi mi takınıyordu?

Annesinin kaşlarının arasındaki ince endişe çizgilerini ve gözlerinin altındaki belli belirsiz gölgeleri fark ettiğinde Sophie'nin midesinde bir düğüm oluştu. Annesinin uykusu kaçtığına göre, içinde bulundukları durum gerçekten de tehlikeli olmalıydı.

"Hayır," dedi annem. "Evlilik -özellikle de Bay Sharpe gibi bir beyefendiyle- küçük bir fedakârlık değildir. Baban ve ben senden bunu istemekle hata ettik. Zavallı adam bizim gibi insanlarla asla uyum sağlayamazdı. Biraz kaba biri, değil mi?"

"Onu hiç öyle düşünmemiştim."

"Ve ağız konusunda oldukça sert."

"Ciddi bir adam olduğu kesin ama-"

"Bu sessiz, düşünceli tipler bazen korkunç bir öfkeyi gizlerler. Kim bilir eline fırsat geçseydi sana ne kadar kötü davranırdı?" "Bay Sharpe bir dev değil, anne."

"Her şey aynı. Maçtan neden kaçınmak istediğinizi anlıyorum."

Sophie sessizdi. Annesinin onu idare ettiği izlenimine kapılmıştı. Sinir bozucu ve çok yaygın bir deneyimdi bu.

"Baban biraz sakinleşince ona her şeyi açıklayacağım," diye devam etti annem. "Ve sonra eve gideceğiz. İtiraf etmeliyim ki rahatlayacağız."

"Özür dilerim," dedi Sophie. "Yürümesi için uğraştım. Bilseydim-" "Doğal olarak, aşkım. Sizi suçlamıyorum. Keşke bu kadar acı çekmemiş olsaydık. Londra'da kalmanın masrafı. Bir Noel partisi var. Bir başka korkunç masraf."

"İptal etmek için çok mu geç?"

"Ve babanı hayal kırıklığına mı uğratayım? Böyle bir şeyi önermeye cesaret edemem. Evin ne kadar güzel görüldüğüyle o kadar gurur duyuyor ki. Bu onun evi doğru dürüst göstermek için ilk şansı olacak."

"Ama-"

"Hayır. Bu konuda bana güvenmelisiniz. Bir Noel kutlaması bizi borçlular hapishanesine göndermez. Babanı ve kız kardeşini de çok mutlu edecektir. Geri kalanına gelince... şey." Ağır bir iç çekti, sesi Sophie'nin daha önce hiç duymadığı kadar yorgun çıkmıştı. "Bunu yeni yılda düşünürüz."

THREE

"Sharpe ve Murray," Emily kapının üzerindeki tabeladan yüksek sesle okudu. "Scrooge ve Marley gibi, değil mi?"

"Sus, Emmy." Bay Sharpe'ın Fleet Sokağı'ndaki ofisi ona Bay Dickens'ın romanlarından birini hatırlatsa da, Sophie kız kardeşinin küçük şakalarını kaldıracak durumda değildi. Karanlık ve sevimsiz bir yerdi ve nehre çok yakın olduğu için rahat edemiyordu. Yanlarında bir hizmetçi olsa bile, iki genç hanımın akşam karanlığına bu kadar yakın bir saatte ziyaret etmesi gereken bir yer değildi.

"Ah, bayan," dedi Annie, yalvaran bir sesle. "Burada olmamalıyız."

"Annie'ye katılıyorum," dedi Emily. "Bu aptalca bir işti. Evde kimse yok. Pencerelerde hiç lamba yanmıyor. Ve sokak bomboş."

"Burası onun evi değil. Ofisi." Sophie zili çalmak için uzandı. "İsterseniz arabada bekleyebilirsiniz."

Emily'nin ifadesi değişti. "Green Street'e geri dönmek istiyorum."

Sophie kız kardeşini seve seve boğazlayabilirdi. Onun dramatizmine hiç ihtiyacı yoktu, hele de böyle hassas bir işte. Annie'nin kendisine yalnız eşlik etmesini istemişti ama Emily onlara katılmakta ısrar etmişti ve Emily bir şeyi kafasına koydu mu, onu vazgeçirmek mümkün değildi.

"Artık geri dönmek istiyorum," dedi Emily.

"O zaman git." Sophie zili kararlı bir şekilde çekti.

"Ve seni burada mı bırakayım? Nasıl geri döneceksin? Yürümek için çok uzak." "Hackney çağıracağım."

Emily boş sokağa baktı. Ne bir taksi ne de başka bir kiralık araçtan eser vardı. "Bundan hoşlanmadım."

Sophie bıkkın bir ifadeyle, "Devam etmeyi bırak," dedi. "Tanrı aşkına, burası Bay Sharpe'ın ofisi, rıhtım hırsızlarının yuvası değil. Eğer bir araba bulamazsam, beni eve kendisi götürecektir."

Annie, Emily'nin yanında iri gözlerle duruyordu. Genç hizmetçinin yüzünde sürekli solgun bir dehşet ifadesi vardı. Sanki az önce bir hayalet görmüş gibiydi. Ya da daha da kötüsü, referans gösterilmeden kapı dışarı edilmesine bir adım kalmış gibiydi. "Bayan? Leydi Appersett öğrenirse-"

"Oldukça," dedi Emily. "Ben eve gidiyorum. Gelmeyi asla kabul etmemeliydim. İtibarım için risk-"

Sophie, "Evet, ," diye araya girdi. "git. Başka bir şey söylemene gerek yok." Emily bir kez başını salladı. "Annem sorarsa, ziyarete geldiğini söylerim.

Dawlish."

Sophie'nin göğsündeki gerginlik biraz hafıfledi. Emily'nin şımarık ve bencil olduğu doğrudu, ama zaman zaman iyi bir çocuk olabiliyordu. "Kız kardeşimin doğruca eve gitmesini sağla, Annie. Dükkânlarda durmak yok."

"Evet, hanımefendi." Annie, Emily'yi merdivenlerden inip arabaya kadar takip etmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Arabacı atlara hareket etmeleri için işaret verdi ve araba Fleet Sokağı'na doğru yola çıktı. Sophie, gözden kaybolana kadar onu izledi.

Ve sonra zili tekrar çaldı.

Bir beyefendinin iş yerini ziyaret etmek -özellikle de bu beyefendinin kan bağı ya da evlilik bağı yoksa- uygunsuzluğun doruk noktasıydı. Ön merdivenlerde ne kadar az vakit geçirirse o kadar iyiydi.

Ellerini pufunun içine soktu ve bekledi. Ve bekledi.

Sonunda merdivenlerden gümbür gümbür inen ayak sesleri duyuldu. Birisi üst, alt ve ortadaki kilitleri açarken ön kapı tıkırdadı. Sophie'nin kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, kendini zor tutuyordu.

boğazına sıçradı. Kapının açılmasıyla birlikte sert bir şekilde yutkundu ve karşısında havuç gibi saçları olan sinirli görünümlü bir adam belirdi.

Arayan Bay Murray'di, Bay Sharpe'ın iş ortağı ve arkadaşı. Onunla daha önce birkaç kez karşılaşmıştı ama hiçbirinde bu şüpheli koşullar altında olmamıştı.

"Bayan Appersett!" diye bağırdı. "Burada ne işiniz var?" "Size iyi günler Bay Murray. Görmeye geldim, Bay Sharpe. O Burada mı?"

"Şey...evet. Ama sanmıyorum-"

"İçeri girebilir miyim?"

"Bu pek akıllıca olmayabilir-" Bay Murray kendini toplar gibi yaparak sözünü kesti. "Bağışlayın beni. Evet, buyurun. İçeri buyurun hanımefendi." Kapıyı ardına kadar açtı ve kadının girmesi için bir adım geri çekildi, sonra da kapıyı kapatıp arkasından sürgüledi. "Bay Sharpe sizi bekliyor mu? Bahsetmedi-"

"Beklenmiyorum."

"Ve buraya yalnız mı geldiniz?"

"Kız kardeşimi getirdim-"

"Kız kardeşin!"

"Bir de hizmetçim var, ama gördüğünüz gibi ikisi de beni terk etti." Sophie, meseleye hâkimmiş gibi konuşmaya gayret ediyordu. "Kalmalarında ısrar etmek için bir neden görmedim. Sokak ıssızdı. Varlığım pek fark edilmemiş olabilir."

Bay Murray'nin ağzı kısa bir süre için buruştu. "Sevgili Bayan Appersett, geldiğiniz andan itibaren Fleet Sokağı'nda perdelerin bir aşağı bir yukarı seğirdiğinden hiç şüphem yok."

Sophie yüzünü buruşturdu. Bu ziyaretin, onun iyi fikirlerinden biri olmadığını anlamaya başlamıştı. Aslında tam tersi.

Bay Murray anlayışlı görünüyordu. "Gelin. Seni Sharpe'a götürsem iyi olur." Kadına merdivenlerden yukarı çıkmasını işaret etti. Çizmeli ayaklarının altında çürük basamaklar gıcırdadı. Tırmanırken ağır eteklerini elleriyle tuttu, kumaşı kırıltırmamaya dikkat etti.

Bu ziyaret için özenle giyinmiş, en şık öğleden sonra elbiselerinden birini giymeyi tercih etmişti. Sadece iki sezonluk olan bu elbise, kabartmalı kadife kurdeleyle süslenmiş zengin bordo renkli ipekten yapılmıştı. Teni ve vücudu için gülünç derecede gurur vericiydi.

Ve Sharpe ve Murray'nin tesislerine, tel bir kabarık etek şimşekli bir fırtınaya ne kadar uygun değilse o kadar uygun değildi.

Görünüşü için bu kadar çaba sarf ettiği için kendini aptal gibi hissetmesi gerektiğini düşünüyordu. Yine de bir hanımefendi savaşa girerken her zaman en güçlü zırhını giymelidir.

"Bu durumu bağışlayın," dedi Bay Murray. "Katibimiz Çarşamba günleri gelmiyor."

Bay Cratchit'in, küçücük bir masanın üzerinde kamburlaşmış, sönmeye yüz tutmuş bir mum ışığında deftere rakamlar girerkenki görüntüsü Sophie'nin zihninde canlandı.

Scrooge ve Marley'den bahsettiği için Drat Emily!

Bay Murray onu başka bir kapıdan geçirdi. Yuvarlak bir masa, tahta sandalyeler ve kömür ateşinin önüne yerleştirilmiş küçük, içi doldurulmuş bir kanepe ile donatılmış bir tür oturma odasına açılıyordu. Sol tarafta açık bir kapı, sağ tarafta ise kapalı bir kapı vardı. Muhtemelen ofisler. Bunlardan biri Bay Sharpe'a aitti.

"Bir dakika beklerseniz," dedi Bay Murray, "ona burada olduğunuzu söyleyeceğim."

Sophie ellerini manşetinin içinde sıkıca birbirine kenetledi. Şimdiye kadar uzak tuttuğu şüpheler, şimdi ona saldırıyordu. Aniden bastıran dolu taneleri kadar acı vericiydi.

Onu bu şekilde çağırmaya iten şey neydi? Bir tür geçici delilik miydi? Yoksa sadece çaresizlik mi? Her ikisinden de şüpheleniyordu. Yoksa neden bu kadar dikkatsiz bir hareket tarzına girişsin ki? Bu kadar aptalca? Bu kadar acınası?

Bay Darwin, terazideki bir tanenin organik bir varlığın hayatta kalmasını belirleyebileceğini söyledi. Ne kadar küçük olursa olsun, bu adaptasyonlar nihayetinde teraziyi değiştirebilir.

Özel olarak Bay Darwin'in Hades'e gitmesini diledi.

Evrin organik varlıklar için iyi ve güzel bir şeydi ama genç bir bayan için davranışını değiştirmek çok fazla risk taşıyordu.

Ya Bay Sharpe doğruyu söylüyorsa? Ya ilişkilerini gerçekten de yorucu bir maskaralık olarak gördüyse? Bu düşünce bile cesaretini kırmıştı. Bunu bastırmak için elinden geleni yaptı. Gelme nedenlerine odaklanmak için. Eğer onun hakkında yanlış olma ihtimali varsa -farklı koşullar altında arkadaş olabileceklerine dair küçük bir ihtimal- bunu öğrenmek için gururunu ve itibarını riske atmaya değer miydi?

değil miydi?

değil miydi?

Ama artık geri dönüş yoktu.

Bay Murray başını ofis kapısından içeri eğdi ve içerideki kişiyle mırıldanarak birkaç kelime konuştu.

Ve sonra Bay Sharpe oradaydı, uzun boylu, geniş omuzlu gövdesi kapı aralığını dolduruyordu. Soğuk mavi bakışlarını ona dikti, her santimi hatırladığından daha heybetliydi, daha rahatsız edici derecede erkeksi.

"Bayan Appersett," dedi. "Bay

Sharpe. İyi günler."

Sanki Zooloji Bahçeleri'nden kaçmış tehlikeli bir yaratılmış gibi birkaç saniye boyunca ona baktı ve sonra kenara çekilerek ofisinde ona katılmasını işaret etti.

Yanından geçerken etekleri bacaklarına sürtündü. Limon mineçiçeğinin hafif kokusu burnunu gıdıkladı. Bu onun tıraş sabunuydu. Ya o ya da pomadının kokusuydu. Hangisi olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Bu koku ofisinin kokularına karışıyordu: taze mürekkep, parşömen ve ateşten çıkan duman.

Kapıyı kararlı bir tıkırtıyla arkasından kapattı. "Oturur musun?"

"Evet. Teşekkür ." Pek oturmak istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Eğer ayakta durursa, o da ayakta durmak zorunda kalacaktı. Kibar toplumun kuralları böyleydi ve Bay Sharpe bu noktaya kadar kurallara harfiyen uymuştu.

Masasının karşısındaki döşemeli sandalyelerden birine oturdu, etekleri ipek ve kadifeden oluşan müthiş bir döküntü halinde etrafına yayıldı. Masası, Bay Sharpe'ın boyutlarındaki bir beyefendiye çok yakışan büyük ahşap masaydı. Bir avukatın masası gibi kâğıtlarla doluydu ve üzerinde üçlü bir hokka, bir kurutma kâğıdı ve yivli cam gölgeli bir kandil vardı.

Bay Sharpe arkasındaki koltuğuna oturduğunda, kadın bir anda konumunun zayıflığını, mutlak önemsizliğini hissetti. Bir insan borç ya da başka bir iş için kendisine ricada bulunurken böyle mi hissederdi?

Kendisine ikisini de yapmadığını hatırlattı. Ondan ne para ne de iyilik istiyordu. Sadece kendi pozisyonunu netleştiriyordu, her ne kadar garip olsa da. "Bay Sharpe. Rahatsız ettiğim için başışlayın ama-"

"Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim," dedi aniden.

Damarlarında bir endişe dalgası dolaştı. Sesi daha önce hiç duymadığı kadar soğuktu. Soğuk ve kontrolle gerilmişti. Dudaklarını ıslattı. "Ben de seni."

Onunla yollarını ayıralı bir hafta olmuştu. Ona çok kesin bir dille birbirlerine uymadıklarını söylemesinin üzerinden bir hafta geçmişti.

"Ve yine de... işte buradasın." Bakışları kızın yüzünde gezindi. Soğuk. Müstakil. Sanki onun tüm kusurlarının tarafsız bir envanterini çıkarıyormuş gibi. "Neden buradasınız Bayan Appersett?"

Başlığının iplerini çözdü. "Sizinle konuşmak için tabii ki."

Bay Sharpe, kadın yavaşça bonesini, manşonunu ve eldivenlerini çıkarırken eğik kaşlarının altından ona baktı. "Size ayıracak fazla zamanım yok hanımefendi. Saat altıda bir akşam yemeği randevum var."

"Öyle mi?" Sophie eşyalarını yanındaki boş sandalyeye yerleştirirken, bir anlık üzüntüsünü gizleyemedi. Kim akşam yemeğini altıda yerdi ki?

"*Hemen* saat altıda," dedi.

"Hmm." Ona inanmıştı ama sadece inanmıştı. "Görünüşe göre, sen olunca zamanlamam hep kötü oluyor."

"Bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

Bu ona kesinlikle bir şey anlatıyordu. Ondan hızlı ve olmasını bekliyordu. Yapacak daha iyi işleri olduğu gibi, bunları birlikte yapacağı daha önemli insanlar da vardı. En azından ondan daha önemlileri.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsunuz Bay Sharpe."

"Peki *bu* nedir Bayan Appersett? Tamamen düzensiz olması dışında."

Sophie kaşlarını çatı. Uzun zamandır onun biraz duygu göstermesini istiyordu ama aklındaki bu değildi. "Özür dilerim efendim. Bana kızgın mısınız?"

Bu öneri karşısında yüz ifadesi sertleşti. "Beni gafıl avladınız hanımefendi. Ve beni çok zor bir duruma soktunuz."

"Özür dilerim. Fark etmedim-" "Fark etmedin mi?"

"İhtiyatlı davrandığımı sanıyordum."

"Fleet Caddesi'nde mi? Güpegündüz?"

Sophie özel olarak onun haklılığını kabul etti. Belki de bir duvak takmalıydı? Doğal olarak bunu düşünmüştü ama yatak odasındaki iskele camının önünde dururken, bu çok dramatik bir seçim gibi gelmişti. Gotik bir romanın pandomimine katılıyormuş gibi görünmek istememişti.

"Murray'e sizi eve götürmesi için bir fayton çağırmasını söyledim. Hemen gelmesi gerekiyor. Bana söyleyecek önemli bir şeyiniz varsa, bunu beş dakika içinde yapmanızı öneririm." -cep saatini yeleğinden çıkardı ve üstünkörü bir bakış attı- "önümüzdeki beş dakika içinde."

Kaşları daha da çatıldı. "Benim niyetim de buydu." Fleet Sokağı'na kadar eski sevgilisini gevezelik bombardımanına tutmak için gelmediği kesindi. "Yine de... korkarım bu oldukça karmaşık bir durum."

"Konuyu basitleştireyim mi? Belli ki göreviniz gereği buradasınız. Bu kadarını tahmin edebilirdim." Ağzı mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görevine sadık bir kızıdan başka bir şey değilsin."

"Umarım öyleyimdir efendim, ama göremiyorum-"

"Anladığım kadarıyla aileniz... birlikteliğimizin... sona ermesinden memnun değil."

İnkâr etmedi.

"Ve sana dediği onarman için talimat verdiler, öyle mi?" Ayağa kalkacakmış gibi hareket etti.

Sophie onu bekliyordu, kolalı kombinezonların hışırtısı içinde duruyordu. Hiçbir erkeğin, hele de Bay Edward Sharpe'in üzerine çullanıp ona ders vermesine izin verecek değildi.

"İçinizi rahatlatmama izin verin hanımefendi." Hiç de küçümsenmeyecek boyuyla ayağa kalktı. "Aramızda onarılacak bir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Şiddetli bir hayal kırıklığı spazmını yutkunarak bastırdı. "Başka bir deyişle -"

"Başka bir deyişle, Bayan Appersett, ben de sizin gibi flörtümüze bir son vermeye ." Masasının arkasından çıktı ve sanki ona kapıya kadar eşlik edecekmiş gibi hareket etti. "Eğer bunu ailenize açıklamamı isterseniz, bunu yapmaktan memnuniyet duyarım. Şimdi, eşyalarını toplama nezaketini gösterirsen-"

"Yanıyorsun. Ailem bana seninle aramı düzeltmemi söylemedi. Tam tersine. Flörtümüzü bitirme kararımdan memnun olmayabilirler ama bunu tamamen destekliyorlar."

"Ah."

"Gerçek bu. Hataları ne olursa olsun, annem ve babam beni asla sevmediğim bir beyefendiyle evlenmeye zorlamazdı."

Bay Sharpe hareketsiz kaldı. Kadına okunması zor bir bakış attı. "Beni dezavantajlı duruma düşürdünüz hanımefendi. Size evlenme teklif ettiğimi hatırlamıyorum."

Sophie saç diplerine kadar kızardı. Sert bir karşılık vermek için ağzını açtı ama sözcükler bir türlü gelmiyordu. Adamın yüzündeki bir şey onu durdurdu. Sadece bir titreşimdi. Bunu hayal etmiş olabilir. Yine de...

Ona doğru bir adım attı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Seni incittim, değil mi?"

Masasına dönmeden önce irkildiğini gizlemeyi başaramadı. Düzeltmesi gerekmeyen bir yığın kâğıdı düzeltti. "Çok fazla varsayımında bulunuyorsunuz."

"Sana zarar verebilecek gücüm olduğunu bilmiyordum." "Yoktu."

"Başka hiçbir şey sizi bu kadar centilmence olmayan bir şey söylemeye kıskırtamazdı."

"Mayfair'de bir misafir odasında değiliz, Bayan Appersett." "Ama eğer sizi kırdıysam, özür dilerim. Şimdi, eğer eşyalarınızı toplarsanız. Devam etmek için bir neden göremiyorum-"

"Lütfen. Lütfen, özür dileme. Aramızda biraz açık konuşsak iyi olur. Aslında buraya gelmemin tek nedeni de bu." Ona doğru bir adım daha attı. "Bakın, Bay Sharpe... Size bir teklifim var."

Ned'in bakışları onunkilere kaydı. Bir *teklif* mi?

Bu da ne?

Kadının sözlerinden çıkan çeşitli anlamlar karşısında nefesi kesildi. Hiçbiri iyi değildi.

Başka türlü olmasını diledi. Buraya ne için gelmesini? Flörtlerini bitirdiği için üzgün olduğunu söylemek için mi? Bir hata yaptığını mı? Duygusal saçmalıklar. Böyle düşünmenin bir anlamı olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Kafasını kuma sokmanın bir anlamı yoktu. Gerçekle yüzleşmek daha iyiydi. Bu gerçeklik kasvetli, acı verici ve derin bir hayal kırıklığı yaratsa bile. Bu gerçeklik gururunu incitse bile.

Yani Sophia Appersett de en az ailesi kadar çıkarıcıydı. Onu kendisi olmakla suçladığı kadar çıkarıcıydı.

Paraya mı ihtiyacı vardı? Bu muydu yani? Bir şekilde tazminat kazanmak için bir oyun mu? Ona evlenme teklif etmemişi, bu doğrudu, ama bu

babasının sözünü tutmamakla tehdit etmemesi için bir neden yoktu.

Bu fikir bile kanını öfkeyle kaydattı. Yüce Tanrım, ama o bu şekilde manipüle edilecek tecrübesiz bir genç değildi.

"Bir teklif," diye tekrarladı tehlikeli bir sakinlikle. "Bir bakıma."

Ned'in kalbi sertleşerek göğsünde acımasız bir yumru haline geldi. "Peki ya şartlar?"

Bayan Appersett ona boş boş baktı. Sonra gözlerinde bir aydınlanma oldu. Yumuşak bir kızgınlık ifadesi verdi. "Bir iş teklifi değil. Birlikte nasıl daha iyi anlaşabileceğimize dair bir teklif. Teklif ettiğim şey... dürüstlük."

Zaten sıcak olan kanı kaynama noktasına geldi. "Eğer benim daha az kötü olduğumu ima ediyorsan-"

"Belki de *samimiyet* daha iyi bir kelime olurdu," dedi aceleyle. Adam ona ters ters baktı. "Devam et."

"Geçen Pazartesi parkta karşılaştığımızda sana hiçbir ortak noktamız olmadığını söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

"Unutmam mümkün değil."

"Evet, demek istediğim, biraz düşününce, bu ifadenin doğruluğunu tespit etmemin hiçbir yolu olmadığını fark ettim. Birbirimizle hiç konuşmamışken bile."

"Birbirimizle hiç konuşmadık mı?" Sabırsızlığını gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Peki, son iki aydır konuşarak değilse nasıl iletişim kurduk? Duman işaretleriyle mi?"

"Hiç *konuşmadık*. Anlamalı bir şekilde değil. Aslında, senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. En azından senin gibi bir beyefendinin neden benim gibi bir kıza kur yapmak istediğini."

Onun mizacında bir beyefendi.

Bu onun kaba olduğunu söylemenin dikkatlice kodlanmış bir yolu muydu? Kaba mı? Güzel şeyleri takdir edemediğini mi? Ona sıradan bir işçinin bile kaliteyi gördüğünde tanıyabileceğini söyleme isteğini bastırdı.

"büyük bir gizem yok," dedi. "Sen çok güzel bir yaratıksın."

Bayan Appersett'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. İltifattan memnun olmuş gibi görünmüyordu. Aksine tam tersi. Masasının yanındaki sandalyeden eşyalarını topladı. "Kız kardeşim ailenin kabul görmüş güzelidir. Benden çok daha güzel."

Ned bariz olanı söylemekten kaçındı. Karşılaştırma yapılamazdı. Nasıl olabilirdi ki? Bayan Emily ancak on dokuz yaşında bir çocuktur. İçi boş, aşırı narin bir kızdı; daha çok bir şöminenin rafına yerleştirilebilecek içi boş bir porselen süs gibi.

Bayan Appersett'in çehresinde de bir incelik vardı ama güzelliğinde anemik bir şey yoktu. Onda bir derinlik vardı. Zaman zaman yerini neşeli bir kahkahaya ya da gerçek bir sıcaklıkla gülümsemeye bırakan belli bir mantıklı pragmatizm. Daha önce hiç böyle bir gülümsemeyle karşılaşmamıştı ama Hyde Park'taki talihsiz buluşmalarına kadar umut etmek için her türlü nedeni vardı.

Hayır, Sophia Appersett bir rafa yerleştirilecek porselen bir figür değildi. Onu ilk gördüğü andan itibaren bunu fark etmişti. Eğer zorluklarla karşılaşır, milyonlarca işe yaramaz parçaya ayrılmayacaktı. Onu kazanan şanslı beyefendi için bir arkadaş olacaktı. Bir ortak.

"Kız kardeşinizin takdire şayan pek çok özelliği olduğuna eminim," dedi.

"O Derbyshire'ın güzeli." Bayan Appersett yıpranmış deri eldivenlerini çekti. "Şöhretli bir güzel."

"Gerçekten öyle mi?"

"Eğer tek isteğiniz buysa, ona kur yapmanız daha iyi olurdu."

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Bana sahip olacağından şüpheliyim."

Bayan Appersett'in gözleri onunkilere kaydı, bakışlarında bir suçlama vardı. Ve başka bir şey daha. Yorumlayamadığı bir duygu parıltısı.

Kalbi tuhaf bir şekilde iki kez çarptı. "Ayrıca, tek şartım güzellik değildi."

"Hayır mı? Babama yaklaşmak için başka ne gibi bir nedeniniz olabilir?"

Omuz silkti. "Sanırım seni mutlu edebileceğimi düşündüm. Görünüşe göre yanılmışım."

Bayan Appersett'in yüzünden bir kırılmalılık gölgesi geçti. Bir an için, Appersett'in son zamanlarda şehirde dolaşırken gördüğü kendine hakim kadından çok daha genç görünüyordu. "Eğer flörtümüzü bitirmemiş olsaydım, sen bitirir miydin?" diye sordu.

Oldukça garip bir soru. Özellikle de yakışmadıklarını kabul etmişken. Elini ensesinde gezdirdi. "Belki. Eninde sonunda. Bilmiyorum."

"Çok rahat edememişsinizdir."

"Kur yapmak sizin dünyanızda rahat olmak anlamına mı geliyor?"

Bayan Appersett'in verebileceği herhangi bir yanıt, ofis kapısına sert bir şekilde vurulmasıyla engellendi. Kapı çerçevesini sarsan ve camı tıkırdatan bu ses, sanki bir suç işlerken yakalanmışlar gibi birbirlerinden uzaklaşmalarına neden oldu.

Walter Murray kızıl kafasını odaya uzattı. "Böldüğüm için bağışlayın. Araba geldi. Şoförü bekletyim mi?"

Ned sessizce arkadaşının kötü zamanlamasına lanet okudu. "Hemen geliyoruz."

Walter kapıyı arkasında açık bırakarak geri çekildi. Ned'in görgü kurallarına uyması gerektiğine dair pek de ince olmayan bir ipucu. Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Bayan Appersett'in ziyareti şimdiden skandalın eşiğine gelmişti. Onu faytona bindirmek ve daha fazla dikkat çekmeden Green Street'e geri göndermek büyük bir hile olacaktı.

Onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Buraya gelmekle akılsızlık ettim." "Evet. Ve eklemem gerekirse, sizden hiç hoşlanmadım, Bayan Appersett."

İfadesi sakinleşti. "Ve şunu da eklemeliyim ki Bay Sharpe, beni hiç tanıımıyorsunuz."

Sessizce onaylamak için başını eğdi. Alay etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan, dayanılmaz derecede medeni bir jest. "Elbette hanımefendi." Kapıyı onun için açık tuttu, eteklerinin sığabileceği kadar genişti.

Ama Bayan Appersett çıkmak için hiçbir hareket yapmadı. Sadece orada durdu, ellerini önünde kavuşturdu ve göğsü bir yükselip bir alçaldı.

Tedirgin bir nefes. Yanaklarında ikiz renk lekeleri yükseldi. Oldukça muhteşem görünüyordu. "Sorunuza cevap olarak," dedi, "kur yapmanın benim dünyamda ya da herhangi bir yerde rahat olup olmadığını bilmiyorum. Gerçek şu ki, bana kur yapmak için izin isteyen ilk beyefendi sizsiniz."

Ned'in eli kapıdan düştü. Kadın çekip gitse ve yüzüne bir tokat atsa daha fazla şaşıramazdı.

Bu mümkün müydü? Doğru olabilir miydi?

Zihnini Sör William'la ilk karşılaşmasına geri götürdü. Ned onu Green Street'te ziyaret etmişti. En büyük kızına kur yapmak için izin istemişti. O sırada onlardan biri olmadığını acı bir şekilde farkındaydı. Yeterince iyi değildi.

"Kızlarımın pek çok hayranı var, Bay Sharpe," demişti Sir William. Ve yine de...

Bayan Appersett'in eli için rakipleri olduğunu hiçbir zaman açıkça söylememişti. Elbette ima etmişti. Ned'e rekabet etmesi gerektiğini hissettirmişti. Kendini diğerlerinden daha iyi kanıtlaması gerektiğini. Gerçekten de Ned, Sör William'la ilk karşılaşmasından sonra o lanet olası görgü kuralları kitabını satın almıştı.

"Kimse yok mu?" Ned ona sordu. "Üç yirmi yıl boyunca mı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Neye inanırsanız inanın," dedi. Ve sonra: "Çeyizim yok, efendim."

"Farkındayım," dedi adam. Kadın cevap vermedi. Arada uzun bir sessizlik oldu.

"Anladığım kadarıyla baban parayı spekülasyon yüzünden kaybetmiş."

Bayan Appersett irkildi. "Size böyle mi söyledi?"

"Doğru değil mi?"

"Tam olarak değil." Tereddüt etti. "Bilmeniz gerekiyorsa, babam çeyizimi Appersett Evi'ne gaz döşetmek için kullandı."

Ned gözlerini kırıştırdı. "O ne?"

Kızarması derinleşti. "Burası bir zamanlar gösteri yeri idi. Derbyshire'daki en iyi mülklerden biriydi. Babam onu tekrar öyle yapmak istiyor."

"Kızlarının çeyizleri pahasına mı?"

"Hayır," dedi Bayan Appersett. "Sadece benim."

FOUR

Sophie, Bay Sharpe'in ona ofisinden çıkıp merdivenlerden aşağıya kadar eşlik izin verdi. Ona hiçbir şey söylemedi. Kapıyı tuttuğu için ona teşekkür ettiğinde bir onay homurtusu bile duymamıştı. Engebeli bir basamakla karşılaştığında bir uyarı mırıltısı bile duymadı (gerçi Bay Sharpe'in eli dirseğini sıkarak ona yol göstermişti). Aslında, çeyiziyle ilgili açıklamasından kısa bir süre sonra, o tanıdık amansız sessizlik duvarının arkasına çekilmişti.

Belki de çok fazla sır vermişti? Ya da belki de sadece sinirlenmişti.

Onu akşam yemeği randevusundan alıkoyduğu için. Ziyareti, cep saatiyle işaretlediği beş dakikadan çok daha fazla zamanını almıştı.

Binadan çıktıklarında gökyüzü kararmış ve nehirden sis çökmüştü. Gaz lambalarının ışıltısı sokağı aydınlatıyordu. Orada onu bir araba bekliyordu. Ama bu ne bir fayton ne de bir broughamdı. Parlak siyah dört tekerlekli bir araçtı.

Gözlerinde bir soruyla Bay Sharpe'a döndü.

"Bu benim arabam," dedi garip, düz bir sesle. "Murray çağırmış olmalı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü kendisini ilgilendirmeyen işlere karışıyor." Bay Sharpe'in yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi belirdi. Bir adım öne çıktı.

eli hala dirseğindeydi. "Gel. Oyalanmamalıyız."

Kasadaki uşak aşağı inmek için hareketlendi ama Bay Sharpe ona olduğu yerde kalmasını işaret etti. Arabanın kapısını kendisi açtı ve merdivenlerden indi.

Arabacı ona seslendi. "Cheapside'a mı, Bay Sharpe? Green Street üzerinden mi?"

Sophie, Bay Sharpe'ın yüzüne meraklı bir bakış fırlattı. *Cheapside mı?* Akşam yemeği partisinin yeri orası mıydı?

"Doğruca Green Street'e, John." Bay Sharpe onun arabaya binmesine yardım etti. "Daha sonra benim için geri gelebilirsin."

"Saat neredeyse çeyrek geçiyor, efendim."

Bay Sharpe yüzünü buruşturdu. "Öyle mi?" Cep saatini kontrol etti.

"Kahretsin." Sophie'nin yanakları onun bu sözleri karşısında ısındı.

Kadının bakışlarını arabanın içinde yakaladı. İçerisi, hafifçe titreyen iki araba lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. "Bayan Appersett, bir randevuya affedilmeyecek kadar geç kalma riskiyle karşı karşıyayım. Sakıncası yoksa-"

"Tabii ki hayır," dedi. "Benim hesabıma zaten yeterince geç kaldın."

Bir kez başını salladı ve arabacıya son bir söz söyledikten sonra arabaya atladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Sophie, adam karşısına otururken eteklerini yoldan çekti. Araba gümbürdeyerek ilerledi, muhtemelen Green Street'e doğru gidiyordu. "Ailen seni bekliyor olacak mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Annesi ve babası onu gece yarısına kadar evde beklemiyordu. "Leydi Dawlish'i ziyaret ettiğimi sanıyorlar."

"Anlıyorum. Leydi Dawlish'in aldatmacanızdan haberi var mı?"

"Sanmıyorum. Kardeşi kısa süre önce Hindistan'dan döndü. Bu gece onun için bir resepsiyon var. Çok büyük bir davet. Benim yokluğum pek fark ."

"Katılmak istemediniz mi?"

" sayılmaz." Sophie eteklerini düzeltti. "Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Akşam yemeği nişanınız. Resmi bir parti mi? Bu yüzden mi geç kalma konusunda bu kadar endişelisiniz?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ailemin evinde bir akşam yemeği partisi var," dedi sonunda.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Cheapside'da mı?"

Adam başıyla onayladı.

"Ailenin emekli olup taşraya yerleştiğini sanıyordum. Kent, Essex ya da başka bir yere."

"Kent'te bir evleri var, bu doğru. Bir gün orada emekli istiyorlar. O zamana kadar..." Omuz silkti.

Kafa karışıklığı daha da derinleşti. Bay Sharpe ailesinden hiç bahsetmemişti. En azından doğrudan. Ticaretle uğraştıklarını biliyordu. Servetlerini bu şekilde kazanmışlardı. Ama o günler çoktan geçmişti, değil mi? Babası bu yönde bir şeyler söylemişti. Annemle kendisinin Bay Sharpe'ın görgüsüz akrabalarıyla uğraşma zilletine asla katlanmak zorunda kalmayacaklarına dair bir şeyler. "zr dilerim ama ailenizin şu anda burada yaşadığını mı söylüyorsunuz? Londra'da mı?"

"Manifaturacı dükkanlarının üstünde daireleri var."

"Ve bu gerçekten bahsetmeyi hiç düşünmediniz mi?"

Koltuğunda yaslandı ve bacaklarını önünde uzattı. "Sana mı? Neden yapmalıymışım?"

"nk bana kur yapıyordun. Muhtemelen, eğer işler ilerleseydi, ailenle tanışmak zorunda kalacaktım."

"ister miydin?"

"Doğal olarak. Ve beklemesi de gerekmezdi. Onlarla ilk andan itibaren tanışmaktan mutluluk duyardım."

"yle mi?"

"Sana hiç şüphe duyman için bir sebep verdim mi?"

Bir uzun duraklama daha. Ve sonra: "Belki de haklısınız, Bayan Appersett. Belki de sizi hiç tanı mıyorum."

"Hayır, gerçekten," dedi biraz sert bir sesle. "Karakterim hakkında yanlış bir kanıya kapılmışsınız görünüyor."

"Hangisi?"

"Burnumun ucunun ötesini göremeyecek kadar kendi önemimle dolu, sığ, bencil bir yaratık olduğumu."

"Sizi temin ederim hanımefendi, böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi."

"O zaman neden benimle hiç konuşmadın?" Arabanın lambalarından yayılan zayıf mum ışığında görebildiği kadarıyla onun yüzünü inceledi. "Kökeninden utanmıyorsun, değil mi?"

Homurdandı. "Pek sayılmaz. Sırf soysuzluğumu sokaklarda haykırmayı uygun görmediğim için-"

"Bana güvenmek sokaklardan çok uzakta, Bay Sharpe."

"Benden istediğiniz bu mu Bayan Appersett? Sırlarımı mı?"

"karşı dürüst olmamızı istiyorum. Birbirimizi anlamak için çaba gösterelim." Kendine olan güveni sarsıldı. "Tabii bana olan hitaplarınızı gerçekten yenilemek istemiyorsanız o başka. Bu durumda-"

"Dürüstlük," diye tekrarladı. "Pekâlâ." Kollarını kavuşturdu, yüzü ciddileşti, sanki sözlerini her zamankinden daha büyük bir dikkatle düşünüyordu. "Bana daha önce neden size kur yapmak istediğimi sormuştunuz. Sana verdiğim cevap eksikti."

"Beni güzel bir yaratık olarak gördüğün için olduğunu söylemiştin."

"Evet. Ama Londra'da çok güzel bayanlar var. Daha önce hiçbirine kur yapmak istememiştim. Ancak sizde farklı bir şey vardı."

Sophie, ne olduğunu bilmediği bir açıklama yapmasını bekledi. Onu cezbeden zekâsı mıydı? Zarafeti ve çekiciliği mi?

"Sanırım gözüme ilk çarpan elbiseniz oldu," dedi. Kadın gözlerini kırptırdı. "Anlayamadım?"

"Giydiğin elbise. Hatırladığım kadarıyla baskılı bir muslin."

Adamın sözünü ettiği elbiseyi çok iyi tanıyordu. Sesi biraz savunmacı bir hal aldı. "Ne olmuş ona?"

"Yıpranmış ve solmuştu ve tıpkı sizin çipli kaputunuz gibi, yeni gibi görünmesi için yapıldığı çok belliydi."

Yanaklarında mahcup bir kızarıklık belirdi. "Ve bu yüzden mi bana kur yapmak için izin istedin? Tam bir paçavra gibi görüldüğüm için mi?"

"Beni yanlış anladınız. Hiç de perişan görünmüyordun. Bir toplu iğne kadar temizdiniz. Ve orada, kordonda öyle duruyordunuz ki -o kadar asil-kraliyet partisinden biri olabilirdiniz."

Sophie ne diyeceğini bilemiyordu. Herhalde onunla dalga geçiyor olmalıydı? Kraliyet partisi gerçekten de. "Saçmalık," diye alay etti. "Bayan Carstairs benden çok daha iyi giyinmişti."

"Ve sen onu parlattın."

Yüzü yanıyordu. Onu yüzüstü bırakmaya mı çalışıyordu? "Ne giydiğimi hatırladığından bile şüpheliyim. Nasıl hatırlayabilirsin ki? Aylar önceydi, kur yapmamızdan çok önceydi."

"Ben bir manifaturacının oğluyum, Bayan Appersett. Ve üç pamuk fabrikasının ortak sahibiyim. Solmuş kumaşı tanımayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Başını eğdi, hayal edebileceğinden çok daha fazla hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. "Gerçek bu o zaman? Adreslerinizi ödemek için neden izin istediniz? Durumum çok kötü olduğu için mi?"

Hayal kırıklığıyla kısık bir hırıltı çıkardı. "Hayır. Hayır, hiç de öyle değildi." "O zaman neden?"

"Çünkü senin için önemli değildi. Utançtan yerin dibine girmiyordun. Hava atmıyordun. Sen sadece... sendin. Baştan aşağı bir hanımefendi. Ve daha iyi tanımayı çok istediğim biri."

Ned onun bir şey söylemesini bekledi. Herhangi bir şey. Ama Bayan Appersett sadece ona baktı. Şaşkın görünüyordu. Sanki Ned'in sözleri onu tamamen şaşırtmıştı. "Her , işin gerçeği bu," diye homurdandı. "İstedığınızı yapın."

Araba Arnavut kaldırımli sokakta takırdayarak ilerliyordu. Şimdiye kadar Bayan Appersett'in Mayfair'deki evine oldukça yaklaşmış olmalıydılar. Fazla uzun sürmezdi. Onu Green Street'te bırakabilir ve rotayı Cheapside'a çevirebilirdi. Ailesi muhtemelen akşam yemeği için onu bekliyordu. Geç kalmak ona göre değildi. Hele de çeyrek saatten fazla.

Lanet Walter ve onun müdahalesi!

Fayton yerine Ned'in özel arabasını çağırdığında ne olacağını düşünmüştü acaba? Ned'in kendisini Bayan Appersett'e yeniden hitap etmek zorunda hissedeceğini mi düşünmüştü? Onu ailesiyle tanışmaya davet edeceğini mi? Evlenme teklif edeceğini mi?

Walter'ın onun ofislerine gelişini olumlu bir olay olarak gördüğüne şüphe yoktu. Ned ikna olmamıştı. Ondan ayrıldığında kendinden o kadar emindi ki. Bu yüzden ona karşı kesin kararlıydı.

Onu Fleet Street'e gelmeye iten neydi?

Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı, tabii flörtleri sırasında birbirlerine gösterdikleri nezaketi saymazsak... Ama böyle bir risk Bayan Appersett'in karakterine tamamen aykırı görünüyordu. O her zaman çok hanımefendi olmuştu. Çok düzgün.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Artık birbirimizle samimi bir şekilde konuştuğumuza göre?"

Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. Gaz lambalarının aralıklı parıltısı dışında, sisin içinde görecekt çok az şey vardı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Neden fikrini değiştirdin?"

"İçin bir haftam vardı. Çok düşüncesiz davrandığımı fark ettim."

"Hyde Park'taki o sabah mı? Bana dürüst davranıyormuşsunuz gibi geldi."

Yüzünü pencereden çevirdi. "Dürüst davranıyordum. Sadece pek akıllıca değildi."

"Yani... o zaman gerçekten bir kalp değişikliği değil." "Daha çok bir fikir değişikliği gibi."

Ned onun dürüstlüğünü takdir ediyordu ama sözleri yine de canını yakmıştı. Çeyizi yoktu ve bu nedenle pratik bir seçeneği de yoktu. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Ne tür bir ahmak en büyük kızının evlilik payını gaz lambası taktırmak için kullanırdı?

Modernizasyonlar nadir görülen bir şey değildi. Aksine. Londra'da pek çok şehir evinde gazlı duvar aplikleri ve gaz lambaları bulunuyordu. Ancak bir taşra mülkünü gazla donatmak -özellikle de bu mülk Appersett House'un büyüklüğünde ve antikliğindeyse- tam bir ahmaklıktı. Sadece tesisat masrafı değil, gazın nereden geleceği gibi küçük bir sorun da vardı. Londra'da gaz, merkezi bir gaz tesisinden sağlanıyordu. Ama Derbyshire kırsalında? Sir William'ın özel bir gaz tesisi kurdurması gerekecekti.

Para kazanmak için kızlarını evlendirmek istemesine şaşmalı mıydı?

"Bu fikir değişikliğine ne sebep oldu?" Ned sordu. "Ailen yüzünden mi?"

"Hayır. Yine de benden pek memnun değillerdi. Babam yüzü kıpkırmızı olana kadar bağırdı. Ve annem, o-" Bayan Appersett sözünü kesti. Kaşları çatıldı, eldivenli ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu. "Anlamalısınız Bay Sharpe. Benim durumumdaki kızlar aşk için evlenmezler. Bizim öyle bir lüksümüz yok. Biz konfor ve güvenlik için evleniriz."

"Ve ailene fayda sağlamak için."

Bunu inkar etmedi. Bunu yapmak için hiçbir neden yoktu. İkisi de babasının ona kur yapmasına neden izin verdiğini biliyordu. "Eğer şanslıysak, kocalarımıza saygı duymaya başlarız. Hatta onları severiz."

"Ama benden hoşlanmıyorsun. Daha önce de belirttiğimiz gibi."

"Sizi *tanımıyorum*. Bu yüzden bugün geldim, ne kadar tedbirsiz bir ziyaret olsa da. Düşündüm ki, eğer sadece konuşabilirsek. Tüm boğucu formaliteleri bir kenara bırakabilseydik. Yanılmış olma ihtimalim olduğunu düşündüm. Uygun olmadığımız konusunda yani. Ne de olsa bilmeme imkân yoktu-" Sözünü kesti. "Aman Tanrım. Nasıl da saçmalıyorum." Tekrar arabanın penceresine döndü. "Bir daha karşılaşsak bu kadar çok konuşmayacağıma dair kendime söz verdim."

"Öyle mi?" Kadının cama yansıyan yüzünü görebiliyordu, solgun ve vakurdu. "Sesini duymak her zaman hoşuma gitmiştir."

"Bunu yeterince duyduğunuz kesin."

Araba bir sarsıntı ve toynak şakırtısıyla durdu. Ned pencereden dışarı baktı. Sis içinde bir şey seçmek zordu ama arabacı John'un onları mews'e götürdüğü anlaşılıyordu. Sağduyulu ve mantıklı bir adam. Ned buna inanmazdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Bahçenin sonunda bir kapı var."

Uşak kutudan inerken araba sallandı. Bir saniye sonra kapıdaydı. Ned onun boğazını temizlediğini duydu.

"Sanırım bu bir veda," dedi Bayan Appersett. "Tabii..."

Tabii. Bu kelimedede çok zengin bir anlam vardı. Şans ve fırsattı, risk ve olası ödüldü. Aynı zamanda bir tür zeytin dalıydı. Tek yapması gereken uzanıp onu almaktı. Ned gururunu yuttu. "Ne yapmamı istersiniz, Bayan Appersett?"

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitmişti. Gerginlik kaybolana kadar orada olduğunu fark etmemişti.

Yüce Tanrım, onun kendisini reddedeceğine gerçekten inanmış mıydı? Eğer öyleyse, cazibesini fazlasıyla küçümsemişti. Ya da onun irade gücünü çok abartmıştı.

Sesini alçalttı. "Öncelikle bana Sophie demeni istiyorum."

Sophie. Kalbi sertçe çarptı. "Peki ya ikincisi?"

"Başta planladığımız gibi Noel için Appersett House'a gelmenizi istiyorum."

Uşak arabanın kapısına hafifçe vurdu. "Efendim?"

Dikkat çekme tehlikesiyle karşı karşıya olmalıydılar. Haklı bir endişeydi ama Ned şu an için bunu umursamıyordu. Sophie Appersett'in bakışlarını üzerinde tuttu. "Pekâlâ," dedi sertçe. "Üçüncü bir kişi var mı?"

Kara kaşları çatıldı. Gerginlik ve endişe geri gelmişti. Geleceği ve ailesinin geleceğiyle ilgili gözle görülür belirsizlik. Ama artık orada bir şeyler daha vardı. Çikolata kahvesinde bir umut parıltısı

Karşılığında ona umut veren gözler. "Her şey," dedi, "Derbyshire'da ne olacağına bağlı."

FIVE

Derbyshire, İngiltere
Aralık, 1861

Sophie tren vagonunun yağmurdan ıslanmış penceresinden dışarı baktı. Geçip giden manzara kasvetli, ıslak ve bir o kadar da tanıdıktı. Derbyshire kırsalının bu bölümünü avucunun içi gibi biliyordu.

Yarım saat içinde Milton St. Edmunds köyündeki mütevazı istasyona varacaklardı. Oradan da aile arabası onları Appersett Evi'nin on altıncı yüzyılın başından beri görkemli bir şekilde ikamet ettiği yemyeşil ve oldukça ıssız vadiye götürecekti. Babam Waterloo İstasyonu'ndan bir telgraf göndermişti. Her şey onlar için hazır olmalıydı.

Koltuğunda kayarak daha rahat bir pozisyon almaya çalıştı. Emily'nin başı omzunda ağırlaşmıştı. Sophie onu uyandırmaya cesaret edemedi. Kız kardeşi trenin hareketiyle daha yeni uykuya dalmış, şikâyetlerinin ortasında Sophie'nin yanına uzanmıştı. Sophie'nin, uyandırılırsa Emily'nin hiç vakit kaybetmeden ıstıraplarını sıralamaya devam edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Noel partisi mahvolmuştu ya da Emily Londra'dan ayrıldıklarından beri böyle ısrar ediyordu.

İlk defa abartmıyordu.

Prens Albert ölmüştü. Cumartesi akşamı geç saatlerde nedeniyle vefat ettiği bildirildi. St. Paul'un çanları

Gece yarısı, kederli olayı dünyaya duyurdu.

Sadece iki gün sonra gazeteler onun hatıralarıyla dolmuştu. Sophie buna hâlâ inanamıyordu.

Ailesi onu şahsen tanıyacak kadar yüce değildi. Aslında, onu sadece bir kez görmüştü. Güney Kensington'daki Bahçıvanlık Bahçeleri'nin açılışında. Bay Sharpe'la ilk tanıştığı gün. Etkinliğe Prens Albert başkanlık ediyordu. Onun asil bir şahsiyet olduğunu düşünmüştü. Kraliçe'yle birlikte İngiliz asaletini ve sağduyusunu en iyi şekilde temsil eden bir adam.

Haberi duyan Green Street sakinleri büyük bir telaşa kapıldı.

"*Artık Noel için Appersett House'a kimse gelmeyecek,*" diye feryat etmişti Emily. "*Tatil mahvoldu!*"

Babamın trajik habere tepkisi de daha iyi olmamıştı. Noel kutlamalarının masraflı olmasından yakınmıştı, ulus yasa boğulduğu için hepsi boşa gitmişti.

Emily terlikli ayağını yere vurarak, "*Siyah giymeyeceğim,*" dedi. "*Bunu yapmayacağım!*"

Her zamanki gibi, sıkıntılı suları sakinleştiren annem oldu. "*Buna mecbur kalmayacağız. Ama siyah bir kol bandının yanlış olmayacağını düşünüyorum.*"

Babam şiddetle başını salladı. "*Çok doğru, canım. Gereken saygıyı göstermeliyiz.*"

Sophie'nin kendi siyah kol bandı, Emily'nin başı sayesinde dirseğine kadar kaymıştı. Acaba hizmetkârlar da kendi kol bantlarını takmışlar mıydı? Büyük olasılıkla. Hizmetçileri bu tür çok titizdi. Kollukları geçen yıl satın aldıkları dikiş makinesinde kendisinin hazırladığına şüphe yoktu. Babamın bir gereklilik olarak gördüğü bir başka modern icat daha.

Annesine baktı. Sophie ve kız kardeşinin aksine, annesi açık siyahlar giymişti. Tren vagonunda onların karşısında oturmuş, kucığında el işi yapıyordu. Babası bir süre önce sigara içilen vagona doğru yola çıkmıştı. Her şey iyiye gidiyordu. Uzun zamandır Emily gibi huzursuzdu.

yolculuklara çıkar ve kaçınılmaz olarak dikkatini Sophie ile önemsiz bir konuda tartışmaya yöneltirdi.

En azından artık Bay Sharpe yüzünden onu suçlayamazdı.

"Sophie, aşkım," dedi annem bir ipliği bağlarken. "Kardeşini uyandırırısın, değil mi?"

Sophie, Emily'yi biraz itip kaktı.

"Daha varmadık mı?" Emily oturduğu yerden kalkarken sordu.

"Neredeyse," dedi Sophie. "İşte. Saç örgülerini yeniden tutturmama izin ver." Emily itaatkâr bir tavırla başını eğerken, Sophie onun özenle örülmüş saçlarını hızla düzeltip iğneledi.

Sophie'nin kendi saçlarına dikkat etmesine gerek yoktu. O sabah erken saatlerde saçlarını ensesinde büyük bir bukle haline getirmiş ve bir düzineden fazla iğneyle sabitlemişti. Bırakın bir tren yolculuğu sırasında, şiddetli bir rüzgârda bile yerinden oynaması mümkün değildi.

Tren kısa süre içinde istasyona vardı. Babam da inmek için onlara katıldı, ağır bir şekilde tütün ve içki kokuyordu. Korkunç bir yağmur yağıyordu. Buz gibi bir rüzgâr perondan aşağı ısıklık çalarak iniyor, Sophie'nin ağır eteklerini kamçılıyor ve yüzünü ısıırıyordu. Babası bagajları için hamallara bağırdı ve sonra büyük bir tantanayla hep birlikte arabaya doluşup eve dönüş yolculuğunun son ayağına başladılar.

Yollar çamur içindeydi ve hiçbir vadinin içinden geçen kırsal patikadan daha iyi değildi. Appersett Evi, bal rengi taşlarla işlenmiş zarif hatlara sahip devasa bir yapı olarak ağaçlık arazinin arasında yükseliyordu.

Her zaman bu kadar zarif görünmüyordu. On yedinci yüzyılda, orijinal evin harabesi yıkılmış ve tamamı moda olan Palladyan tarzında yeniden inşa edilmişti. Tüm görkemli pencereler ve nişli sütunlar, yemyeşil çimenlerden oluşan bozulmamış bir manzaradan geriye doğru yerleştirilmişti.

Atalarımız bile gelişmeyi ne zaman durduracaklarını bilmiyorlardı.

Araba uzun araba yolunda ilerledi ve geniş ön merdivenlerin önünde durdu. Zemin bezelye çorbası kıvamındaydı.

Babam onları arabadan indirirken, "Yeniden akıllanması gerekiyor," diye homurdandı.

Sophie onu duymamış gibi davrandı. Őu anda dűşűnmek istediği son Őey, ailenin mali durumu ya da mali durumunun yetersizliğiydi. İhtiyacı olan Őey sıcak bir ateő ve bir fincan sıcak aydı. Annesini ve kız kardeőini eve kadar takip etti, ikisi de sıcak tereyağlı ėrekler ve taze piőmiő limonlu keklerle birlikte onu bekliyordu.

Tűm ihtiőamına ve Papa'nın bitmek tűkenmek bilmeyen modernizasyonlarına rađmen Appersett House tek kelimeyle evdi. Gaz ışıđı, zengin halılarla dűőenmiő, őiőirilmiő sandalyeler, dolgun kanepeler ve kenarları ipek saçaklarla sűslenmiő pűskűllű taburelerle dolu odalara yumuőak bir parıltı yayıyordu. Akla gelebilecek her yűzey anlamlı ıvır zıvırlarla kaplıydı. Kristal hayvan figűrleri, mavi ve beyaz porselenler, gűműő epergnler ve mum dalları vardı. őűmine raflarında yaldızlı saatler çınlıyor ve ipek kâđıtlarla kaplı duvarları űnlű ataların resimleri sűslűyordu.

Evet, halı ve mobilyalar daha iyi gűnler gűrműőtű ama Appersett Evi'nin solmuő ihtiőamı Sophie'nin en çok sevdiđi Őeydi. Odalar sade olmaktan ziyade rahattı, sevilen bir kitapla sarılmak ya da çıtırdayan bir ateőin yanında uyuklamak için műkemmeldi.

aylarını bitirirlerken annem, "Misafirler gelmeden űnce yapılacak çok fazla dekorasyon iőı var," dedi.

Emily parmaklarındaki limon kremasını yaladı. "Eğer misafirimiz olursa." "Kimse piőmanlıklarını iletmedi, değil mi?" Sophie sordu.

Annem boyalı porselen çay fincanını çay tepsisine geri koydu. "Henűz deđil, ama gelmelerine daha iki hafta var. Onlardan haber alabiliriz."

Ve onlardan duydular

Konuklarının neredeyse yarısı Prens Albert'in űlűműnűn tatil planlarını bozacak kadar űnemli olduđunu dűőűnűyordu. Hafta içinde gelen mektuplarda mazeretler, piőmanlıklar ve bir vakada Noel eđlencelerinin tamamen iptal edilmediđine dair hafif bir sitem yer alıyordu.

En azından babası ve kız kardeşi için tam bir felaketti. Annesi bile bu kadar çok yiyeceğın israf edilmesinden ve tatili konukları için unutulmaz kılmak için satın alınan çeşitli ıvır zıvırın masrafından yakınıyordu.

Sonraki hafta boyunca Sophie bu konu üzerinde uzun uzun düşündü. Doğası gereğı düşüncesiz biri değildi. Tüm hayatını kendisine söyleneni yaparak geçirmişti. Ama toplum hızla gelişıyordu. Ne de olsa bu modern çağdı. Ve elbette soylular da diğer organik varlıklardan farklı değildi. Değışen koşullara uyum sağlamalı ya da şu veya bu şekilde yok olma riskiyle karşı karşıya kalmalıydılar.

Ayrıca, o ve Bay Sharpe'ın birbirlerine karşı açık ve dürüst olmaları gerekmiyor muydu? Flörtlerinin başlangıcını karakterize eden katı resmiyeti bir kenara bırakıp birbirlerini gerçekte oldukları gibi tanımaları gerekmiyor muydu?

Bunu yapmak için ailesini Noel partilerine davet etmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Ve eğer geleceklerse, kendi sınıflarından başkalarını da davet etmelerinde hiçbir sakınca olmayacaktır.

Bu olasılık Sophie'nin damarlarında gergin bir uğultuya yol açtı. Ters gidebilecek çok şey vardı. Ama bugün Noel'di ve endişelerine rağmen kendini oldukça iyimser hissediyordu.

Kararını verdikten sonra eski kaşmir şalını omuzlarına gevşekçe sardı ve annesini bulmak için aceleyle merdivenlerden indi.

Sabah odasındaki küçük oyma ceviz sekreterinin başında oturmuş, bir mektup yazıyordu.

"Anne?" Sophie içeri eğildi ve beyaz panelli kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Sabah odası annemin özel alanıydı. Duvarları soluk mavi sulu ipekle kaplanmış ve zeminleri desenli çiçekli Aubusson halılarla döşenmiş, tamamen kadınsı bir alandı. Parlak güneş ışığı bir dizi pencereden içeri süzülürdü.

"Hmm?" Annem yazmaya devam etti.

Sophie onun yanına geldi. "Rakamları telafi etmeye çalışmama izin verir misin?"

Annesinin kalemi sayfanın üzerinde uçtu. "Nasıl ."

"Bir fikrim var. Babam ve Emily bunu umursamayacaklar ama çok mantıklı-"

"Sophie, tatlım, amcana yazdığım mektubu bitirmeye çalışıyorum. Sabah postasıyla mutlaka gitmeli."

"O zaman onayınızı aldım?"

"Her zaman," dedi ve ekledi, "Çıkarken kapıyı kapatın."

İzin verildiği için, Sophie bunun incelemeye dayanacağından şüpheliydi. Ancak içinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında, bu yeterliydi. Annesinin gül kokulu yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra, eteklerini savurarak, kendi mektuplarını yazmak üzere üst kata çıktı.

Milton St. Edmunds'daki tren istasyonunda kiraladıkları kötü yaylı dört tekerlekli araç çamurda ilerlerken bir kez daha kemikleri titreten bir sarsıntı geçirdi. Yağmur şimdilik durmuştu ama arabacının Appersett House'a gittiğini söylediği kırsal patika, yağmurun etkisiyle daha misafirperver hale gelmemişti. Arazi engebeliydi, zemin çukurlarla doluydu.

Ned'in annesi yüzüncü kez olsa gerek, "Davet etmesi çok nazık bir davranış," dedi. "Ama bu konuda kendimi rahat hissedemiyorum."

Ned'in babası başıyla onayladı. "O bir baronetin kızı," diye ekledi, hem de yüzüncü kez. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ned arabanın içinden anne ve babasına baktı. Ciddi, ağırbaşlı bir çiftti, ikisi de güzel giyinmişlerdi ve de orta yaşlarını çoktan geçmişlerdi.

Onu geç yaşta doğurmuşlardı, çocuklarından üç yaşını geçen tek kişi oydu.

Çocukluğundan beri tüm umutlarını ona bağlamışlardı. Ve o büyüdükçe, onda bir ömür boyu süren fedakârlık ve sıkı çalışmanın tezahürünü görmüşlerdi. Kibar bir sosyeteye girmesine zarar vermektense onunla bağlarını sonsuza dek koparmayı tercih ederlerdi.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Ailesi rahatsız olacaktı. Kahretsin, kendisi de rahatsız olacaktı. Kendi türünden insanlar üst sınıflarla kaynaştığında bu kaçınılmazdı. "Artık geri dönmek için çok geç. Bay Murray çoktan gelmiştir. Eğer ortaya çıkmazsak, muhtemelen bizim için bir arama ekibi gönderecektir."

Annesi alçak sesle onaylamadığını belirtti. "Davet edilmesine hâlâ inanmıyorum. Genç hanımınız onun ne kadar aşağılık biri olduğunu bilmiyor mu?"

"O onun genç hanımı değil," dedi babası. "Öyle olsaydı, onunla şimdiye kadar tanışmış olurduk."

Ned belli belirsiz bir suçluluk duygusu hissetti. Sophie'yi henüz ailesiyle tanıştırmamıştı, bu doğrudu. Aralarındaki ilişkinin resmileşmesini bekliyordu. Karısı olmayı kabul edene kadar. Bu arada ne ailesini umutlandırmanın ne de onları sosyetenin zehirli iğnelerine maruz bırakmanın bir anlamı vardı. Bu derin sularda tek başına yol almaya kararlıydı. Kendi başına batacak ya da yüzecekti.

Anlaşıldığı kadarıyla akıllıca bir karar, çünkü onunla ilişkisini kesmişti.

Ve şimdi, bunu tekrar yapması için türlü şans vardı.

Gerçekleri görmezden gelmesi aptallık olurdu. İlişkilerinin kaderi bu Noel ev partisine Ya da daha doğrusu, önümüzdeki on gün içinde Sophie Appersett'in kendisinden biraz olsun hoşlanmasını sağlayıp sağlayamayacağına bağlıydı. Acımasız bir gerçek, ama işte oradaydı.

Annesiyle babasını ve Walter Murray'i Derbyshire'a davet eden mektubu geldiğinde, hemen cevap yazıp bunun uygun olmayacağını söylemek istemişti. Ailesi fakir değildi, hiçbir şekilde değildi, ama mütevazı bir kökenleri vardı. Ve ticaretle uğraşıyorlardı. Soyluların bu tür insanlara nasıl davrandığını ilk elden biliyordu. Annesini ve babasını onların alaylarına maruz bırakmak istemiyordu.

Ailesi de farklı nedenlerle de olsa aynı fikirdeydi. Onların varlığının şansına zarar vereceği konusunda kararlıydılar. Babası, Sör William ve leydi karısının onlarla hiç karşılaşmamasının çok daha iyi olacağını söylemişti. Ned'in kendi değerlerine göre değerlendirilmesi, ucuzcu bir manifaturacının oğlundan daha iyi görülmemesinden çok daha iyi olurdu.

Ned'in canını sıkan şey, evlendikten sonra hayatında yerlerinin olmayacağını düşünmeleri idi. Sanki sosyal kabul görmek için kendi anne ve babasını feda edecekmiş gibi. Asla yapmazdı. Ve onların da kendilerini feda etmelerine izin vermezdi.

"Onun genç hanımı değil mi?" diye yankılandı annesi şaşkınlıkla.

"Hayır anne, değil," dedi Ned kesin bir tavırla. "Şimdi değil. Muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak."

Annesi homurdandı. "Seni reddetmesi aptallık olur." Sesinde sanki Sophie onu çoktan reddetmiş gibi bir küçümseme vardı. "Cheapside'daki bütün kızlar yıllardır senin peşinde değil mi? İyi ailelerden, varlıklı ailelerden gelen, aristokrat havalarından ve zarafetlerinden çok daha fazlasına sahip kızlar. Onlardan istediğinizi seçebilirsiniz."

Ned şapkasını çıkardı, huzursuz bir eli saçlarında gezdirdi. "Bu bir Noel partisi. Hepsi bu. Olduğundan daha fazla büyütmeylim."

"Bir baronetin kır evinde Noel partisi," dedi babası annesine. "Bundan daha fazlasını yapmak zor."

"Walter Murray de orada olacak mı? Umarım küçük kız kardeşin peşinden koşmuyordur."

Yüce Tanrım. Ned kesinlikle öyle olmasını umuyordu. "Sayıların artmasına yardım ediyor. Anladığım kadarıyla köyün papazı da karısı ve kız kardeşiyle birlikte orada olacak. Hepsi soylu olmayacak. Öyle olsa bile, sen de en az onlar kadar saygınsın."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı annesi. "*Bu Appersett Evi mi?*"

Ned arkaya bakan koltuktaydı ve düzgün görebilmek için dönmesi gerekiyordu. Önlerinde beliren soğuk ve zarif Palladyan malikânesini görünce ağzı kurudu. Muhteşem bir şey bekliyordu. Appersett Evi güzelliğiyle çok övülen bir üne sahipti. Ama o

tüm o kıvrımlı bal rengi taşın hayranlık uyandıran asaletine hazırlıklı değildi.

"Sanırım öyle," dedi. "Tabii bir yerlerde yanlış bir yola sapmadıysak."

Ned'in babasının rengi biraz solmuştu. Annesi de öyle. Çakıl taşlı yolu taradı. "Hangisi o Ned?"

Araba durduğunda Ned pencereden dışarı baktı. "Bayan Appersett'i ya da ailesini göremiyorum."

Sandıkları boşaltan uşakların ve atları çözen seyislerin telaşı arasında pek bir şey görünmüyordu. Gördüğü misafirlerin hepsi koyu renk yün pardösüler ve hacimli pelerinler giymiş, başlarında uzun kunduz şapkaları ve tüylerle süslenmiş telaşlı boneler vardı. Kiraladıkları arabadan inerken kendisinin ve ailesinin biraz farklı göründüğünü tahmin etti.

Kapıda onlara yardımcı olmak için bir uşak belirdi. "Appersett Evi'ne hoş geldiniz."

Onları mermer giriş holüne götüren yaşlı uşak da bu düşünceyi yineledi. Sir William ve Leydi Appersett, Bayan Appersett'in kız kardeşi Emily ile birlikte misafirlerini karşılamaya hazırlanıyordu. Ama onları karşılamak için koridoru geçen Sophie'nin kendisi, kızıl kadife elbisesi içinde sıcak ve ısıltılı görünüyordu, siyah saçları cam boncuklu bir ağla toplanmıştı. Tavandan sarkan muhteşem kristal gaz lambasının ışığında parlıyordu.

Ned'in nabızı hızlandı. Ne kadar iyi görünüyordu. Bu kadar ihtişamın ortasında ne kadar da rahattı. "Bayan Appersett."

"Bay Sharpe." Anne ve babasına döndü ve gülümsedi. "Siz de Bay ve Bayan Sharpe olmalısınız?"

Ned tanışma faslını çabucak atlattı. Annesiyle babası o çok bildik soğukkanlılıklarını takınmışlardı. En iyi zamanlarda bile pek sıcak insanlar değillerdi. Ona karşı bile. Ama kendilerini herhangi bir dezavantajlı hissettiklerinde, sıcaklıkları her zaman birkaç derece daha düşerdi.

"Gelebilmenize çok sevindim," dedi Sophie. "Umarım keyifli bir yolculuk geçirmişsinizdir?"

"Çok hoş," diye yanıtladı babası sert bir sesle.

"Ve çok ıslak," diye ekledi Ned. "Gerçi yağmur şimdilik durmuş gibi görünüyor."

"Oh, evet," dedi Sophie. "Havada belirgin bir serinlik var. Bulutları gördün mü? Kar yakında başlayacak demektir. Muhtemelen yarın ya da ertesi gün."

Ned'in annesi Sophie'ye, bir kumaş parçasını kusurları için değerlendirirken sık sık baktığı gibi dikkatle bakıyordu. "Güzel bir eviniz var, Bayan Appersett."

Sophie'nin gülümsemesi annesinin bakışları altında biraz soldu. "Teşekkür ederim hanımefendi. Bu babamın gurur ve neşe kaynağı. Dinlendikten sonra, eminim size en son modernizasyonları göstermek isteyecektir. Değil mi baba?"

Sör William, görünüşe göre eşinin ısrarıyla onları selamlamak için yaklaştı. Sophie ve annesi gibi o da Prens'in vefatının ardından tutulan yasın sembolü olan siyah bir kol bandı takmıştı. Ancak Sör William'ın üzerinde bu kumaş parçası neredeyse gösterişli duruyordu. Gururlu bir adamdı. Ned, bu koşullar altında fazla gururlu, diye düşündü.

"Bay ve Bayan Sharpe," dedi. "Hoş geldiniz."

Anne babası Sör William ve Leydi Appersett ile konuşurken Ned kendini Sophie'nin yanında, biraz uzakta dururken buldu. Ne söyleyeceğinden emin olamadan ona baktı.

O da aynı derecede kararsız görünüyordu. "Çok büyük bir rahatsızlık değildi, değil mi?" diye sordu sonunda. "Ailenizi getirmekten bahsediyorum."

"Hiç de değil. Davetinizi kabul etmekten memnuniyet duydular. Yine de, eğer kur yapmamız sonuçsuz kalırsa, bu garip bir ziyaret olabilir." Sözlerinden anında pişmanlık duydu. Bu kadar önemli bir konuda bu kadar kuru, bu kadar küstah davranırken ne düşünüyordu?

Sophie aldırıyor gibiydi. "Noel'den sonra ne olacağını düşünmemeye kararlıyım. Tüm dünya bir anda yok olsa ve bu ev de onunla birlikte yok olsa bile."

"O kadar kötü, değil mi?"

"Buna cevap vermemi gerçekten bekleyemezsiniz, efendim."

"Yapamaz mıyım? Ben de birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini sanıyordum."

"Salonda olmaz," dedi. "Misafirler gelirken olmaz." "Ne zaman?"

Ondan gözlerini kaçırarak uşak tarafından içeri alınan yaşlı bir hanımefendi ve beyefendiye kısa bir süre gülümsedi ve "Erken mi kalktınız?" diye sordu.

"Her zaman."

"İstersen sabah yürüyüşe çıkabiliriz. Gün doğarken ayaktayım. O zaman etrafta kimse yok."

Cevap verme fırsatı olmadı. Sör William ve Leydi Appersett yeni gelenleri karşılamak için uzaklaşırken, anne ve babası da daha az rahatsız görünerek geri döndüler.

Sophie onlara parlak bir gülümseme verdi - ona şimdiye kadar verdiği kadar daha parlak. "Salonda sıcak şarabımız ve kekimiz var," dedi onlara. "Ama yolculuğunuzdan dolayı yorgun olmalısınız. Ve sanırım biraz dinlenmek isteyeceksiniz. İsterseniz odalarınıza çay gönderebilirim?"

Annesi kırılgan bir vakarla kendini topladı. "Diğer konuklara katılacağız, Bayan Appersett."

"Elbette. Sanırım Bay Murray zaten orada. Sağ salım geldiğinizi öğrenince çok sevinecek." Bir uşak çağırdı. "Bay ve Bayan Sharpe'a misafir odasına kadar eşlik eder misiniz?"

"Sen gelmiyor musun?" Ned sordu.

"Henüz değil. Son misafirler gelene kadar ailemle kalmalıyım. Ama lütfen devam edin Bay Sharpe."

Başını eğdi, sesi alçak bir tona dönüştü. "Bana Edward deseniz daha iyi olur. Ya da Ned, istersen. Aksi takdirde kafa karıştırıcı olur. Çok fazla Bay Sharp var."

Sophie ona baktı. Yanakları pembe pembe kızarmıştı. ", " dedi. "Ned."

SIX

Sophie şafakta kalkıp yıkandı ve giyindi. Bay Sharpe -ya da Ned, ona böyle hitap etmesini istemişti- onunla yürüyüşe çıkacağını tam olarak söylememişi ama Sophie işini şansa bırakmıyordu.

Ev partisi zaten kaos içindeydi. Babam davet ettiği bazı misafirler yüzünden çok sinirliydi. Annem de her şeyle ilgilenirken bir yandan da onu yatıştırmaya çalışıyordu. Emily'ye gelince...

Evet. Bay Murray'den çok hoşlanmıştı.

Sophie şaşkına dönmüştü. Kız kardeşinin bu adamla flört etme ihtimali olduğunu bilseydi, onu asla davet etmezdi. Tanrı aşkına, ailesi Emily'nin bir unvanla evlenmesine bel bağlamıştı. Eğer şansını bir taş ustasının oğluyla heba ederse, Sophie'nin bundan asla haberi olmayacaktı.

Ağır yün elbisesinin korsajını bağladı ve kollarını paletotunun geniş kollarından geçirdi. Şansı yaver giderse hizmetçilerden başka kimse kalkmayacaktı.

Odasının dışındaki koridorda sıralanan duvar apliklerindeki gaz ışığı kısıktı. Merdivenlere giden yolu bulmasına yetecek kadar ışık vardı. Giriş holüne doğru iki kat inerken eteklerini tuttu.

Ve sonra kısa bir süre durdu.

"Günaydın!" Emily parlak bir sesle konuştu. Kürklü bir pelerine sarınmış, saçları samur bukleler halinde aynı kürk ve kadife şapkanın altında toplanmıştı.

Mahremiyet buraya kadarmış, diye düşündü Sophie acımasızca. Kaşlarını çatarak koridoru geçti. "Bu saatte ayakta ne işin var senin?"

"Biriyle
buluşacağım."

"Kimle?"

"Bay Murray." Emily bir kıkırdamayı bastırdı. "Sharpe, Murray ve Cratchit şirketinden."

Sophie kız kardeşine dönmeden önce etrafına hızlıca bir göz attı. "Emmy, sus! Bu gülünecek bir şey değil." Kolundan tutup onu merdivenlerden uzaklaştırdı. "Bana Bay Murray ile bir randevu ayarladığını mı söylüyorsun?"

Emily kolunu Sophie'nin elinden kurtardı. "Ne kadar alçakça söylüyorsun! Sadece Noel için yeşillik toplamaya gidiyoruz."

"Noel yeşilliği, büyük teyzem Sally. Emmy, itibarını hiç mi umursamıyorsun?"

"Neden? Bay Murray çapkın mı? İlk fırsatta benim ırzıma mı geçecek? Gerçekten, Sophie. Adam burada bir misafir, bunu yapması pek mümkün değil."

"Hiçbir şey *yapmasına* gerek yok. Sadece bir uygunsuzluk iması bile yeterli olacaktır."

"Saçmalık. Her şey tamamen masum. Sadece bir tatil flörtü."

Sophie sesini yumuşatmak için çaba sarf etti. "Flört bir oyun değildir, canım. Sen seçkin bir genç hanımsan ve o da seçkin bir erkeksen olmaz. Onun beklentilerini yükseltmemelisin."

Emily küçümseyici bir kahkaha attı. "Sanki kendimi alçaltacakmışım gibi! O bir tüccar, Sophie. Para dışında hiçbir işe yaramayan kaba saba bir adam. Ayrıca babam senden aşağı biriyle evlenmen gerektiğini söyledi diye benim de evlenmem gerekmiyor. Benim beklentilerim seninkiler kadar kötü değil."

Sophie kız kardeşinin sözlerinde hiçbir espri görmemişti. Görmesi gerektiğini de sanmıyordu. "Bu konuda bu kadar sabit fikirlerin olduğunu bilmiyordum."

"Aileden biri eski standartları korumalı. Sen bir akşam Fleet Street'e gittiğine göre, bu kişi ben olmalıyım."

"Tanrı hepimize yardım etsin."

Emily'nin narin yüz hatları çatık kaşlara dönüştü. "Yukarıda ne yapıyorsun? Umarım mutfağa gitmiyoursundur. Annem çoktan menüleri hazırladı. Ve bu Noel'de hiçbirimiz sizin küçük ekonomilerinizi istemiyoruz. Eğleniyor olmamız gerekiyor."

Bir beyefendi boğazını temizledi. "Böldüğüm için özür dilerim hanımlar."

Sophie dondu kaldı, Emily de onunla birlikte. Hep birlikte döndüklerinde, Bay Murray'nin mutfağa açılan hizmetçi kapısının yanında durduğunu gördüler. Ağır bir yün pardösü ve pantolon giymişti. Başı açıktı, havuç rengi saçları hafifçe dağılmıştı.

Sophie onun ne kadar zamandır orada olduğunu merak etti.

"Bay Murray," dedi Emily abartılı bir rahatlama tonuyla. "İşte . Çok uzun zamandır bekliyordum."

Bay Murray'nin ağzı, gözleriyle tam olarak buluşmayan alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle mi? Ne talihsizlik."

Sophie ona isteksiz bir sempatiyle baktı. Elbette her şeyi duymuştu. Her incitici, yargılayıcı kelimeyi. "Yarın diğer konuklarla birlikte yeşillik toplamaya çıkacağız efendim. Sanırım o zaman bize katılmak istersiniz."

Bay Murray başını eğdi. "Ben de öyle yapardım, Bayan Appersett. İki kez dışarı çıkmanın bir anlamı yok."

Emily itiraz etmek için ağzını açtı. "Ama-"

"Ve sen de odana döneceksin, değil mi canım?" Sophie, Emily'nin bakışlarını tuttu. "dolaşmak için henüz çok erken. Eminim sen de aynı fikirdesin."

Emily'nin gözleri kısıldı. Öfkesinin tüm gücünü kız kardeşine yöneltmeden önce Bay Murray'e bir süre ters ters baktı. "Pekâlâ. Bu saatte hizmetçiler ve sıradan insanlar dışında kimse ayakta değildir zaten. Bilmeliydim ki _"

"Emmy," dedi Sophie, sesinde bir uyarı notası vardı. "Tek kelime daha etme."

Emily ağzını kapattı. Bay Murray'e bir kez daha karanlık bir bakış fırlattıktan sonra kürklü kadife bir girdap içinde dönerek merdivenlerden yukarı fırladı.

Kız gözden kaybolduğunda, Sophie Bay Murray'e döndü. Kız kardeşi için özür dilemeyecekti. Hiç kimseye, hele de ona neredeyse yabancı olan bir adama. Yine de...

"O çok genç," dedi.

Bay Murray'nin dudakları büküldü. "Ve fikirlerinde çok kararlı."

"Onunla buluşmayı ayarlamakla hata ettiniz. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Biliyor musun," dedi, "şu anda kendimi hatırlayamıyorum."

"Bunu bir daha yapmamalısın. Eğer biri öğrenirse, sonuçları hiç de hoşunuza gitmeyecektir."

"Başka bir deyişle, sonunda ben küçük engerekle evleneceğim, o da benimle."

Sophie'nin dudakları sıkıştı. "O bir engerek yılanı değil, Bay Murray. O inatçı bir çocuk, hepsi bu."

"On dokuz yaşında. Çocuk sayılmaz. Ama sizinle tartışmayacağım. Bunu yapmanın pek bir anlamı yok gibi görünüyor. Kız kardeşin beni ve Sharpe'ı çok iyi anlıyor. Tek merak ettiğim senin de aynı şeyi hissetmiyor olman. Yoksa bunu daha iyi mi saklıyorsun?"

Sophie sertleşti. "Bay Sharpe hakkındaki hislerim sizi ilgilendirmez."

Bay Murray tekrar gülümsedi. "Yeterince makul." Kapıdan uzaklaştı. "Eğer ilgileniyorsanız, kendisi mutfakta. Bayan Phillips bizi doyuracak kadar nazikti. Sharpe ikinci bir yardım için geride kaldı -ya da öyle söyledi. Sanırım sizi bekliyordur."

Sophie'nin kalbi beklenmedik bir zevk dalgasıyla çırpındı. Ne de olsa yürüyüşlerini hatırlamıştı.

Başını eğdi. Bay Murray de gitmeden önce başıyla selam verdi. Merdivenlerden çıkarken yüzü taş kesilmişti. Emily'nin onun hakkında söylediklerinden dolayı utandığını tahmin ediyordu. Utanmış ve

Kızgın. Umarım bu tür duygular onu ziyaretinin geri kalanında kız kardeşinden uzak durmaya sevk eder.

Parti zaten yeterince zor geçecekti. Davetliler Prens Albert'in ölümü yüzünden zaten suratları asıktı. Yerel papaz Bay Hubbard'ın dün akşam yemekten sonra bu konuda gevezelik etmesinin de bir faydası olmamıştı. Vaazını bitirdiğinde kimsenin neşelenecek hali kalmamıştı.

Bay ve Bayan Sharpe da ondan pek hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Tam tersi. Sophie, tartıldığı, ölçüldüğü ve eksik bulunduğu hissine kapılmıştı. Gerçekten de bütün akşam yaptığı hiçbir şey onların gözünde doğru görünmüyordu. Ned'le konuştuğu her kelime -ki çok fazla değildi- annesinden buz gibi bir bakış almasına neden olmuştu.

Bu yüzden mi genç hanımlara asla kendi sınıflarının dışından biriyle evlenmemeleri söylenirdi? Bu basitçe uygulanamaz bir öneri miydi?

Gece boyunca bunun üzerinde düşünüp durmuştu. Yatakta dönüp duruyor, Ned'le ilk iki ayının ne kadar garip geçtiğini hatırlıyordu. Hiç konuşmamışlardı. Gülmemişlerdi. Sadece hareketleri yapmışlardı. Parkta yürüyüşler, Cremorne Bahçeleri'ne ziyaretler ya da bir resital dinlemek. Ona eşlik etmişti, o kadar. Bir kez bile daha derin bir bağ hissetmemişti.

Artık Derbyshire'da olduğuna göre onu bulabileceğini düşünecek kadar aptal mı?

Ya ikisinin birbirlerine hiç yakınlığı yoksa?

Bu çok gerçek bir olasılıktı ama o bunu düşünemezdi. Ailesine karşı görevini yapmaya kararlıydı. Kendini şehit etmeyecekti. Yakınından bile geçmezdi. Ama Edward Sharpe'la aralarında bir şeyler kurtarılabilirse -sadece arkadaşlık bile olsa- onu talibi olarak kabul edecekti. Kocası olarak.

Bu yeterli olmalı.

Ana salondaki hizmetçi kapısından geçerek dar merdivenlerden mutfığa indi. Geniş ve aydınlıktı, taze pişmiş ekmek, sıcak kahve ve yumurta kokularıyla doluydu ve

Pastırma. Hizmetçiler ve uşaklar koşuşturuyor, yanlarından geçerken Sophie'ye "günaydın hanımefendi" diye mırıldanıyorlardı.

Ned fırının yanında durmuş, bir yandan yulaf lapası tenceresini karıştırırken bir yandan da aşçı Bayan Phillips'le sakın sakın konuşuyordu. Sophie'yi gördüğünde, yüz ifadesi bir anda daha az açık bir hal aldı. Daha ciddileşti.

"Bayan Appersett," dedi. "Günaydın."

"Bay Sharpe." Bayan Phillips ve mutfak personelinin geri kalanının meraklı gözlerinden uzaklaşarak onun yanından geçerken selamlamak için başını eğdi. Mutfağın dışındaki bir kapı avluya açılıyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktı ve Ned'in de onu takip ettiğini görünce rahatladı.

Kapıyı arkasından kapattı. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

"Ben de seni," dedi. "Evden uzaklaşalım, olur mu? Hizmetçilerin bu sabah yeterince dedikodusu var."

Adam onun yanına geldi. "Anladığım kadarıyla Murray'nin kız kardeşinizle yaptığı kötü niyetli görüşmeden bahsediyorsunuz."

"Bunu biliyor muydun?"

"Bana bu sabah söyledi. Ben de ona onu rahat bırakmasını tavsiye ettim."

"Kötü bir niyeti olmadığına eminim." Sophie kimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyordu. "Her halükârda bir sonuca varacak gibi görünmüyor. Bundan sonra birbirlerinden uzak duracaklarını sanıyorum."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun."

Bay Murray'nin normalde neşeli olan yüzündeki kasvetli ifadeyi hatırladı. "Daha önce, koridorda, korkarım kız kardeşimin bazı hoş olmayan fikirlerini dile getirdiğini duymuş olabilir."

Ned'in kaşları kalktı. "Sormaya cesaret edebilir miyim?"

Bahçeden çıkıp Appersett Evi'ni çevreleyen ormana paralel uzanan geniş patika boyunca yan yana yürüdüler. Yer, yeni yağmış hafif bir kar tozuyla kaplıydı. Sophie'nin yarım botlarının yıpranmış tabanlarının altında eriyerek sulu kar haline gelmişti.

"Eğer bilmek istiyorsan," dedi, "ticaretle uğraşmasıyla ilgili bir şeydi."

"Ah." Ned'in derin sesi tuhaf bir şekilde tarafsızdı. "Onun fikirlerini paylaşmıyorum."

"Ailenin var."

Sophie onun bu açık sözlü iddiasını umursamadı ama karşı da çıkmadı. Ne de olsa haklıydı. Bunu inkâr etmek için iyi bir neden yoktu. "Annemle babam kendi sınıflarında benzersiz değiller."

"Yine de tüm serveti ticaret üzerine kurulu bir adamı, beni kabul etmeniz için size baskı yaptılar." Ona baktı. "Onların toplumdaki yerlerini korumaları için bir kurban mı olacaksın?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu oldukça sert."

"Appersett Evi'ne gaz döşetmek için çeyizinizi kullandıklarını söylemişsiniz." Kadının yüzünde sıcaklık yükseldi. "Öyle yaptılar."

"Tekil bir karar."

"Sadece babamı tanımıyorsan." Sophie kollarını belinde kavuşturdu. "Ben daha on üç yaşında bir kızken, demiryolu şirketinden bazı beyler Milton St. Edmunds'a geldiler. Köyün hemen dışına bir peron koymak istiyorlardı. Köylüler buna karşı çıktı. Demiryolu raylarının kırsalı kesmesi düşüncesine tahammül edemiyorlardı. Ama babam o istasyona sahip olmamız gerektiğini biliyordu. Bu konuda o kadar güçlü duygulara sahipti ve o kadar ikna edici bir şekilde tartıştı ki, kısa süre içinde tüm köylüler onun düşüncesine katıldı. Gördüğünüz gibi bu bir ilerlemeydi. Tıpkı gaz lambası gibi. Ve babam her zaman ilerlemenin önünde durulamayacağını söylerdi."

Ned onun anlattıklarından etkilenmemiş görünüyordu. "İlerleme iyi ve güzel. Ama baban senden bir koca için ne yapmanı bekliyordu?"

"Ailem hem kız kardeşimin hem de benim iyi bir evlilik yapmamızı bekliyordu. Bu yüzden bizi Londra'ya getirdiler."

"Birinizin çeyizi olsun, diğerinizin olmasın."

Yürürlerken ona baktı ve ne ima ettiğini merak etti. "Sanki bana karşı büyük bir haksızlık yapılmış gibi konuşuyorsun."

"değil mi?"

"Hiç de değil. Gerçek şu ki, ne on dokuz yaşındayken, ne yirmi yaşındayken, ne de yirmi bir yaşındayken evlenmek istemedim. Çeyizim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama babam için her şeydi. Onu mutlu edecekse neden almasın ki?"

"Bunu senden mi istedi?"

"Anlayamadım?"

"Onu alıp Appersett House'da kullanmadan önce, size onu alıp alamayacağını sordu mu?"

Sophie cevap vermedi. Elbette babam ondan izin istememişti. Neden istesin ki? "Böyle şeyleri konuşmak zorunda mıyız?"

"Eğer itiraz edersen olmaz."

"İtiraz etmiyorum. Ama bunun birbirimizi daha iyi tanımamıza nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. Tek yaptığı kendimi kötü hissetmeme neden olmak."

Ned kaşlarını çattı. "Bağışlayın beni. Niyetim bu değildi."

Bir omzunu silkti. Pek hanımefendiye yakışır bir hareket değildi ama bu konudaki fikrini yeterince açıklıyordu. Artık çeyizini tartışmak istemiyordu. Lanet olası gaz lambasını da tartışmak istemiyordu.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?" diye sordu.

Ağaçlara bakmak için başını kaldırdı. Dallar karla kaplanmıştı. Sabah güneşinin ışığında şeker gibi parlıyordu. "Yeni olduğu zaman çok güzel, değil mi? Çok temiz, beyaz ve mükemmel."

"Londra'dakinden daha temiz olduğu kesin."

"Orada kar çok kirleniyor mu? Sokaklardaki onca hareketlilikten dolayı kirleniyordur herhalde."

"Aşırı derecede öyle. Hiç görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Doğduğumdan beri her kışı burada geçirdik."

"Noel'i Londra'da geçirmek ister misin?" diye sordu. "Tüm yıl boyunca orada yaşamak?"

Midesi gergin bir şekilde titredi. "Sanırım sorun olmaz." Birkaç adım boyunca sessizlik içinde yürüdüler. "Çocukken Londra'da tatil yapmaktan hoşlanır mıydınız?"

"Çoğunun üstesinden geldim." Ned'in ağzı onun ifadesi karşısında kısa bir gülümsemeye dönüştü. "Dehşete düşmüş görünüyorsun."

"Oh hayır," diye kekeledi. "Ben sadece... Fark etmemiştim..."

"Bütün ailem çalışırdı. Dükkân Noel günü kapalıydı ama her zaman bir şeye ihtiyacı olan biri olurdu. Ailem nadiren insanları çevirirdi. Müşterilerine her zaman yardım ederlerdi. Bu, işlerinin temel ilkelerinden biriydi."

"Onlar için ne tür işler yaptınız?"

"Tatillerde mi? Çoğunlukla teslimatlar. Noel arifesinde insanlara paketlerini götürürdüm. Çoğu son dakika Noel hediyeleriydi. Karla karışık yağmurda şehrin bir caddesinden diğerine giderdim. O kadar çok yağardı ki ellerimi hissetmezdim."

"Bu korkunç bir şey."

"Aslında öyle değildi. İnsanlar paketleri için minnettardı. Oldukça cömertçe bahşiş veriyorlardı. Ve daha sonra, teslimatlarım bittiğinde ve dükkanın üstündeki dairelerimize döndüğümde, annem bana sıcak bir fincan çay ve bisküvi verirdi. Bu benim iyi yaptığım bir iş için ödülümdü."

Sophie, Noel arifesinde karla karışık yağmurda yürümek zorunda kalan bir çocuk için bisküvinin yetersiz bir ödül olduğunu söylemekten kaçındı. Donmuş bir çocuk. Ellerini bile hissetmeyen bir çocuk. "Ailenle çok yakın mısın?"

"İzin verdikleri kadar."

Kaşları çatıldı. "Anlamıyorum. Seninle yakın olmak istemiyorlar mı?"

"Ailem bana sıkı çalışma ve tasarruf alışkanlıklarını öğretti. Ayrıca, her hafta kazancımın yarısını vermeme istediklerinde bunu en şiddetli şekilde hissettiğim özveriyi de öğrettiler. Zor bir dersti ama iyi bir dersti. Onlar sayesinde ilk yatırımımı yapacak kadar para biriktirebildim. Batı Hint Adaları'na giden bir ticaret gemisiydi. Murray ve ben tüm birikimlerimizi geminin yüküne yatırdık. Gemi denizde kaybolsaydı, mahvolurduk. Ama gemi sağ salim limana ulaştı ve bizi çok zengin etti." Ona kısaca baktı. "Sahip olduğum her şeyi aileme borçlu olduğumu söyleyebilirsiniz."

Ebeveynler. Ama her şeye rağmen sıcak insanlar değiller. Aşırı duygusal değiller."

Ona yan gözle bir bakış attı. Yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiydi ama siyah saçları dağılmış, ön tarafa yakın bir kısmı yarıya kadar . Bu garip bir şekilde sevimliydi. Onunla birlikte olduğu diğer her durumda saçları titizlikle taranmıştı. Tek bir tel bile yerinde değildi. Bu şekilde olmasını tercih ettiğine karar verdi. Adam çok daha az korkutucu görünüyordu. Sanki sabah yatağından yeni kalkmış gibiydi.

Bu düşünce yüzünün bir kez daha kızarmasına neden oldu. Gözlerini hızla ondan kaçırdı ve karla kaplı manzarayı seyretmeye dalmış gibi yaptı. "Kendini sıcak bir insan olarak mı görüyorsun?"

"Aileme kıyasla mı?"

"Herhangi biriyle karşılaştırıldığında."

Ned hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde de her zamankinden büyük bir dikkatle konuştu. "Ben duygularını dışa vuran bir adam değilim. Ben böyle yetiştirilmedim. Hayatımı böyle yaşamadım. Ama bazı şeyleri derinden hissedirim. Bunu her zaman göstermeyebilirim ama hissediyorum."

Yolun kenarında duran ağaçlardan birinin altında durdu. Geniş dalları aniden bastıran kar yağışına karşı yetersiz bir barınak sağlıyordu. "Taştan yapıldığınızdan korkuyordum. Ofisinize geldiğim güne kadar öyle olabileceğinizi düşünmüştüm."

"O zamanlar sana karşı pek sıcak değildim."

"Hayır, ama o zaman fark ettim ki..." Adam önünde durmaya başladığında kadın ağacın gövdesine doğru geri çekildi. Çok uzun boylu ve esmer yakışıklıydı; mavi gözleri nabzını titreten bir kararlılıkla ona sabitlenmişti.

Ondan önce kaç kadın o niyetli mavi bakıştan nasibini almıştı? Kaçı Edward Sharpe'ı perçinlemişti?

Bir utangaçlık dalgası onu ele geçirdi. Londra'da flört konusunda deneyimli değildi.

Hayatını kurtarmak için koket gibi davranamazdı. "Ne fark ettin?" diye sordu.

"Seni bir şekilde incittiğimi. O güne kadar senin düşünmemiştim. Beni öyle ya da böyle önemseydiğini düşünmemiştim."

"Aptalca bir varsayım."

"Gözlerimin ve kulaklarımın kanıtlarına dayanarak."

Eldivenli elini yanındaki dala koyarak bir kar tanesini daha yerinden oynattı. "Her iki şekilde de işe yaradı, biliyorsun."

"Ne yaptı?"

"Aramızdaki iletişim eksikliği."

"İletişim kurdum," dedi. "Her zaman sessiz ve düşünceli olan sendin."

"Benimle konuştun, hakkını vermiyorum." Gözleri nadir görülen bir mizahla parladı. "Hava durumu hakkında söyleyecek çok şeyin vardı."

Bir gülümseme tehdit etti. Bunu bastırmayı zar zor başardı. "Bu tamamen kabul edilebilir bir konu."

"Ve çok sıkıcı bir tane." Ned ona doğru yaklaştı, koluyla onu ağaca yasladı. "Kar çok beyaz ve çok güzel," dedi ilkel aksanlı monoton bir sesle. "Gökyüzü çok mavi ve güneş çok parlak."

Gülmemek için dudağını ısırıldı. "Sesim öyle çıkmıyor!"

"Hayır. Atmosferik basmakalıp sözler söylerken sesiniz daha güzel çıkıyor. Sanırım bütün gün hava durumu hakkında konuşmanızı dinleyebilirim."

"Güzel," dedi alaycı bir tavırla. "Çünkü Noel boyunca kar hakkında övgüler düzmeye niyetliyim."

"Tanrı yardımcım olsun."

O zaman gülümsedi. Adam da ona gülümsedi ve bakışlarını ondan ayırmadı. Kalbi tuhaf bir takla attı. Gülümsediğinde yüzü nasıl da değişmişti! Gözlerinde bir ışıltı ve güçlü beyaz dişlerinde bir parıltı vardı. Kadının nefesini kesecek bir parlaklık.

"Alay etmenin seni bu kadar parlak gülümseteceğini bilseydim, bunu daha önce yapardım," dedi.

"Sana daha önce gülümsediğime eminim." "Bu şekilde değil."

"Sadece şaşırdım," dedi. "Şakayla karışık şakalaşmak sana göre değil."

"Bu konuda uzman olduğumu iddia etmiyorum. Kesinlikle Murray'nin ağırlığında değilim."

"Bunun için şükürler olsun."

Ned'in ağzı bir karış açık kaldı. "Belki de Murray'nin kitabından bir yaprak daha almalıyım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana kendi sınıfımdan birine kur yaptığım gibi kur yapacağım. Bir taş ustasının kızına kur yaptığım gibi."

Sophie merak mı yoksa dehşete mi kapılacağını bilemiyordu. Kafasını bir soru seli doldurdu. Ona önce hangisini soracağını bilemiyordu. "Gerçekten bu kadar farklı mı?"

"Bazı açılardan, sanırım. Hâlâ kurallar var -hem de çok sayıda- ama bir erkek biraz daha kolay davranabilir. Alay edebilir ve flört edebilir. Belki bir öpücük bile çalabilir." Kalbi bir başka akrobatik dönüş daha yaptı. Edward Sharpe'ın herhangi biriyle, en azından kendisiyle alay ettiğini ve flört ettiğini hayal bile edemiyordu. Ama

Bir öpücük çalmak.

"Bir taş ustasının kızı olsaydım beni öper miydin?" Soru endişeli bir nefes alışverişiyle ağzından döküldü.

Ned'in bakışları karardı. Ona doğru bir adım daha attı, mavi gözlerinde neredeyse yırtıcı bir şey parlıyordu. "Seni öpmemi ister miydin?"

Sırtını ağacın gövdesine dayadı. Ağaç kabuğuna yapışan kar taneleri paletotunun kumaşında eridi. "Ben... Bilmiyorum. Belki de. Eğer birbirimizden hoşlanmaya başlarsak."

"Başka bir deyişle, kaçınmamı tercih ederdiniz."

"Şey," dedi ani bir açık sözlülükle, "beni öylece tutup öpseydin bundan hoşlanacağımı sanmıyorum. Bir hanımefendi böyle bir olay için kendini hazırlamaktan hoşlanır."

"Yeterince adil. Önümüzdeki dokuz gün kendini hazırlamak için yeterli mi? Çünkü, eğer şiddetle karşı çıkmazsan, seni bu gece öpmek niyetindeyim."

Noel."

Sophie ona baktı, ağız aniden kurumuştı. Kendini toparlamak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Dudaklarını ıslatmak ve soluk soluğa bir ciyaklamadan daha sağlam kelimeler formüle etmek. "Ökseotunun altında, sanırım."

"Ökseotunun altında. Gaz ışığının altında. Yıldızların altında." Ned başını onunkine yaklaştırdı. "Belki üçü de."

SEVEN

Günün geri kalanı gelişigüzel bir şekilde ilerledi. Ned yıkanıp üstünü değiştirdikten sonra alt kattaki kahvaltı salonuna indi. Yumurtalar, sosisler ve diğer sıcak yiyecekler maun bir büfenin üzerindeki gümüş servis tabaklarına dizilmişti. Bir tabak aldı ve masadaki diğer konuklara katılmadan önce her birinden cömert bir porsiyon aldı.

Sir William baş köşeye oturmuş, bir gazeteyi inceliyordu.

Uşak kahvesini doldurdu. Walter da oradaydı, papaz yardımcısı Bay Hubbard ve Ned'in köyün okul müdürü olduğunu anladığı huysuz görünüşlü bir adam da. Sophie'nin son dakika konuklarından biri olduğundan şüpheleniyordu. Ve eğer Sör William'ın kaşları çatıksa, pek de hoş karşılanan biri değildi.

Onlara kısa süre içinde Ned'in babası ve birkaç konuk daha katıldı; beyefendiler ve bekâr hanımlardan oluşan bir grup. Leydi Appersett ve Ned'in annesi de dahil olmak üzere evli hanımlar hiç görünmediler. Kahvaltıyı yataklarında yapma ayrıcalığına sahiptiler.

Ned masada Sophie'yi görmedi. Onun yerine, kendisini Walter ile papazın dul kız kardeşi Bayan Lanyon'un arasında otururken buldu; tıpkı kardeşi gibi, Prens Albert'in ölümü konusunda söyleyecek çok şeyi vardı.

"Kraliçe'nin üzüntüsünü hayal bile edemezsiniz," dedi Ned'e hüzünlü bir ses tonuyla. "Çok sevdiği eşini kaybetmek, onu hayatının baharında kaybetmek, böyle bir acı ve ıssızlık ölçülemez."

"Sharpe," diye araya girdi Sir William. "Ata biniyor musun?" Ned çatalını tabağına indirdi. "Evet, efendim."

"Kapital, kapital." Sir William kahvesini bitirdi ve oturduğu yerden kalktı. "Yarım saat içinde benimle ahırda buluş. Sizi bazı yenilikleri görmemiz için aşağıya götüreceğim."

Ned kaşlarını çatarak onun gidişini izledi. Sör William'ın kendisinden malikâneye bir şekilde yardım etmesini beklediğinin farkındaydı. Ama bu yardımın ne şekilde olacağı hiç konuşulmamıştı. Ned bunun Sör William'ın borçlarının ödenmesi ya da buna eşdeğer bir şey olacağını düşünmüştü. Adamın kızıyla evlenme ayrıcalığı için ödenecek küçük bir bedel.

Sophie onunla evlenmeye hazır değildi. Hatta onun kendisini öpmesine bile hazır değildi.

Ama ona gülümsemişti.

Ve konuşurken sesi titriyordu.

Ned kahvesini bitirirken bunun bir ilerleme olduğuna karar verdi. Ve günün yarısı daha bitmemişti.

"Sör William'la ata binmeye mi gidiyorsun?" Walter mırıldandı. "Büyük bir onur." "Kıskandın mı?"

"Pek sayılmaz."

Ned arkadaşına araştıran bir bakış attı. Her zamankinden daha kırıktı ve gözlerinde her zamanki neşe pırıltısı yoktu. "Bayan Appersett bana bu sabah neler olduğunu anlattı."

"Tabii ki yaptı."

"Bu konuda... *üzgün* , değil mi?"

Walter küçümseyici bir çıkardı. "Tanrım, hayır." Çatalıyla bir parça sosu mızrakladı. "Benim için ne fark eder ki?"

Ned'in bakışları Bayan Lanyon bir kez daha dikkatini çekene kadar onun üzerinde kaldı. Bayan Lanyon nefes almak için durakladığında Ned ayağa kalktı ve mazeretlerini sıraladı. Sophie'nin nereye gittiğini ya da şirret küçük kız kardeşinin nerede olduğunu bilmiyordu ama oyalanacak bir saniyesi bile yoktu. Hele ki babalarıyla yapacağı görüşmeye zamanında yetişmek istiyorsa.

Sophie, kız kardeşinin yanındaki minderli pencere koltuğuna uzandı. Basma perdeler, karla kaplı kuzey çimlerinin manzarasını ortaya çıkarmak için geri çekilmişti. Henüz yoğun bir kar yağışı yoktu. Kesinlikle kızakları çıkarabilecekleri ya da kızakları bağlayabilecekleri kadar derin değildi. Ama Sophie'nin yarın için umutları vardı. Sıcaklık kesinlikle birkaç derece daha düşecek ve tüm Noel etkinlikleri için yeterince derin bir kar örtüsü sağlayacaktı.

O zamana kadar konukları oyalamak için başka yollar bulmalıydı. Doğal olarak müzik ve oyunlar olacaktı. Ve Bayan Phillips çoktan pişirmeye başlamıştı. Yarın bu saatlerde ev taze kesilmiş çam, sıcak zencefilli kurabiye, pişmiş elma ve nane kokacaktı. Sophie sabırsızlıkla bekliyordu.

Keşke Emily de tatil havasına girebilse. Zavalıcık. Sophie onu hiç bu kadar asık suratlı görmemişti. En sevdiği ikram reddedildiği için surat asarken bile.

"Orada durduğunu bilmiyordum," dedi bir kez daha. "Eğer bilseydim..."

"Evet, bu çok talihsiz bir durum," diye kabul etti Sophie. "Ama görmüyor musunuz? Orada olup olmaması önemli değil. İnsanlar hakkında böyle kaba şeyler söylememelisiniz."

"Babamın söylediğinden daha kötü bir şey değil."

"Babam farklı bir nesilden geliyor. O yaşlı ve kendi bildiğini okuyor. Ama sen ve ben..." Sophie parmaklarıyla kız kardeşinin çenesini yukarı kaldırarak onu göz göze gelmeye zorladı. "Biz modern çağın bir parçasıyız, canım. Her şey çok hızlı değişiyor. Ya biz de onunla birlikte değişeceğiz ya da geride kalacağız. Büyük Sergi'de gördüğümüz dinozorlar gibi. Hatırlıyor musun?"

Emily'nin gözleri yaşlarla doldu. Yüksek sesle burnunu çekti. "Ben bir dinozor olmak istemiyorum."

"O zaman bunu bir ders olarak alın. Bu kadar yargılayıcı olmamalıyız. Ve asla bir insanın yüzüne söylemeyeceğimiz şeyleri arkasından söylememeliyiz." Sophie kız kardeşinin çenesini bıraktı ve bir mendil almak için sabahlığının cebine uzandı. "Al bakalım. Burnunu sümkür. Ağlamanın bir anlamı yok. Sadece anneni üzersin."

"Ağlamıyorum." Emily gözlerini sildi. "Ve annemi dünya için üzmezdim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi giyinmeye hazır mısın? Yoksa biraz daha kalmamı ister misin?"

Emily hâlâ şalının içindeydi, samur saçları sırtından aşağı bir yumak halinde dökülüyordu. Elindeki ıslak mendili buruşturdu. "Peki ya Bay Murray? Onu tekrar görmek zorunda kalacağım. Benden nefret ettiğini biliyorum."

"Bundan şüpheliyim," dedi Sophie. "Kötü niyet besliyor olsa bile, ne düşündüğü o kadar önemli mi?"

"Hayır. Ama de benden hoşlanmasını istiyorum." "O neredeyse bir yabancı, Emmy."

"Tam olarak değil."

"Hayır mı?" Sophie'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"İlk kez, yüksek ip gösterisini izlemek için Cremorne Bahçeleri'nde sana eşlik etmeme izin verildiği gün tanıştık."

"O kadarını biliyorum." Sophie, Bay Sharpe ve aralarında Bay Murray'nin de bulunduğu küçük bir arkadaş grubuyla birlikte gitmişti. Emily başlangıçta davet edilmemişti ama son anda gelmek için ısrar etmişti. Sophie buna aldırmamıştı. Gezinti, kız kardeşiyle paylaşmak için yeterince zararsız bir ziyafet gibi görünmüştü.

"Ertesi hafta Bayan Ashburnham'ın akşam tekrar karşılaştık."

"Bunu unutmuştum," dedi Sophie. "Onun yanında oturuyordunuz, değil mi?"

Emily başını salladı. "Benimle alay eder ve beni güldürürdü. Çok absürd biriydi." "O güler yüzlü bir beyefendi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Emily'nin gözleri mendiline kaydı. "Bir hafta sonra onunla Hatchard's'ta karşılaştım. Çok yüksek bir raftan benim için bir kitap aldı."

Sophie yorum yapmaktan kaçındı. Böylesine önemsiz eylemlerin, romantik düşünen genç bir kadının hayal gücünde nasıl büyük bir yer edinebileceğini çok iyi biliyordu. Ned'le yürüyüşünü yeniden yaşamak için yarım saatini harcamamış mıydı? Onun her hareketini analiz ederek ve her sözünü inceleyerek?

"Sen Fleet Street'e gittiğinde onu tekrar göreceğimi sanmıştım," diye itiraf etti Emily.

"Ah. Demek bu yüzden gelmek istediniz."

"Evet, ama... sokağın ne kadar karanlık ve kirli olduğunu ve ofisinin ne kadar çirkin olduğunu görünce bir hata yaptığımı anladım. O bir tüccar. Babamın dediğine göre bir taş ustasının oğluymuş." Emily'nin gözlerine bir kez daha yaşlar doldu. "Ve şimdi beni küçümsüyor."

"Belki ondan özür dileyebilirsin?" Sophie önerdi.

"Neden?" Emily mendiline doğru burnunu çekti. "Söylediğim her şey doğrudu. Bunun için üzgün olamam. Sadece beni duyduğu için üzgünüm. Onun duygularını incitmek istememiştim."

"Ah, Emmy." Sophie içini çekti. "Büyümek için yapman gereken çok şey var."

Kız kardeşi cevap vermedi. Pencereden dışarı bakıyordu. Sophie onun bakışlarını takip etti. Karlı patıkada biri kestane rengi bir avcıya, diğeri de iri yarı bir griye binmiş iki beyefendi ilerliyordu. Bunlar babam ve

-

Aman Tanrım!

"Bu Bay Sharpe mı?" Emily sordu.

"Korkarım öyle."

"Babam onu nereye götürüyor?"

Sophie'nin midesinde bir batma hissi vardı. "Sanırım gaz çalışmalarını görmek için."

Emily burnunu kırıstırdı. "Pis, kokan bir yer. Eğer babam çeyizimi harcarsa, umarım daha hoş bir şey için kullanır. Belki bir portakal bahçesi ya da bir tenis kortu."

Sophie ayağa kalktı, sadece yarı dinliyordu. "Giyinmene yardım etmesi için Annie'yi göndereceğim," dedi gitmek için dönerken.

Emily'nin odasından çıktıktan sonra Sophie kendi odasına gitti. Kısa bir süre binicilik kıyafetlerini giymeyi, kısırağını eyerletmeyi ve babasıyla Ned'in peşinden yola çıkmayı düşündü. Ama bu kesinlikle aşırı tepki vermek olurdu. Ayrıca Ned, babasının uygulayacağı her türlü baskıya dayanabilecek güçteydi. En azından Sophie öyle olduğunu umuyordu.

Sir William iyi at etine düşkün bir adamdı. Binek atlarının yanı sıra bir dizi avcı da beslerdi. Büyük, zayıf kaslı ve mükemmele yakın yapılı hayvanlar. Ned'e tahsis ettiği at, iyi yapılı ve çok cesur bir kırdı. Ned bunun bir tür meydan okuma olduğunu düşündü. Dört ayağı da topal olmayan bir bineği kontrol edip edemeyeceğini görmek için bir test.

bir Londralı olarak, gençliğinde pek binicilikle uğraşmamıştı. Şehirde ata binmek bir lükstü, satın almak ve bakımını yapmak pahalıydı. Doğru düzgün ata binmeyi ancak bir yetişkin olduğunda öğrenmişti.

Çok fazla zevk almadı. Kesinlikle Sör William kadar değil. Ama yakışıklı grinin ruh halindeki dalgalanmalarla başa çıkabilecek donanıma fazlasıyla sahipti, kötü huylu alçak dişlerini geçirip bırakmayı reddettiğinde bile.

"İlerleme," dedi Sir William gururla, Appersett House'un özel gaz tesisatından uzaklaşırlarken. Yer yeni yağmış karla bembeyazdı. "İşte bu, Sharpe. Modern bir mühendislik harikası."

"İşçiler için hiç de sağlıklı değil."

"Saçmalık! Şunu bilmenizi isterim ki benim gaz tesisim şehirdeki gaz tesislerinden daha temiz ve daha iyi işletiliyor. Adamlar zehir solumadan nefes alabiliyorlar."

Ned o kadar emin değildi. Kısa turu sırasında baş ağrısına yol açacak kadar zehirli duman solumuştu.

Bu yeniliği takdir etmediğinden değil. Bir kır evi gaz tesisatı nadir bulunurdu. Az önce karşılaştığı evin zarafeti ve verimliliği daha da nadirdi. Taştan yapılmıştı, tuğlalı kemerleri ve bacaları vardı. İşle kaplı işçilerden oluşan iskelet bir ekip, büyük bir fırın tarafından ısıtılan kapalı imbiklere kömür küreklemek için içeride çalışıyordu. Üretilen ham gaz daha sonra yoğunlaştırılıyor ve bir dizi yeraltı borusuyla ana binaya pompalanmadan önce saflandırılıyordu.

Süreç zaman alıyordu ve kokusu da oldukça kötüydü. Ancak tüm bunlara rağmen etkileyici bir işti. Gerçekten de modern çağın bir ürünü.

Ned atını ev sahibinin yanına getirdi. Hafifçe yağan kar taneleri şapkasının kenarında toplandı ve atının yelesinde eridi. Hava her geçen dakika daha da soğuyordu. "Oldukça masraflı bir iş olmalı." Yanılmıyorsa beş bin pounddan fazlaydı. Hali vakti yerinde olan bir beyefendi için bile yüklü bir meblağ.

Bu miktarın ne kadarının Sophie'nin çeyizi olduğunu merak etti.

"Maliyetini tartışacak kadar kaba olmayacağım," dedi Sir William. "Her kuruşuna değdiğini söylemek dışında"

"Hiç pişmanlık duymuyor musun?"

"Bah! Pişman olacak ne var? Appersett Evi'nin korunması gereken bir itibarı var. Hanımefendi karım misafir odasının yeniden düzenlenmesini ya da halıların değiştirilmesini tercih ederdi. Bunda eşsiz olan ne var, sorarım size? Ama gaz ışığı. Oho!" Neredeyse böbürleniyordu. "Ülkede başka kaç malikânede gaz lambası , efendim? Appersett Evi türünün tek örneğidir. Ve modernizasyonun bir sonraki aşamasını bitirdiğimde-"

Ned ona sertçe baktı. "Bir *sonraki* aşama mı?"

"Tesisat, iyi adamım. Gelecek yıl bu zamanlar, fayans kaplı banyo odalarımız ve su dolaplarımız, duş banyolarımız ve sıcak ve soğuk akan suyu olan lavabolarımız olacak. Bir düşünün!"

Ned masrafları düşündü. Bunu sübvansetmesi mi gerekiyordu? Yoksa Sör William bir tür talih kuşu mu bekliyordu? Ned, bu konuda atıp tutmak için bir neden göremiyordu.

çalı. "Bunlar sizin konumunuzdaki bir adam için maliyetli iyileştirmeler."

Sir William'ın vücudu eyerde kaskatı kesildi. "Benim pozisyonum mu?" Atı telaşlı bir dansa başladı. "Peki benim konumum nedir, efendim?"

"Kızınızın çeyizini bir spekülasyon yüzünden kaybettiğinizden bahsetmişsiniz."

"Eh?" Sir William bineğini sakinleştirmeye çalıştı. "Ah, evet. Spekülasyon. Çok doğru. Bunu tavsiye etmiyorum, Sharpe. Kimse kumar oynamamalı."

Ned ciddiyetle, "Asla yapmam, efendim," dedi. "Param konusunda son derece dikkatliyimdir."

"Sizin sınıfınızdaki erkekler arasında yaygın bir felsefe. Her şilini saymak. Ama artık fakir bir adam değilsin. Öyle olsaydın, kızımın bir mil yakınına bile yaklaşmana izin vermezdim. O iyi bir genç bayan. Herkesin görebileceği gibi bir tüccar için fazla zarif."

"Buna itiraz etmeyeceğim."

"Ve kızlarımla evlenecek kadar şanslı olan kişi bir gün Appersett Evi'ne sahip olabilir. Bazıları tacın içindeki mücevher diyebilir. Sıradan bir eşten daha değerli bir ödül. Onu kime bırakacağıma henüz karar vermedim."

"mu?" Ned şaşkınlığını gizleyemedi. "Ben-"

"Yeğenine ya da ikinci dereceden kuzenine ya da başka birine gideceğini mi? Saçmalık. Mülkümü Appersett soy ağacındaki önemsiz bir dala devretmek için modernize edeceğimi mi sanıyorsunuz? Hayatta olmaz, efendim. Babam ve büyükbabam yıllar önce bir elden çıkarma senedi imzaladılar. Arazinin bir kısmını satmak gerekiyordu, ne yazık ki."

"Ama eğer el konulmamışsa, borçlarınızı ödemek için satılabilir. Riskin farkında değil misin-"

"Appersett Evi satıldı mı?" Sir William gürültülü bir kahkaha attı. "Fikri bile!"

Ned adama inanamayarak baktı. Ailesini nasıl bir tehlikeye attığını anlamıyor muydu? Bu bitmek bilmeyen iyileştirmelerin ve modernizasyonların doğasında olan riski?

Atı sabırsızlıkla altında tepindi. Ned dizginleri gevşetti.

Ahır görüş alanında idi ve her iki at da oraya dönmek için sabırsızlanıyordu.

Avluda onları bir seyis karşıladı. Ned atından indi ve atını ona teslim etti. Sör William da aynısını yaptı ve talimatlar vermek için durakladı.

Ned ev sahibini beklemek zorundaydı ama bunu yapmaktan pek hoşlanmıyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmek için zamana. Daha da iyisi, Sophie'yle bir dakika daha geçirmeye ihtiyacı vardı. Bu ziyaretin bütün amacı oydu. Sör William'ın son planını desteklemeyi düşünmesinin bile tek nedeni oydu.

Eve doğru yürürlerken Sir William, "Planlar çalışma odamda," dedi. "Londra'da bir mimar benim için çizdi. İşe başlamak için sabırsızlanıyor." Ned'e baktı, gözleri çakmaktaşı gibi sertti. "Üstünü değiştirdikten sonra uğra. Hesapları tartışabiliriz."

EIGHT

Appersett House'un tavan araları, geçmiş nesillerden kalma köhne sandıklar, deri sandıklar ve Hollanda kaplamalı mobilyalarla dolu gizli alanlardan oluşan geniş bir bal peteğiydi. Eşyaların saklanma biçiminde kesin bir düzen yoktu. Burada tuvali yırtılmış bir tablo, orada solmuş bir duvar halısı. Sophie aradığını bulmadan önce birkaç çarşafın altına baktı.

Ailenin Noel süsleri üç büyük sandıkta bulunuyordu. As Yorganı kaldırdı, toz bir bulut halinde havaya karıştı. Şiddetli bir şekilde hapşırdı.

"Tanrı seni korusun," dedi derin bir erkek sesi.

Sophie irkilerek arkasına döndü. Ned çatı katının girişinde durmuş, bir omzunu kapı pervazına dayamıştı. Londra'da Sophie'ye kur yaparken olduğu kadar ciddi ve soğukkanlı görünüyordu. Uzun boylu, karanlık ve ciddi bir adamdı ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Ökseotunun altında onu öpeceğine söz veren o gülümseyen adamdan çok farklıydı.

Ama sadece ökseotunun altında değil.

Gaz ışığı altında, demişti. Ve yıldızların altında. Kalp atışları hızlandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ned içeri girip kapıyı kapattı. "Seni arıyordum." "Burada olmamalısın."

"Neden? Tavan arası misafirlere yasak mı? Annen hiç öyle demedi."

"Annem mi?"

"Seni nerede bulacağımı kim söyledi sanıyorsun?"

Sophie ellerinin tozunu aldı. "Hayır. Burası yasak bölge değil. Ama senin de bildiğin gibi burada yalnız ."

Ned çatı katını geçti, dağınıklığın arasından dikkatle ilerledi. "O zaman bunu bir sır olarak saklamamız gerekecek."

"Kır evi partilerinde sır diye bir şey yoktur. Duymadın mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Anlaşıldı."

Bir an için gülümsemek istedi. Karda yaptıkları sabah yürüyüşünün büyüsunü biraz olsun yeniden yakalamaya çalıştı. Ama sinirleri buna izin vermedi. Babasıyla birlikte ata binerkenki görüntüsü beynine kazınmıştı.

"Bütün gün neredeydin?"

"?" diye karşı çıktı. "Kahvaltıda yoktun."

"Kız kardeşimle küçük bir kriz yaşadık. Ben aşağı indiğimde sen çoktan gitmiştin."

"Baban beni ata binmeye davet etti."

"Evet, ikinizi Emily'nin penceresinden gördüm." Kadın endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Babanla mı?" Ned omuz silkti. "Sorun yok. Çok kibardı. Beni gaz fabrikasını görmeye götürdü."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sophie ona bakmaya devam etti, yükselen korku duygusunu bastıramıyordu. "Uzun süredir yoktun."

Ned tereddüt eder gibiydi. "Baban döndüğümüzde benimle çalışma odasında konuşmak istedi."

"Ne hakkında?"

"Sizi ilgilendiren bir şey yok."

Sophie ofladı. "Ne kadar da büyüklük taslayan bir söz." Sandıklara geri döndü. Babasının Ned'le konuşmak isteyebileceği sadece iki şey vardı. Bunlardan biri oydu. Diğer de paraydı.

"Orada ne var?" Ned yaklaşarak sordu. "Bunlar senin Noel süslerin mi?"

"Sanırım yarısı p dolu. Onları gözden geçirmem gerekecek."

"İstersen sana yardım edeyim."

"Lütfen buyurun." En büyük sandığın önünde diz çöktü. Etekleri bir kombinezon ve kabarık etek denizinin üzerinde dalgalanıyordu. Ned için çok az yer kalmıştı. Ned buna aldırılmıyor gibiydi. Kadının yanındaki sandıklardan birinin üzerine çöktü. Deri çizmelerinin parmakları eteklerinin altından kayıyordu.

Sophie'nin boğazına bir sıcaklık çöktü.

Bir kolunu dizlerinin üzerine koydu. "Açacak mısın?"

"Elbette." Metal mandalı açtı ve kapağı geri itti. İçinde dikkatsizce paketlenmiş bir yığın tatil eşyası vardı. İçindekileri taradı. "Bu yanlış sandık olmalı."

"Bunlar Noel süsleri değil mi?"

"yleler ama bizim istediğimiz kurdeleler ve cicili bicili şeyler. Folyo yıldızlar da var. En azından olmalı. Bu sandıklarda değilse bile başka bir yerde."

Ned öne doğru eğildi. "O da ne?"

"Bu mu?" Sophie kısmen sarılmış bir porselen figür çıkardı. Ned'in incelemesi için havaya kaldırdı. "Eski Doğuş setimizdeki obanlardan biri."

"Kurtarmaya değer bir şey olmalı."

"Hayır." Yontulmuş heykelciğe baktı ve onun sergilendiği son Noel'i hatırladı. On yıldan daha uzun bir süre önceydi. Gerçek bir mr. "Yıllardır kullanmıyoruz."

"Neden olmasın?"

"Set tamamlanmadı." "Babam bir yıl kendini kaybetti ve bebek İsa'yı paramparça etti. Emily onun yerine yemliğe bir yumurta koymak istedi ama annem bunun dine saygısızlık olacağını söyledi. Kalan parçaları ve paketledi. Artık bu konu hakkında hiç konuşmuyoruz."

Ned hafifçe skandala uğramış gibi görünüyordu. "Baban neden bebek İsa'yı yok etsin ki?"

Sophie porselen çoban köpeğini bagaja geri koydu ve kapağını kapattı. Ned'e bakmak için döndü. "Ben on iki yaşındayken, annemle babamın bir çocukları daha oldu. Küçük bir oğlan. Sadece bir gün yaşadı. Zorluklar vardı. Aslında annemi de kaybetmediğimiz için şanslıydık. Doktor başka çocuk olmayacağını söyledi."

Ned'in kaşları anlayışla çatıldı. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Babamın varisi olacaktı. Öldüğünde... Babam yas tuttu ama aynı zamanda çok da öfkeliydi. Herkese öfkeleni." Bir sonraki sandığı açmak için uzandı, parmakları mandalın üzerinde tereddüt ediyordu. "Oğulların kızlardan daha değerli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim için değil." "

Hafifçe gülümsedi. "Şimdi bunu söylemek kolay, ama ya sahip olduğunuz tek şey kızlarınız olsaydı?"

"Onlar için Tanrı'ya şükrederdim." "Sen eder miydin?"

Ned'in yüz ifadesi . "Ailem ben gelmeden önce birkaç çocuğunu kaybetti. Çoğu kardeşinden daha uzun yaşamadı. Cinsiyetleri ne olursa olsun sağlıklı çocuklar bir mucizedir. İnsan onlar için minnettar olmalı."

Uzun bir süre ona baktı. "Senin hakkında ne kadar az şey biliyorum."

"Bilmeye değer pek bir şey yok. Toplumun standartlarına göre değil."

"Öyle değil mi?"

"Benim ne soyum ne de sopum var. Oxford ya da Cambridge'e hiç gitmedim. Avrupa'nın başkentlerini hiç gezmedim ya da Kraliçe ile tanışmadım. Bazıları benim bir centilmen bile olmadığımı iddia edebilir." Mavi gözleri her zamanki gibi vakurdu. "Ben sadece bir erkeğim, Sophie."

"Sıradan bir adam hayatında senin yaptığın şeyi yapamazdı. Eğer senin başladığın yerden başlamasaydı."

"Bu sadece hırs ve biraz da şanslı."

"Sanırım çok sıkı bir çalışma gerektirmiş olmalı," dedi.

Adam gülümsedi. "O da var."

Dudakları yukarı doğru eğildi ve bir sonraki sandığın kapağını açmadan önce onun gülümsemesine kısa bir süre karşılık verdi. İçinde buruşmuş gazeteler ve kurumuş yeşilliklerin birkaç kırılğan kalıntısı vardı. Onları temizledi ve altındaki gümüş folyo ve altın cicili bicili parıltıyı ortaya çıkardı.

"Aradığın şey bu muydu?" Ned sordu.

"Evet, kesinlikle." Etrafı karıştırdı. "Ama kurdeleler burada değil. Bunun içinde olmalılar."

Ned ayağa kalktı ve derme çatma bir koltuk olarak kullandığı sandığı açtı. İçinden kırmızı ve yeşil kadife kurdelelerden oluşan vahşi bir yumak çıktı. İçlerinden birini kaldırıp çıkarmaya çalıştı ama içinden çıkılmaz bir şekilde diğerlerine düğümlenmişti.

"Ah canım." Sophie dudağını ısırdı. "Ne korkunç bir karmaşa." "Onları hâlâ istiyor musun?"

"Evet." Ayağa kalkmak için hareketlendi. Ned ona yardım etmek için ellerini uzattı. Kadın minnetle ellerini tuttu ve Ned'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Çıplak elleri ilk kez buluşuyordu. Aralarında bir sıcaklık vardı. Karnını titreten bir yakınlık. Sanki yüzlerce kelebek kanatlarını çırpmişti. Acaba o da bunu kendisi gibi hissediyor muydu?

"Teşekkür ederim," dedi. "Korkarım yerde diz çökmekten kaskatı kesildim."

"Ve tüm tozu da topladım." "Öyle mi? Ne baş belası."

İri elleri hâlâ onunkileri kavrarken ona baktı. "Şu sandıkları senin için aşıya taşıyayım, olur mu?"

"Gerek yok. Biz de kolayca bir uşak çağırabiliriz."

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarım." Onu bırakmadan önce ellerini nazikçe sıktı. "Şu kurdeleleri çözmeye başlamamız gerekecek."

Sophie eteklerini fırçaladı. "Geri kalanımız yarın yeşillik toplamaya çıkarken onları yaşlı hanımlar ve beylerle bırakabiliriz. Bu onlara yapacak bir şey verir."

"Yaşlı konukları dahil etmiyor musunuz?"

"Yeşillikleri kesmeye ve Yule kütüğünü geri getirmeye? Elbette herkese kapımız açık ama her zaman geride kalmayı tercih eden birkaç kişi vardır. Bazıları neme ve soğuşa tahammül edemez."

"Kendi annem mesela."

"Ve benimkiler," dedi Sophie. "Karda dolaşıp ökse otu aramaktan pek zevk almazlardı."

"Buralarda ökseotu yetişir mi?" Ned sordu.

Kadın başını salladı. "Ormanın çok uzaklarında."

"Bana göstermen gerekecek," dedi usulca.

Kalbi sertçe çarptı. "Eğer istersen."

NINE

Ned ellerini ağır yün paltosunun ceplerine sokmuş, hava koşullarına göğüs germeyi seçen diğer konuklarla birlikte yürüyordu. Hizmetçileri saymazsak toplam yirmi kişi kadardılar. Hepsi de paltolar, atkılar ve kürklü pelerinler içinde Appersett Evi'nin arkasındaki ormana doğru ilerliyordu.

Hava gece boyunca daha da soğumuştı. Bir sesle uyandı. bacadan içeri sızan buz gibi hava akımı. Oturduğu misafir odasının pencereleri buzla kaplanmıştı. Kabuk bağlamış camdan dışarı baktığında, kar yağışını zar zor görebilmişti. Beyaz bir bulanıklıktı, sadece yağmakla kalmıyor, aynı zamanda küçük fırtınalar halinde savruluyordu.

Kuşluk vakti hava sakinleşmiş ve herkes yeşillik toplamak için dışarı çıkmaya cesaret edebilmişti. Yine de o küçük kar fırtınasının kalıntıları her yerde görülebiliyordu.

Manzara tertemiz bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Yolları kaplamış, çalılıkları örtmüş ve ağaçların dallarına pırıl pırıl yığınlar halinde serpilmişti. Zayıf güneş ışığında o kadar çok kar parıldıyordu ki, bakmak neredeyse gözlerini acıtıyordu.

Bütün bunlara rağmen hava o kadar da soğuk değildi. En azından Ned öyle düşünmüyordu. Sophie'yle daha fazla zaman geçirme ihtimali yüzünden kanı damarlarında sıcak bir şekilde pompalanıyordu.

Sonunda onunla ilerleme kaydediyordu. Yavaş yavaş, bir şekilde onunla konuşmayı başarıyordu. Kendinden bir şeyler paylaşmayı. Geçmişinden. Onun istediği de , değil mi? Ona açılmasını? Ona gerçekte kim olduğunu göstermesi?

Beyefendilerin Görgü Kuralları Kitabı'nın tam tersiydi. Tavsiye edildi.

Kibar konuşma bölümüne göre, bir beyefendi kur yaptığı bir hanımla asla iş konuşmamalıydı. İş hayatının sıkıcı ayrıntılarıyla onu bunaltmamalıydı. Ne de kişisel meseleler hakkında alçak sesle konuşmalıydı.

Ned neyin belden aşağı konuşma sayılacağından tam olarak emin değildi ama mali konuların listenin başında yer alacağından şüpheleniyordu. Görünüşe göre para sadece bir kadının babasıyla konuşurken uygun bir konuydu.

Hanımefendinin kendisiyle nelerin konuşulmasının uygun olacağına gelince, kitap oldukça muğlaktı.

Kural No. 25: Bir bayanla sohbetiniz mantıklı ve günlük hayatta sıkça karşılaşılan konular üzerine olsun.

Başka bir deyişle hava durumu.

Şu anda en sevdiği konu bu değildi. Önemi de yoktu zaten. Ormanda ilerlerken, özel bir sohbet için çok az fırsat vardı.

Sophie ev sahibesi rolünü oynamakla meşguldü. Etrafına kız kardeşi, kız kardeşinin üç aptal arkadaşı, köy okul müdürünün karısı, oldukça kibirli bir vikontes ve Ned'in Londra sezonundan tanıdığı iki sosyetik bayanın da aralarında bulunduğu bir grup hanım toplamıştı. Kıkırdayıp birbirlerinin arkasından konuşuyor ve arada sırada bir Noel şarkısından uyumsuz bir mısra söylüyorlardı.

Diğer beyler de aynı şekilde gürültü yapıyorlardı. Bu kadar çok kar görmek onların tatil ruhlarını rahatsız edici derecede yükseltmişti. Konuşarak, gülererek ve ilahiler söyleyerek hanımlara katıldılar.

Ned Walter'a bir bakış attı. Başka koşullar altında olsa, sesini kakofoniye ilk katanlardan biri . Ancak bugün, Walter'ın

şarkı söylemek şöyle dursun, konuşmak bile istemiyorum.

Ned onun yanında yürümek için gruptan geri çekildi. Yanılmıyorsa, arkadaşı hâlâ can sıkıntısı içindeydi.

"Sözümü unutma Ned," diye homurdandı, "sonunda Yule kütüğünü kendimiz kesip taşıyacağız. Bu iyi beylerin hiçbiri bir fidanı devirecek kadar güçlü görünmüyor."

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Sadece bir gerçeği ifade ediyorum."

"Hâlâ havamdayım, anladığım kadarıyla."

Walter nefes verdi. "Benden özür diledi. Buna inanabiliyor musun?" "Kim diledi?"

"Emily Appersett. Dün gece yemekten sonra. Bilardo odasına kaçıyordum ve beni koridorda köşeye sıkıştırdı."

Ned yüzünü buruşturdu. Sophie'nin kız kardeşi hakkında pek bir şey düşünmüyordu. Şımarık ve kendini beğenmiş biriydi. Ve Sophie'nin değerli zamanının çok büyük bir bölümüne hükmediyordu. "Ondan uzak durmalısın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmek ve yapmak iki farklı şeydir. Sen benim arkadaşım ve iş ortağımsın. Eğer ona karışırsan, bunun hesabını vermek zorunda kalacak olan benim."

"Tanrı sizi bir an bile rahatsız etmemi yasaklıyor," dedi Walter sert bir sesle. Ve sonra: "Onunla uğraşmaya hiç niyetim yok."

"Güzel."

Walter derin bir iç çekmeden önce birkaç adım sessizce yürüdüler. Soğuk nefesi Aralık ayının buz gibi havasında gözle görülür bir puf gibiydi. "Bu ailede ne gördüğünü hayal bile edemiyorum."

"Aile umurumda değil. Ben Bayan Appersett'in peşindeyim."

"Biri olmadan diğerine sahip olamazsın."

Ned dosdoğru önüne baktı, çenesi dikleşmişti. "Beni izle."

"Bay Sharpe!" Papaz yardımcısı Bay Hubbard onlara seslendi. "Bay Murray! Bize katılın. Bay Fortescue ve ben son zamanlarda

Geçen Pazar günkü vaaz hakkında konuşacağız. Eski Aramice'ye aşina mısınız?"

Okul müdürü Bay Fortescue ikisine de gergin bir bakış attı. Ned ani bir gülme isteği duydu. Eski Aramice mi? Yüce Tanrım.

"Sharpe'ı bilmem," dedi Walter, "ama tek kelime konuşmam."

Bayan Fortescue ve Londra'dan gelen genç bayanlardan biri onları daha fazla konuşmaktan alıkoydu. Bayan Tunstall mı? Yoksa Bayan Trowbridge miydi? Ned hatırlamıyordu.

"Artık eski Aramice yok, Papaz Yardımcısı," dedi. "Bugün ilahiler ve ökseotu için."

Bayan Fortescue kolunu kocasının koluna dolayarak, "Kesinlikle," diye onayladı. "Eğer İncil hakkında tartışacaksanız, bu Noel hikâyesi üzerine olsun."

Walter, "İngilizce çevirisi, lütfen," dedi. Hepsi güldü.

İleride, grubun geri kalanı çam ağaçlarından oluşan bir korunun ortasında durmuştu. Ned ve diğer başıboşlar da onlara katıldı.

Sophie beylere, "Koparabildiğiniz kadar dal koparın," diyordu. "Biz hanımlar onları eve geri götüreceğiz."

Ned onun emir verişini izledi. Yanakları soğuktan kızarmış, kahverengi gözleri parlıyordu. Noel onunla aynı fikirdeydi. Appersett Evi'nin de öyle olduğunu kabul etmek zorundaydı. Evin ihtişamı. Lüks mobilyalar ve zengin yüzeyler. Her şeydeki tarih duygusu.

Londra'da mutluluğu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Bir tüccarın karısı olarak mutlu olup olamayacağını. Sadece bir manifaturacının oğlu olarak.

"Ökseotu ne olacak Bayan Appersett?" diye seslendi genç hanımlardan biri kıkırdarak.

"Bazen meşe ağaçlarında yetiştiğini görebiliyoruz," dedi Sophie. "Onlar arazinin karşı tarafında. Ayrılalım mı?"

Çok geçmeden Walter, Emily ve Bay Fortescue ile karısının grubun yarısıyla birlikte çam dalları toplamaya devam etmesine, Sophie, Ned, Bay Hubbard ve genç misafirlerden oluşan diğer yarının ise ökseotu bulmak için yola çıkmasına karar verildi.

Ned, Sophie'nin yanına geçerken gençlerin papazla birlikte nden gitmesine izin memnundu. Sophie ona baktı.

"Korkarım partinin yaşılları arasındayız," dedi. "Şaperonluğa indirgendik."

"Papaz ve ben, belki," diye kabul etti Ned. "Ama sen? Yaşlılık çağında sayılmazsınız."

"Üç yaşındayım ve yirmi yaşındayım. Gençliğin ilk çiçekleri sayılmaz." "Bu konudaki fikirlerimi biliyorsun."

Gülümseyerek başını eğdi. "Evet. Beni güzel bir yaratık olarak görüyorsun."

Ned içten içe irkildi. İltifatlarda bir kusur görmüyordu ama Sophie'nin bunu bir şekilde eksik bulduğu açıktı. "Bu seni rahatsız ediyor."

"Hayır," dedi. "Bu beni rahatsız etmiyor. Söylenecek çok hoş bir şey."

"O zaman neden hiç söylememiş olmamı tercih edeceğin izlenimine kapıldım?"

Sophie ona bir bakış daha attı. "Güzellik sonsuza dek sürmez. Hele de dış görünüşü. Eğer bende değer verdiğiniz şey buysa, yakında hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Sadece güzelliğiniz için size kur yapmak için izin istemedim. Ofisime geldiğiniz gece bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Gülümsemesi soldu. "Evet. Çok naziktiniz."

"Bu nezaket değildi. Gerçektir." Onu ilk andan beri istiyordu. Ona bakar bakmaz, ne pahasına olursa olsun, onun hayatında olmaya değer biri olduğunu anlamıştı.

İlk görüşte aşk değildi. Bu çok klişeydi. Çok basitti. Ama içindeki bir şey ondaki bir şeyi fark etmişti. Onun için önemli olduğunu anlamıştı.

İş hayatında içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Konu flört ve evlilik olduğunda onlardan şüphe etmek için hiçbir neden görmemişti.

"Gerçek benim hayatımda oldukça az bulunuyor," dedi. "Duyduğumda şüphe ettiğim için beni bağışlayın."

Ned onu kolundan nazikçe yakaladı ve yüzünü ona çevirdi. Grubun geri kalanı ileriye doğru sürüklenmiş, onları devasa bir çam ağacının karla kaplı dallarının altında tek başlarına bırakmıştı. Adam kızın gözlerinin içine baktı. "Sana asla yalan söylemeyeceğim Sophie."

Yün pelerininin kurdele bağının altında, boğazı gözle görülür bir yutkunmayla kasıldı. "Yapmayacak mısın?"

"Asla."

"O zaman bana dün babamla çalışma odasında ne konuştuğunuzu anlatın."

Ned'in eli onun kolundan düştü. Kendi aptallığına hayret ederek başını salladı. "Çok düzgün bir şekilde bunun içine girdim, değil mi?"

"Bu bir tuzak değil. Tek yapman gereken senden ne istediğini söylemek." "Sana zaten önemli olmadığını söyledim."

"Hayır. Söylediğin şey bunun beni ilgilendirmediydi. Bu tamamen saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Önemli değil."

"Bu *benim* için önemli. Gizli, dumanla dolu odalarda pazarlık yapmayacağım.

Süt inekleri için bile açık hava pazarında pazarlık yapılıyor."

Bir kahkahaya boğuldu. Ya da belki bir iniltiydi. "Bir süt ineği mi? Bu ikimiz için de pek gurur verici değil."

"Koşullar göz önüne alındığında, bunu oldukça uygun bir karşılaştırma olarak görüyorum." "Bu çok saçma bir karşılaştırma."

"Bana patronluk taslamaya kararlısın," dedi. "Bana kendi hayatında söz sahibi olmayan bir çocukmuşum gibi davranıyorsun. Kendi geleceğinde. Şimdi nasıl olduğunu görüyorum."

Ned içini çekti. "Sevgili kızım, seni bir yükten kurtarmaya çalıştığım hiç aklına gelmiyor mu?"

"Neden ki? Kendimi bildim bileli ailemin yükünü omuzlarımda taşıyorum. Babamın malikaneyi geliştirmek için yeni bir planı olduğunu duyduğumda bir yaprak gibi buruşmayacağım." Gözleri parladı. "Aha! İşte bu, değil mi? Yolu yeniden çakıllamak istiyor ya da-"

"Sorun sürücü değil." "Ne o zaman?"

Bir elini saçında gezdirdi. "Tesisat yüzünden."

"*Tesisat* mı?"

Ned yüzünü buruşturdu. "Bir hanımefendiyle konuşulacak en nezih konu değil." Gerçekten de, *Beyefendilerin Görgü Kuralları Kitabı*'nın yazarının

bu konuda söyleyecekleri var.

Sophie uzun bir süre sessiz kaldı. Alnında bir endişe gölgesi belirdi. "Hiç düşünmemiştim... , banyo odaları, duş banyoları ve benzerlerinden bahsetti ama böyle bir projenin maliyeti asla karşılanamaz. Gaz lambası zaten bizi neredeyse yoksulluğa itti. Bu ölçekte bir iyileştirme daha bizim sonumuz olur."

"Ben fakir değilim, Sophie."

"Hayır, ama... birbirimize uygun olup olmadığımızı bile bilmiyoruz. Ya da Noel'den sonra ne olacağını." Yürümeye devam etti, her adımda adımları daha da hızlanıyordu. "Derbyshire'ı terk etmelisin. Ailemden hızla uzaklaşmalısın."

Ned ona kolayca yetiştı.

"Tesisat yeterli olmayacak," dedi. "Bunun farkında olmalısınız. Onu gaz lambası ya da duraktan daha fazla tatmin etmeyecektir."

"İlerlemeyi onayladığınızı sanıyordum."

"Evet. Ben-" Bocaladı. "Onaylıyorum. En azından deniyorum. Ama bu? Bu çok fazla Ned. Annem öğrendiğinde-"

"İtiraz ettiğiniz tek şey para mı?"

"*Sadece* para diyorsunuz. Sanki para küçük bir gibi. Öyle olmasa bile. Ben toplamın yarısına bile değmem."

"Ve beni boş konuşmakla mı suçluyorsunuz?"

"Bu şaka değil. Gerçek bu. Size dürüst olma nezaketini gösteriyorum."

"İzin verin ben de aynısını yapayım." Ned onu bir kez daha kolundan yakalayarak durup kendisine bakmaya zorladı. Sesi alçak ve sertti. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini söylüyorsun. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmediğini söylüyorsun. Ya da uyuşup uyuşmadığımızı. Ama Londra'da sana kur yaptığım o iki ay boyunca senden hoşlanmayı öğrendim. izledim ve dinledim. Ne kadar zarif olduğunuzu gördüm. Ne kadar nazık, tatlı ve sıcak. Tam bir hanımefendi. Senin hakkında ne hissettiğime karar vermek için önümüzdeki sekiz güne ihtiyacım yok. Nasıl hissettiğimi zaten biliyorum. Sana hayranım, Sophie. Seni kendim için istiyorum."

Kendine ait. Eğer babanızın mülkünü gelecek bin yıla modernize etmek zorunda kalırsam, bu size sahip olma ayrıcalığı için ödenecek küçük bir bedel olacaktır."

Sophie bakışlarını onunkilerden ayırmadı, yüzünde sessiz bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sanki onun sözleri karşısında afallamıştı ve bunu belli etmemek için çok çaba sarf ediyordu.

Ve sonra, aynen böyle, ağzı titredi.

"Yanılıyorsun," dedi. "Senden hoşlanıyorum. Benimle konuşmanı seviyorum- ve tavan arasında ellerimi tutmanı. Bana yük olmak istememen hoşuma gidiyor." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır," dedi usulca. "Değilsin."

Eldivenli elini yanağına götürdü. "Daha dün kız kardeşimin biraz bayram neşesi yaşamasını diliyordum ve işte buradayım, herhangi bir sulama kabı gibi. Özür dilerim Ned."

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Onu kollarına almak istedi. Ona dünyaları vaat etmek istedi, yeter ki...

Ama çok erkendi. Ve o üzgündü. Bunalmıştı. Babasının çapkınlığının onu bu kadar etkilediğini bilmiyordu. Sadece bir ahlaksız bundan faydalananabilirdi.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi. "Önümüzdeki sekiz gün boyunca bu yükü omuzlamama izin vermeni istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Buna katlanmak sana düşmez."

"Bunu bir Noel hediyesi olarak düşünün." Kadın itiraz etmeye başladı ama adam onu önceden sezmişti. "Bundan bir tür söz ya da taahhüt çıkaracağımdan korkmana gerek yok. Tatilden sonra ne olacağı tamamen senin seçimin. Ama ben burada, Derbyshire'dayken, babanın malikâne konusundaki hırsları için endişelenmeme izin ver. Sen daha önemli şeylerle ilgilenebilirsin."

"Ne gibi?"

"Yüce Tanrım, bilmiyorum. Süsleme mi? İlahi söylemek mi? Ökseotu toplamak?" Diğerlerinin gittiği yöne doğru baktı. "Lafı açılmışken, partimizden ayrılmış gibi görünüyoruz."

Sophie onun bakışlarını takip etti. "Sadık şaperonluğumuz buraya kadarmış." "Umalım da papaz bu işi daha iyi yapıyor olsun."

"Onları bulmaya çalışalım mı?" diye sordu.

"İstersen," dedi. "Ya da kendimiz için biraz ökseotu arayabiliriz."

Yanakları zaten soğuktan kızarmıştı ama biraz daha kızardıklarına yemin edebilirdi. "Geçen Noel buralarda biraz vardı," diye itiraf etti. "Emily ve ben onu bulduk-"

Sözleri korkunç bir çığlıkla kesildi. İkisi de çığlığın geldiği yöne döndü. Bir başka tiz çığlık, çam dalları toplamak için geride bıraktıkları aristokrat genç kızlardan birinin gelişini müjdeliyordu. Eteklerini avuçlarının arasına almış, ormanın içinden onlara doğru koşuyordu.

"Bayan Appersett! Bayan Appersett!" Sophie'nin önündeki karda kayarak durdu.

Sophie onu sakinleştirmek için hamle yaptı. "Bayan Tunstall, sorun nedir?"

"Kız kardeşiniz, hanımefendi," diye nefes nefese kaldı Bayan Tunstall. "Buzun üzerine düştü ve bacağını incitti. Kırmış da olabilir. Ya da daha kötüsü. Leydi Barton amputasyondan söz etti ve Bay Fortescue neredeyse bayılıyordu. Bayan Fortescue hemen sizi getirmemi söyledi."

Sophie'nin yüzünün rengi soldu. Ned onun sırtına güven verici bir el koymak için hareket etti. Ama Sophie çoktan yola çıkmıştı, Bayan Tunstall da onun yanında koşturuyordu. "Ona gitmeliyim," dedi. "Diğerlerine söyle-"

"Diğerlerine lanet olsun." Ned, Bayan Tunstall'ın skandal yaratan soluğunu duymazdan gelerek onun peşinden yürüdü. "İşte. Kolumu tut. Kendini de yaralarsan kardeşine bir yararı olmaz."

Sophie bir an için ona boş boş baktı. Sonra duygularını bir nebze olsun kontrol altına almış gibi görünerek başını salladı. "Evet. Çok haklısın." Sophie onun kolunu tuttu, karda adımlarını geri çekerken parmakları koluna sıkıca yapıştı.

Walter Murray ile yolları kesiştiğinde birkaç metreden fazla gitmemişlerdi. Emily Appersett'i kollarında taşıyordu.

"Merak etmeyin," dedi ormandan çıkarken. "Sadece bileği burkulmuş. Onu eve geri götürdüğümüzde iyi olacak."

"Tanrıya şükür." Sophie uzanıp kız kardeşinin elini sıktı. "Zavallı canım. Çok acıyor mu?"

Emily zayıf bir gülümseme verdi. "Şimdi daha iyi."

Ned'in bakışları Emily'nin yüzünden Walter'inkine kaydı. Arkadaşının kötü ruh hali ortadan kalkmış gibiydi. "Nasıl oldu bu?"

"Aşırı coşku," dedi Walter. "Çok gençlerde görülen bir kusur."

"Senden o kadar da genç değilim," diye karşılık verdi Emily. "Kimsenin fark edeceği kadar değil."

"Sen nasıl , velet." Walter ona sarılışını düzeltti. "Kollarını boynuma dola, olur mu? Seni bir kar yığınının içine düşürmek istemem."

Emily ona şiddetle sarıldı. "Buna cesaret edemezsin."

Walter'ın peşinden giderlerken Ned Sophie'ye bir göz attı. Sophie'nin yüzü endişeyle çizilmişti. Walter ile kız kardeşi arasında her ne oluyorsa, Sophie'nin pek hoşuna gitmediği açıktı. "Her şey yoluna girecek," dedi sessizce.

Sophie onun gözlerine baktı. "Umarım öyledir Ned. Herkesin iyiliği için."

TEN

Sonraki iki gün bir bayram eğlencesi içinde geçti. Emily kanepede dinlenirken, bacaklarına örme bir battaniye örtülmüş ve sargılı bileği saten bir yastığın üzerinde yükselirken, partinin geri kalanı evi yeşillikler, kurdeleler ve cicili bicili şeylerle süsledi. Beyler Yule kütüğünü getirdiler ve hanımlar meşe palamutlarını yaldızladılar ve çobanpüskülü ve sarmaşık yapraklarını şap ve kaynamış su karışımıyla yapay olarak buzladılar.

Ertesi gün öğleden sonra Bayan Sharpe misafir odasında onlara katıldı. Emily'den çok da uzak olmayan bir yere oturdu, örgü şişleri kısa süre içinde sabit bir ritimle şakırdadı. "Yeni yıla kadar bundan uzak durman akıllıca olur. Yoksa günlerinin geri kalanında topallayarak yürüme riskini alırsın."

Emily kuşkulu görünüyordu. "Bu Noel balosunu kaçırmak anlamına gelir." "Kalıcı topallıktan kaçınmak için ödenecek küçük bir bedel."

"Ama dans *etmeliyim* Bayan Sharpe. Gaz lambası takıldığından beri Appersett House'daki ilk balomuz olacak. Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

Sophie, Bayan Tunstall, Vikontes Barton ve Bayan Lanyon'la birlikte alçak, işlemeli bir masada oturuyordu. Diğer hanımlar birlikte öpücük dalı üzerinde çalışırken o da ağacın eteğini onarıyordu. "Belki sadece bir dans."

Emily . "Bir mi? Bu hiç yoktan iyidir."

"Noel balosunda kaç vals alınacak, Bayan Appersett?" Bayan Tunstall sordu.

"Üç ya da dört, sanırım," dedi Sophie.

Bayan Sharpe'in yüz hatları onaylamaz bir ifadeyle gerildi.

Sophie nedenini bilmiyordu. Valsin skandal olarak görülmesinin üzerinden yıllar geçmişti. Ned'in annesi de ileri yaşlarda bir kadındı. "Vals yapmaya itirazınız mı var, hanımefendi?"

Bayan Sharpe iğnelerini güçlü bir şekilde şaklatarak, "Her ne şekilde olursa olsun halka açık gösterilere karşıyım," dedi. "Vals yapmak, genç erkek ve kadınlar arasında aşırı samimiyet için bir başka bahane. Beladan başka bir şeye yol açmaz."

Emily koltukta oturur pozisyona gelmek için mücadele etti. "Ama balolarda herkes vals yapar."

"Doğru," dedi Sophie. "En resmi etkinliklerde bile istisnai değildir. Kraliçe'nin de zaman zaman vals yapmaktan hoşlandığı bilinir."

"Prens Albert ile birlikte," dedi Bayan Lanyon. "Tanrı ruhunu şad etsin."

Bayan Sharpe etkilenmemişti. "Lordlarınız ve leydileriniz için çok iyi olabilir Bayan Appersett, ama bu benim fikrimi değıştirmez."

Cümlesini bitirir bitirmez birkaç beyefendi salona girdi. Aralarında Ned ve Bay Murray de vardı. Yine Sophie'nin babasıyla birlikteydiler ve üst üste ikinci gün malikânede geziniyorlardı.

Ned eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ne hakkında fikriniz?"

"Vals yapmak," dedi Emily. "Annen bunu onaylamıyor."

"Görüşlerim için özür dilemeyeceğim Bayan Emily," dedi Bayan Sharpe. "Size ne kadar mütevazı görünseler de."

Bay Murray Emily'ye göz kırptı. Emily buna gül rengine dönerek karşılık verdi.

Sophie kaşlarını çattı. Kız kardeşinin Walter Murray'e duyduğu çekim, bileğini burktuğundan beri daha da artmıştı. Ve onun duyguları

tek taraflı da değildi. Bay Murray her öğleden sonra Emily'nin yanına oturup ona anlamsız bir metinden yüksek sesle bir şeyler okuyarak saatlerini boşa harcıyordu.

Sophie iğrenmiş miydi yoksa biraz kıskanmış mıydı, bilemiyordu. Ned ormandaki o günden beri ona böyle bir ilgi göstermemişti. Ned'in doğasında, sevgisini kolayca göstermenin olmadığını tahmin ediyordu. En azından ona gelince. Ve yine de...

Yine ona hayran olduğunu söylemişti. Onu kendi kızı olarak istediğini. Appersett Evi'nde yapılacak iyileştirmelerin maliyetine değeceğini söyledi.

Ona doğru baktı. Adam hâlâ Emily ve annesinin yanında duruyordu. Adam onun bakışlarını yakaladı ve sonra -kadının şaşkınlığına rağmen- başını kapıya doğru hafifçe salladı. Kızın kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Yukarı çıkıp üstümü değiştirmeliyim," dedi annesine. "Çay için aşağıya döneceğim."

"Dönerken babanı bilardo salonundan alabilirsin," dedi Bayan Sharpe. "O ve papaz kahvaltıda beri oradalar. Biraz serinlemek isteyeceklerdir."

Sophie dikişini bırakıp ayağa kalkmadan önce birkaç dakika bekledi. "İzin verirseniz-"

"Mutfağa mı gidiyorsun Sophie?" Emily araya girdi. "Aşçıya, dün bize verdiği kuru somunu değil, çayla birlikte buzlu zencefilli çörek istediğimi söyler misin?"

"Şey...evet. Ona söyleyeceğim." Sophie kapıya doğru yürürken bir eliyle eteğini düzeltti. Birden sanki odadaki herkes onun ne hakkında olduğunu biliyormuş gibi hissetti.

Boş salona doğru adım attı. Ned'den hiçbir iz yoktu.

Belki de onun hareketini yanlış yorumlamıştı? Belki de gerçekten üstünü değiştirmek için odasına çıkmıştı?

Bir an oyalandı ama beklemenin bir anlamı yok gibiydi. Bu onu sadece göze batar hale getirecekti. Mutfağa gidip çay isteyebilirdi.

Bu düşünceyle merdivenlerden birinci kata indi. Neredeyse en dibe varmıştı ki, arkasındaki basamaklarda onun sesini duydu.

"Sophie." Hızla ona yetişti.

İkinci basamakta durdu, adam merdivenin dibinde önünde durmak için hareket ettiğinde kendini biraz aptal gibi hissetti. Hâlâ ondan uzundu ama şimdi göz göze gelmeleri için başını biraz geriye eğmesi yeterliydi.

"İşaretimi anlamadın mı?" diye sordu.

"Anladığımı sandım ama sen orada değildin, o yüzden..." "Çok uzun süre beklemedin."

"Gerçekten Ned. Ne bekliyordun ki? Kurnazlık konusunda hiç deneyimim yok." "Fleet Street'e geldiğin gece iyi idare ediyor gibiydin."

Sophie kızardı. "Bu farklıydı."

"Yeterince adil." Ona bir el uzattı. "Gel. Seninle bir süre konuşmak istiyorum."

Elini onun elinin içine kaydırmadan önce tereddüt etti. Adamın parmakları onunkilerin etrafına dolandı, sıcak ve güçlüydü. "Nerede? Dışarıda mı? Bunun için giyinmedim."

"Hayır. İçeride. Ya da, daha doğrusu, kütüphanede. Araştırdım ve günün bu saatinde genellikle boş olduğunu keşfettim."

Sophie, onu giriş holünden geçirip koridordan Appersett Evi'nin kütüphanesine açılan koyu renkli, ahşap panelli kapılara götürmesine izin verdi.

İki kat yüksekliğindeki kavernöz oda, geçmiş nesillerden kalma deri ciltli kitaplarla doluydu. Balmumu ve limon cilasası kokuyordu; bu koku Sophie'ye her zaman, küçük bir kızken şöminenin yanındaki okkalı deri sandalyelerden birine oturup kitap okuyarak geçirdiği uzun kış günlerini hatırlatırdı.

"Bir keresinde biri bana iyi kullanılmış bir özel kütüphanenin gerçekten başarılı bir beyefendinin işareti olduğunu söylemişti." Ned kapıları arkasından kapattı. "Bir kütüphaneye sahip olan bir adam sadece okuma yeteneğine değil, aynı zamanda bol miktarda kitap satın alacak paraya ve bu kitapların tadını çıkaracak boş zamana da sahip olmalıdır."

"Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

". Buna her zaman erişimin vardı, değil mi?" "Tüm hayatım boyunca."

Etrafına bakındı. "Bu kitapların hepsini okudun mu?"

Güldü. "Pek sayılmaz. Yarisını okuduğumu bile iddia edemem.

Çoğunlukla tarım ve doğa felsefesi üzerine incelemeler." "O zaman pek de hoşunuza giden konular değil."

"Tam olarak değil, hayır. Gerçi yakın zamanda her ikisi de sayılabilecek yeni bir kitap satın aldım." Karşı duvardaki yüksek ahşap raflara doğru ilerledi ve yeşil bezle ciltlenmiş bir kitap çıkardı. Kitabı ona uzatırken, "Oldukça tartışmalı bir kitap," dedi.

Ned kitabı aldı, gözleri kitabın sırtındaki yaldızlı yazıları taradı. "Charles Darwin mi?"

"Babam satın aldığımı bilmiyor. Onaylamazdı." "Ben de *onayladığımdan* emin değilim." Ned sayfaları çevirdi.

Kitabı ondan geri almak için harekete geçti. "Bir hanımefendinin okumasını kısıtlayacak türden bir beyefendi misiniz?"

Kızın ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Aceleci olma. Kastettiğim bu değildi. Sadece adamın teorilerine katılıp katılmadığımı bilmiyorum."

"Neden olmasın? Hepiniz onun hipotezindeki bilgeliği görmelisiniz. O, canlıların benzersiz ilginç şekillerde uyum sağladığına ve değiştiğine inanıyor. Hayatta kalmalarını sağlayan şey de bu adaptasyondur."

"Ayrıca insanların maymunlardan türediğine inanıyor. Ya da muhtemelen solucanlardan."

Kadın ona hafif bir sitemle baktı. "*Punch* okuyormuşsun."

"Karikatürleri gördüm. Darwin'in teorileri için pek de gurur verici değiller."

"*Punch* kimsenin gururunu okşamıyor. Ben olsam onların görüşlerine pek itibar etmezdim. Bay Darwin'in doğal seçim teorileri sayısız bilim adamı tarafından desteklenmiştir. Ve bana son derece makul görünüyorlar. Anlayabildiğim kadarıyla."

Kitabını geri verdi. Mavi gözleri ciddileşti. "Gerçekten böyle mi yaptığımı düşünüyorsun? Adadaki bir bitki ya da hayvan gibi hayatta kalabilmek için adapte olup değiştiğimi mi?"

"Tam olarak değil. Bitkiler ve hayvanların özgür iradeleri çok azdır. Ama fikir aynı, değil mi? Adaptasyon ve hayatta kalma? Sadece insanlar için bir seçim unsuru söz konusu."

"Bunu hiç düşünmedim."

"Evet. Gerçekten de, modern dünyamızda özellikle önemli bir nokta gibi görünüyor. Her gün yeni bir fikir, yeni bir icat ortaya çıkıyor. Artık aynı yerde kalmaktan, bizden önceki nesillerle aynı şeyleri yapmaktan memnun olamayız. Davranışlarımızı değiştirmeliyiz. Kendimizi zamana adapte etmeli ya da geride kalma riskini göze almalıyız."

Ned uzun bir süre ona baktı. Sonra çok yavaş bir şekilde yüzüne anlayışlı bir ifade geldi. Ama sadece anlamakla kalmadığını fark etti. Orada başka bir şey de vardı. Kısa bir şefkat parıltısı. Şefkat. "Babanızın modernleşme takıntısını rasyonalize etmeye çalışıyorsunuz."

"Hayır! Ondan değil." Şöminenin yanındaki deri sandalyelerden birinin arkasına geçti ve elini kısa bir süreliğine püsküllü sırtına koydu. "En azından sadece o değil."

Kadın kitaplığa doğru yürürken Ned kaşlarını indirerek ona baktı. "Bu yükü bana bırakacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ondan vazgeçmek o kadar kolay değil. Kendimi bildim bileli taşıdığım bir şey değil."

"Sophie..." Yavaş ve temkinli bir şekilde onu takip etti. Sanki Appersett Evi'nin dışındaki ormanda vahşi bir dişiye takip ediyormuş gibi. "Sana sormak istiyordum..."

Bay Darwin'in kitabının kabuğunu yeniden açmak için döndü. "Evet?"

"Birlikte yürüdüğümüz sabah, ne on dokuz yaşındayken, ne yirmi yaşındayken, ne de yirmi bir yaşındayken evlenmek istemediğini söylemiştin."

Baban çeyizini aldığında bunun senin için bir önemi yoktu." Onun arkasında durmak için geldi. "Neden evlenmek istemedin?"

Bir an hareketsiz kaldı, parmakları kitabın sırtında donup kalmıştı. Sonra dönüp ona baktı. "Cevabı zaten bildiğinden şüpheleniyorum."

"Burada sana ihtiyaç
var." "Burada bana
ihtiyaç var."

Ned'in yüzü asıktı. "Ailen için işleri idare etmeye yardım ediyorsun. Onları yıkımdan korumak için."

"O kadar da kahramanca değil. Annem ve benim o kadar gücümüz yok. Tek yapabileceğimiz küçük tasarruflar yapmak. Evin bütçesini kesip biçerek yağları eritmek. Elbiselerimizi boyamak, eski şapkalarımızı yeniden yapmak gibi şeyler. Geri kalanına gelince... hepsi ikna gücümüze bağlı. Babamı avcılarını satmaya ikna etmeye çalışıyorduk. Geri çekilmesi için. Ama şu anda herhangi bir fedakarlık yapmaya yanaşmıyor."

"Görebildiğim kadarıyla fedakârlık yapmıyor. Kız kardeşin de öyle."

"Onu en kötüsünden koruyoruz. Bunu çok fazla ciddiye alır. Nasıl görüldüğü ve insanların onun hakkında ne düşündüğü onun için çok önemli." Sophie'nin bakışları düştü. Ned'in ne düşündüğünü anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. "Onun şımarık olduğuna inanıyorsun."

"değil mi?"

"Birazcık. Ama anlamalısınız... Emily ailenin güzel kızı. İyi bir evlilik yapma olasılığı en yüksek olan kişi ve eğer kalırsa aile kasasını boşaltma olasılığı en yüksek olan kişi. Onu düzgün bir şekilde giydirmek ve bir mevsim vermek çok mantıklı."

"Aile güzeli mi dediniz?" Ned'in sesi derin ve sıcaktı. "Yine de senin eline su dökemez."

Kalbi ırpındı. Gözlerini tekrar onunkilere dikerken bile bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Sizinki azınlık görüşü, efendim."

Ned elini onun yanındaki kitaplığa dayadı. O kadar yakındı ki kızın etekleri bacaklarına değiyordu. "Söz konusu sen olduğunda, bir gün benim görüşümün tek önemli görüş olacağını düşünmek istiyorum."

"Benimkinden sonra ikinci sırada, kesinlikle."

Ağzı kısa bir yarım gülümsemeyle çarpıldı. "Beni bir diktatör olarak görmeyeceksiniz."

Bu o kadar saçmaydı ki o da gülümsedi. "Bunu hafife alıyorsun ama ben çok uzun zamandır bağımsızım. Kendi yolumu çizdim ve yakın zamanda da değişecek gibi görünmüyorum."

"Burada ailenle birlikte yaşamaya bağımsızlık mı diyorsun?"

Omzunu narin bir omuz silkmeye kaldırdı, adamın vücudunun raflara karşı onu nasıl kafeslediğinin tamamen farkındaydı. Baş eğik, kolu yanında, limon mine çiçeği, cilalı deri ve ketenin hafif kokusuyla onu çevreleyerek ona doğru yaklaşması neredeyse koruyucuydu.

Bir adım sonra göğsüne bastırılacak, vücudu onun çok daha büyük olan vücudu tarafından yutulacaktı. Bu nasıl bir his olabilirdi? Heyecan verici, diye düşündü. Ve tehlikeli de. Gerçekten bilmiyordu. Ama bu fikir bile nabzının zonklamasına neden oluyordu.

"İstediğimi okurum ve istediğim gibi gelip gitmekte özgürüm," dedi. "Mantık çerçevesinde."

"Kitaplar senin için önemli."

"Hem de çok. Ne zaman boş bir an bulsam kitap okurum."

"Son günlerde pek fazla görüşmedik. Ormandaki o beri, seni diğer misafirlerin dışında neredeyse hiç görmedim. Seni yalnız yakalamaktan ümidimi kesmeye başlamıştım."

"Benden daha fazla müsait değilsin. Babam tüm zamanını alıyor."

"Ve benim annem, senin annen."

Bu doğrudu. Annesini eğlendirmek için özel bir çaba sarf ediyordu. Onu evinde hissettirmek için. Yine de...

Sophie iç çekti. "Beni onayladığını sanmıyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil." *"Herhangi bir kelimeyle mi?"*

"Bir şey söylemesine gerek yok. Bana baktığında beni eksik bulunduğunu anlayabiliyorum." "Bay Murray de benim büyük bir hayranım değil. Londra'da olanlardan sonra beni vefasız bulduğuna şüphe yok."

"Şu anda, Murray'in bir şey düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Kız kardeşiniz yüzünden aklını kaybetmiş gibi görünüyor. Nedenini anlayamıyorum."

"Sanırım hiç kimseye karşı aklınızı kaybetmediniz."

Ona alaycı bir bakış attı. "Derbyshire'ın vahşi doğasında bir baronetin Noel ev partisindeyim. Çoğu gece donuyorum ve çoğu gün Bayan Lanyon'un Prens Albert'in ölümüne ağıt yakmasını dinlemek zorunda kalıyorum. Sanırım aklımdan fazlasını kaybettim."

Sophie gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. "Sana bir sorum daha var," dedi Ned.

"Evet?"

"Seni ökseotunun altında öptüğümde -ki öpeceğim- bunun ailenin ve tüm yaratılmışların önünde olmasını mı tercih edersin? Yoksa özel bir yerde mi olmasını tercih edersin?"

Boynuna yayılan sıcaklığın tamamen farkında olarak gözlerini adamın gözlerine dikti. Bu koşullar altında sakın kalmak imkânsızdı. Adam ona bu kadar dikkatle bakarken olmazdı. Hele de midesindeki kelebekler kanatlarını açıp uçuşmaya başlamışken.

Aman Tanrım. Sadece öpüşme lafından bile bayılmak mümkün müydü?

Dudaklarını nemlendirdi. "Ökseotu sadece misafir odasında, kapı girişlerinde ve ana salonda var. Başka hiçbir yere asmadık. Kesinlikle özel denebilecek hiçbir yere."

"Bu benim soruma cevap değil."

Kalbi bir kez daha çarptı. Ve sonra bir tane daha. Bunu görmezden gelmeye çalıştı, durum hakkında mantıklı olmaya gayret etti. Hatta iş gibi. "Elinden geliyorsa beni ailemin önünde öpmemeni tercih ederim. Ama Noel'deyiz, nasıl olur anlamıyorum-"

"Bak bende ne var."

Sophie, adamın yeğinin cebine uzanıp üç küçük beyaz meyveyle süslenmiş bir ökse otu dalı çıkarmasını nefesini tutarak izledi.

"Tam buraya yerleştireceğim." Başının üstündeki rafın kenarına koydu. "İtirazınız yoksa?"

Sesini bir türlü toparlayamıyordu. Konuştuğunda ise kelimeler sadece bir fısıltıdan ibaretti. "İtiraz etmiyorum."

Ned elini raftan çekti ama tekrar yanına indirmede. Onun yerine elini kızın yanağına götürdü, parmaklarının arkası kızın şakağından çenesinin kenarına doğru narin bir yol izledi. "Ne kadar yumuşaksın," mırıldandı. "Hayal ettiğimden bile daha yumuşak."

"Bana dokunmayı... hayal ettin mi?"

Koyu bir kahkaha attı. "Sık sık," dedi. "Kendi iyiliğim için çok fazla."

Kadın titrek bir nefes aldı. Adamın parmakları yanağında sıcacıktı, dokunuşu neredeyse saygılıydı. Onun kendisine bu kadar özenle yaklaşacağını hiç düşünmemişti. Adam hiç kaba biri olmamıştı ama ondan çok daha büyüktü. O kadar uzun ve güçlüydü ki. Böyle bir adamın bu kadar nazik olabilmesine hayret etti.

Elinin kenarıyla çenesini yukarı kaldırdı. Sonra başını eğdi ve onu dudaklarından çok yumuşak bir şekilde öptü.

Adamın dudakları Sophie'ninkilerle buluştuğunda Sophie'nin gözleri kapandı. Daha önce de ökseotunun altından öpülmüştü. Gençliğinin Noel'lerinde çocukça öpücükler verilmişti. Ama bu çocukça bir öpücük değildi. Ned'in dudakları sıcak ve sertti, kızın dudaklarına mükemmel bir şekilde yapışmıştı. Kadın Ned'e doğru sıralandı, ağızları sonsuz bir an boyunca birbirine yapıştı.

Ve sonra bitti.

Gözlerini açtı ve sanki çok erken bitmiş bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı.

Eli hâlâ kızın çenesini kavırıyordu. Ona dikkatle bakıyordu. "Her şey yolunda mıydı?"

Başını salladı, hâlâ konuşamıyordu. Her şey yolunda olmaktan da öteydi. Bu bir vahiydi. Vücudundaki her sinir ucu, bildiği bir şeyle uğulduyordu.

Ne olduğunu değil. Tek yaptığı onun yüzünü okşamak ve dudaklarına iffetli bir öpücük kondurmaktı.

"Bir dahaki sefere bir ökse otu dalıyla karşılaştığımızda bu deneyimi tekrarlamaya katlanabileceğini düşünüyor musun?"

Yanakları yanıyordu. Daha sofistike bir hanımefendi naz yapabiliirdi. Az önce olanlar onu derinden sarsmamış gibi davranabilirdi. Ama Ned kör değildi. Ve birbirlerine karşı dürüst olacaklarına söz vermişlerdi. Kaçamak davranmak için bir neden göremiyordu. "Buna fazlasıyla katlanabilirim."

Mavi bakışlarının derinliklerinde bir zafer parıltısı belirdi. "Tüm kapı girişlerinde asılı, öyle dememiş miydin?"

"Ve misafir odasında ve ana salonda. Her yer halkın gözü önünde."

Ökse otunu başının üstündeki raftan aldı ve tekrar yeleğinin cebine soktu. "O zaman bunu el altında tutsam iyi olur. Her ihtimale karşı."

ELEVEN

Ertesi gün ağaç geldi. Malikânedен bazı adamlar ağacı uzun bir tahta arabanın içinde evin önüne kadar getirdiler. Uzun boylu, yakışıklı köknarın geniş, dolgun ve koyu yeşil dalları vardı. O kadar büyüktü ki bir kısmı arabanın arkasında yerde sürükleniyor, karda derin bir yarık açıyordu.

Hizmetçiler onu güçlükle eve soktular ve tavanı büyük boyutunu alacak kadar yüksek olan ana salona yerleştirdiler. Yeni onarılan ağacın eteği alt kısmına örtüldü ve ardından -çay bardakları ve sıcak şarap kadehleriyle desteklenerek- Ned ve diğer konuklar ağacın süslenmesine yardım etmeye davet edildi.

"İçinden bir orman yaratığının çıkmasını bekliyorum," dedi Walter nefesinin altından. "Bunu evde bulundurmak delilik."

"Hiç Noel ağacınız olmadı mı, Bay Murray?" Emily sordu. Yakınlardaki düz sırtlı ahşap bir sandalyeye kurulmuş, yaralı ayak bileğini püsküllü bir tabureye dayamıştı. Yanında küçük bir tahta koltuk değneği duruyordu. Topallayarak yürümek için onu kullanıyordu.

"Hiç bu kadar görkemli bir boyutta olmamıştı."

"Büyük olmalı." Sophie bir sandık dolusu cicili bicili s s eşyası taşıyarak yanlarından geçti. "Daha küçük bir şey salonun büyüklüğü karşısında cüce kalır."

 zerinde bordo renkli ipekten, kabartmalı kadife kurdeleli ve ince muslin kol altları narin manşetlerle süslenmiş bir öğleden sonra elbisesi vardı. Kadın

Fleet Sokağı'nda Ned'i ziyaret ederken giydiği nefis elbisenin aynısı.

Kollarından sandığı kaldırdı. "Nereye koymamı istersiniz?"

Sophie ona baktı ve hemen gözlerini kaçırdı. "Hemen şurada, ağaç eteğinin yanında."

Ned onun tepkisinden alınmamıştı. Dün akşam yemekte de böyle bir tepki vermişti, sonra kahvaltıda Ned yanına oturup kolları birbirine değdiğinde de aynı tepkiyi vermişti. Ned onu görünce telaşlanmıştı. Bir kız öğrenci kadar ürkekti. Ve nedenini biliyordu.

O öpücüktü.

O kısa, her şeyi tüketen öpücük.

İffetliydi. Saygılıydı. Ve her şey gibi tatlıydı. Birbirine yapışan dudaklar ve birbirine karışan nefesler. Kadının ağzından geri çekildiği andan beri bu anı ona işkence ediyordu. Gecenin yarısını bunu düşünerek geçirmişti. Diğer yarısını da onu tekrar ne zaman öpebileceğini hayal ederek. "Bu geleneği başlatan Prens Albert'ti," dedi Bayan Lanyon. "Kraliçe ile evlenmek için Almanya'dan geldiğinde. Onlar her zaman

Almanya'daki Noel ağaçları."

"İlk ağacımızı ancak yıllar sonra alabildik," dedi Ned'in babası, bir ağaç mumunun etrafına tel dolayarak. "Aptalca bir fikir gibi geldi. Ama süslendiğinde çok güzel görünüyordu."

Leydi Appersett koridorda süzülürken gülümsedi. "Bence bu çok hoş bir gelenek. Sizce de öyle değil mi Bayan Sharpe?"

Ned'in annesi bir kurdeleyi çözerken durakladı. Yüz ifadesi soğukluk derecesinde çekingendi. " güzel, leydim. Ve savurgan."

"Savurganlık mı?" Emily .

"Evet. Bir ağacı sadece günler sonra imha etmek için kesmeye savurganlık diyorum."

"Bu bir gelenek," dedi Walter. "Ve tüm gelenekler gibi, çoğu zaman değdiğinden daha fazla sorun çıkarır. En iyisi hepsinden vazgeçmek, derim."

"Ne kadar sahtekârsınız, Bay Murray," dedi Emily. "Bay Sharpe'ı Bay Scrooge, sizi de Bay Marley sandım. Terside olabilirdi."

Ned, Walter'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Scrooge ve Marley de neyin nesi?" Walter sordu.

Emily kollarını hacimli yeşil ipek eteklerine dayayarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Fleet Sokağı'ndaki ofisinizin kapısında yazıyor. Sharpe ve Murray. Bay Dickens'tan fırlamış gibi."

Walter, Emily'nin koltuk değneğine sert bir bakış attı. "Peki bu küçük pandomimde sen kimsin? Minik Tim mi?"

"Aptallık," diye mırıldandı Ned'in annesi. "Saçmalıktan başka bir şey konuşmayan gençlerle bu ülkenin çürüyüp mahvolması şaşırtıcı mı?"

Ned sessizce, "Noel'deyiz anne," dedi.

Ona baktı. "Bu, insanın sağduyusundan vazgeçmesi için bir neden değil. Tabii başlangıçta sahip olunmuşsa."

Dallardan birine kırmızı kadife bir kurdele bağlamakta olan Sophie, annesinin ses tonundaki onaylamama ifadesi karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi.

Ned'in yüz ifadesi kararlılıkla sertleşti. Bu iş yeterince uzamıştı.

Fırsatını bulur bulmaz, ağaç için daha fazla kurdele ve cicili bicili şey seçme bahanesiyle annesini de kendisine eşlik etmesi için üst kata davet etti. Annesinin onu bu kadar kolay kabul etmesinden dolayı biraz suçluluk duydu. Belli ki burada, Derbyshire'da eğlenmiyordu. Belki de Sophie'nin davetini ailesine iletmekle hata etmişti. Belki de tatili Cheapside'da geçirmek onları daha mutlu ederdi.

"O zaman bu süslemeler nerede?" diye sordu.

Misafir odasının kapısını açtı ve ona kendisinden önce gelmesini işaret etti. "Hiç yok."

Annesi dudaklarını büzdü ama ona soru sormadı. Salona girip oturdu ve o kapıları kapatırken sessizce bekledi.

Ned . "Anne, bana söylemek istediğin bir şey var mı? Seni bu kadar sinirlendiren bir şey mi oldu?"

Siyah ipek taftası ve dantelli başörtüsüyle şimdi de, gençliğinde tezgâhtarlık yaptığı zamanki kadar heybetli bir kadın olarak bakışlarını onun üzerinde tutuyordu.

Manifaturacı dükkânında. "Bizi buraya davet ettiğinde Bayan Appersett'in sizi çoktan reddettiğinden hiç bahsetmediniz."

olsun. Walter Murray'yi boğacaktı. "İnkâr mı ediyorsun?" diye sordu annesi.

Ellerini arkasında kavuşturdu. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Bahsetmeye degecek bir şey değil. Gördüğünüz gibi tekrar denemeye karar verdik."

"Seni oyuncağı yapıyor Ned."

Çenesindeki bir kas seğirdi. Sözleri canını yaktı. "Onu tanımıyorsun."

"Onun gibileri bilirim. Buradaki tüm genç bayanlar aynı. Göz kamaştırıcı havaları ve kibarlıklarıyla. Ve tüm bu süre boyunca gözleri banka bakiyenize sabitlenir."

"Daha önce hiç gözlerim kamaşmamıştı." Bu tam olarak doğru değildi. Ned onun bunu bildiğini söyleyebilirdi.

"O senin için yeterince iyi değil. Hiçbiri değil. Seni böyle bir evliliğe teşvik etmekle hata ettim. Marianne Goodbody ya da Jane Randolph gibi mantıklı bir kızla birlikte olman daha iyi olur."

Yüce Tanrım. Bunlar bir asırdır duymadığı iki isimdi. Hali vakti yerinde tüccar kızlarıydı. Kendi sınıfından "iş bitmiş" kızlar. Bu ne anlama geliyorsa artık. "Bayan Appersett'te tam olarak neye itiraz ediyorsunuz?" diye sordu.

Annesi hiç kaybetmeden, "O tutarsız biri," diye cevap verdi.

"Bunu şimdilik bir kenara bırakıyorum."

"Nasıl yapabilirim? Onun karakterinin bir yönünü göz ardı mı edeceğim?"

"Sizden hiçbir şeyi göz ardı etmenizi istemiyorum, sadece anlamadığınız konularda hüküm vermekten kaçınmanızı istiyorum."

Annesinin ağzı gerildi. "Beni sert buluyorsun. Hep öyle düşündün. Ama seni nasıl yetiştirdiğim için özür dilemeyeceğim. Seni güçlü olman için yetiştirdim. Başına ne gelirse gelsin dimdik ayakta durman için."

"Ve her gün bunun için sana teşekkür ediyorum."

"Evet. Sen hiç nankörlük etmedin. Ama ben kendi oğlumu tanıyorum. beri hep yumuşaklık istemişsinizdir. Ben yapmayacağım

Şimdi bunu sana çok görüyorum. Onunla evlendikten sonra sana bir köpekten daha iyi davranmayacak güzel bir hanımefendi için geleceğini heba ettiğini de görmeyeceğim."

Ned hareketsiz kaldı. Kadının sözleri zehirli bir diken gibi etine battı. "Ve eğer onunla evlenirsem Bayan Appersett'in de böyle yapacağına inanıyorsun." Annesinin yüzüne baktı. "Neden?"

Annesinin ifadesi de duruşu gibi boyun eğmezdi. Dik ve gururlu bir şekilde oturuyordu, omurgası ipek döşemeli sandalyenin arkasına bile değmiyordu. "Ailesi evlenmeye zorluyor. Bunu biliyor muydun?"

"Kim söyledi bunu?"

"Kız kardeşi, Bayan Emily. Ona Kurbanlık Kuzu derdi. Londra'dan gelen genç bayanlardan birine şaka yapmış. İkisi de nasıl güldüler. Ben ateşin yanında oturuyordum. Sanırım orada olduğumu bilmiyorlardı. Bu onları durdurmazdı. Bu sosyete kızları, beyefendiler yanlarında olmadığına her şeyle kötü niyetli bir şekilde dalga geçerler."

Kurbanlık Kuzu.

Ned içten içe irkildi. Yine de daha kötüsü de olabilirdi.

Annesinin yanına gitti ve sandalyesinin önüne çöktü. "Hiç kötü kararlar verdiğimi gördün mü?"

"Çocukluğundan beri değil," diye isteksizce itiraf etti.

"O zaman bana güvenin. Bayan Appersett ile ne yapacağımı biliyorum."

Annesi uzandı ve kısa bir süre yanağına dokundu. Sevgi gösterilerinden hoşlanan bir kadın değildi. Saygısını sıkı çalışma ve şiddetli sadakatle göstermeyi tercih ederdi. Bu, küçük jesti daha da dokunaklı kılıyordu. "O senin kalbini kıracak Ned."

Bir an için başını öne eğdi. Annesi haklıydı. Bayan Appersett'in Noel'den sonra onu reddetme ihtimali vardı. Onu Hyde Park'ta terk ettiği günden daha kötü bir durumda bırakabilirdi. Bunu ne annesine ne de kendisine itiraf etmekten korkmuyordu. "Büyük olasılıkla," dedi. "Ama bu riski almaya hazırım."

Sophie kartlarını inceliyor, Leydi Barton'ın stratejisini geliştirmesi için fısıldadığı tavsiyeleri duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Yemek sonrası kart eşlerinin cam bir kaseye yerleştirilen kağıtlardan rastgele seşilmesi annemin fikriydi. Böylece st sınıftan misafirlerin alt sınıftan olanlara karşı saf tutmasını engelleyeceğini ve her masada sosyal açıdan çeşitlilik gösteren bir oyuncu grubu olmasını sağlayacağını söylemişti.

Sophie bunun oldukça iyi bir fikir olduğunu dşnmşti. Ta ki kendini, Bay Fortescue ve Bayan Tunstall'dan oluşan daha az etkileyici bir ekibe karşı, oyun tutkunu Leydi Barton'la eşleşmiş bulana kadar.

Ned'in durumu da daha iyi değildi. Kekeleyen Londralı bir sosyete ve kulak trompeti olan yaşlı bir beyefendiye karşı Bayan Lanyon ile ortaktı. Misafir odasındaki yakın bir iskambil masasında oturuyorlardı ve Sophie, Bayan Lanyon'un Prens Albert'in zamansız ölümü hakkında söylediği her kelimeyi duyabilecek kadar yakındı.

Elindeki kğıtların üstünden Ned'e hızlı bir bakış fırlattı.

Yarın gece Noel balosu vardı. Büyük bir izdiham olması bekleniyordu. Davetiyeler hem Londra'daki hem de Derbyshire'daki arkadaşlara ve akrabalara gönderilmişti. Ev partisinden kaçınan insanların bile baloda boy göstermesi bekleniyordu. Bir orkestra olacaktı. Vals yapılacaktı.

Daha da önemlisi, Ned'le vals yapacaklardı. Bunu düşünmek bile başını döndürüyordu.

Kütüphanedeki o pckten beri onunla başka romantik karşılaşmaları olmamıştı ama her gün onunla birlikte olmuştu. Onun ailesine karşı ne kadar saygılı olduğunu, annesine ve hatta zaman zaman kız kardeşine karşı ne kadar nazik ve ilgili davrandığını grmşti.

Başkalarının can sıkıcı, uzun soluklu sıkıcılar olarak gördüğü kişilerle uğraşırken onun tükenmeyen sabrını gözlemlemişti. İyi bir dinleyiciydi. Ama

Kelimelere çok önem verirdi, ama sessizliğinde her zaman dikkatliydi.

Tam olarak sergilenen bir kalite.

"O ve Kraliçe aşk için evlendiler," dedi Bayan Lanyon. "Ölümü onu ne kadar etkilemiş olmalı! Sanırım uzun bir süre yas tutacak. Geleneklere göre daha uzun. Bir hanımefendi böyle bir kaybı birkaç yıl içinde atlatamaz."

"Bir centilmen de öyle," diye mırıldandı Ned.

"Sizce öyle değil mi Bay Sharpe? Tecrübelerime göre, beyler çok sevdikleri eşlerinin kaybını biz hanımlar kadar derinden hissetmezler. Kardeşim yeni dul kalmış kadınlara danışmanlık yaparken bunu defalarca gördüm. Üzüldükleri kesin ama kalplerinde ve zihinlerinde kalıcı bir hasar tespit edemiyorum. Siz farklı mı düşünüyorsunuz efendim?"

Ned bir kart oynarken, "Bütün beyefendiler adına konuşamam," dedi. "Ama sevseydim ve kaybetseydim, sanırım bunu oldukça şiddetli hissederdim."

Sophie'nin kalbi döndü.

"Bayan Appersett," dedi Leydi Barton sertçe. "*sizde*."

"Evet, tabii ki. Özür dilerim." Kendi kartını oynadı. Leydi Barton'ın yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla yanlış karttı. Ama Sophie'nin umurunda değildi. Düşünceleri oyundan çok uzaktaydı.

Ned'in Appersett House'daki ilk gününde, kendisini sıcak bir insan olarak görüp görmediğini sorduğunda söylediği şeyi hatırladı. Doğru söylemişti. Duygularını pek göstermezdi ama bazı şeyleri derinden hissedirdi. Bunu şimdi fark etmişti.

Ve tanıdığı tek şey bu değildi.

O iyi bir adamdı. Sert görünüşünden çok daha fazlası. İstiyordu ki...

Ama ne istediğini bilmiyordu. Kelimelerle ifade edemiyordu.

Tutarlı bir düşünce haline bile getiremedim.

Keşke onunla farklı koşullar altında tanışmış olsaydı. Keşke babam onu malikânedeki şeyleri göstermek ya da çalışma odasında onunla sohbet etmek için kaçırıp durmasaydı. Bunu aklından , Ned'in bunun yükünü omuzlamasına izin vermeye çalışmıştı ama babasının iyileştirme çılgınlığının ağırlığı

onu. Ned'den ne kadar hoşlandığını şimdi daha da iyi anlıyordu. Daha önce babamın onu korkutup korkutmadığı o kadar da önemli değildi. Ama şimdi...

Ned onun buna değmeyeceğine karar verirse ne yapacağını hayal bile edemiyordu. Noel'den sonra eşyalarını toplayıp Londra'ya dönerse.

Ertesi sabah Ned ve Bay Murray bir kez daha babama arazide eşlik edince endişeleri daha da arttı. Sophie ne yaptıklarını bilmiyordu. Belki de yine gaz tesisatına bakıyorlardı.

Konukların geri kalanı balo için son hazırlıklarla meşguldü. Annesi ve Emily her şeyi kontrol altına almışlardı. İlk kez Sophie'ye ihtiyaç duyulmamıştı. İlk fırsatta dışarı çıktı ve merdivenlerden inip koridoru geçerek kütüphaneye gitti. Biraz yalnız kalmak istiyordu. Bir kitaba sarılıp soluklanmak için bir şans.

Bunun yerine, babasının çalışma odasının kapısının önünden geçerken, kendini tereddüt ederken buldu. İkinci kez düşünmeye fırsat bulamadan kapı kolunu çevirdi ve kendini içeri bıraktı.

Çalışma odası babamın özel alanıydı. Kâhyasıyla buluştuğu yerdi. Mektuplarını yazdığı ve hesapları dengelediği yerdi. Sophie defterleri bir kez görmüştü. Kırmızı mürekkep ve karalanmış notlarla doluydular. Bir defteri hiç bu kadar çabuk kapattığını sanmıyordu. İçindekiler onu dehşete düşürmüştü.

Masasında artık defter falan yoktu. Ceviz ağacından yapılma uzun canavarın yanına yaklaştı ve yüzeyini taradı. Kristal kâğıt ağırlıkları, hokkalar ve tüccar faturalarına benzeyen gelişigüzel yığınlarla delik deşik olmuştu. Parmakları onları karıştırmak için kaşınıyordu ama kendini tuttu.

Çalışma odasının zemininde ağır bir çerçeve içinde duran bir küre, cam kapakları sıkıca kilitlenmiş bir dizi kısa kitaplık ve üzerinde bir haritanın asılı olduğu işlemeli bir fiçı masa vardı. Hayır. Harita değil. Daha ince bir şey. Bir çizim ya da bir tür kroki.

Merakla yaklaştı, gözleri ince çizgilerin ve açılarının üzerinde gezindi.

Appersett Evi'ydi. Duvarların iç kısımlarının ve döşeme tahtalarının altındaki boşlukların enine kesitleriyle birlikte ayrıntılı bir yerleşim planı.

"Sophia!" Babam kapı aralığından bağırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sophie irkilerek arkasını döndü.

Babası birkaç aceleci adımla aralarındaki mesafeyi kapattı ve planları masadan kaptı. "Neden diğerleriyle birlikte değilsin?"

"Şu anda bana ihtiyaçları yok. Bir süre okumak için kütüphaneye gidiyordum." Planları katlayıp masasına giden babasını takip etti. Arkasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu. "Bunlar yeni su tesisatının planları mı?"

Kaşlarını çattı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Sadece zaman zaman söyledikleriniz. Ve... Bay Sharpe'ın bana söyledikleri."

"Sharpe benim projem hakkında masallar anlatıyormuş, öyle mi?" Babam öfkeli görünüyordu. "Şaşırdığımı söyleyemem. Hiç vizyonu yok. İlerleme için takdir yok. Öte yandan Murray..."

Sophie'nin gözleri kısıldı. "Peki ya Bay Murray?"

"O bir taş ustasının oğlu. Kendisi de Sharpe kadar varlıklı ama inşaat ve tadilat işlerinden anlıyor." Babası yüzünü ovaladı. Yorgun ve sinirli görünüyordu. Sorunlarıyla ona yaklaşmak için iyi bir zaman değil. Yine de...

"Baba, su tesisatı döşetmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Neden ki?"

Parmaklarını hafifçe masanın kenarına dayadı ve durumu diplomatik bir şekilde ifade etmenin yolunu aradı. Ama yoktu. "Çünkü bunu karşılayamayız. Eminim görüyorsunuzdur-"

"Elbette bunu karşılayabiliriz! Sharpe'ın sana kur yapmasına neden izin verdim sanıyorsun? Tesisatı ve geri kalan her şeyi karşılamaya yetecek kadar parası var."

Nefesi kesildi. Birkaç saniye boyunca babasına bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Geri kalanı mı? Ne geri kalanı?"

Babam kızarma nezaketini gösterdi. "Önemsiz şeyler," dedi elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Boya. Çatı kiremitleri. Yolun çakıllanması. Adamı iflas ettirecek bir şey değil."

Bir elini göbeğine bastırdı. Korsesi aniden sanki iki santim fazla sıkı bağlanmış gibi hissetti. "Buna ihtiyacımız yok."

"Buna ben karar vereceğim."

"Buna ihtiyacımız yok," dedi tekrar.

Sesindeki bir şey babasının masasında dik oturmasına neden oldu. Planlarıyla ilgili herhangi bir utanç belirtisi buharlaştı. "Benimle bu tonda konuşmayın, genç bayan."

Geçmişte olsa, Sophie onun sözlerindeki demir imasından korkabilirdi. Ama bugün, her ne kadar ona saygı duymaya çalışsa da, geri adım atmak yoktu. "Bizi mahvedene kadar memnun olmayacaksınız. Onu mahvedene kadar."

"Dramatize edecek havamda değilim," diye tersledi babam.

Sophie onun neye can attığını umursamıyordu. "Beni hor görmesine neden olacaksınız, farkında mısınız? Benim mutluluğum için ne kadar umut varsa... ondan sürekli talepte bulunarak yok edeceksin."

"Mülke karşı bir sorumluluğum var."

"Bize karşı bir sorumluluğun var! Anneme, Emily'ye ve bana karşı. Bunu nasıl göremezsin?"

Babam dişlerini sıktı. "Benim varisim yok," diye . "Ben varım. Ve sen Emily'e sahiptin. Ve-"

"İki kızım var. Benim ne işime yararsınız? Evleneceksiniz ve kocanızın adını alacaksınız. Benim varisim değilsiniz. Bu ev benim tek mirasım olacak. Ben öldüğümde geriye kalan tek değerli şey. Kalıcı olacak tek şey. Bunu düzeltmek benim görevim."

"Ah, baba." Başını iki yana salladı. "Appersett Evi'ni ben de çok seviyorum ama orası etten kemikten değil. Gerçek olan Emily ve benim. Gerçek olan annem. Bu ev-"

"Bu benim mirasım. Ve eğer bunun bir manifaturacının oğlunu hepimizden nefret ettirip ettirmeyeceğini iki parmağımı şıklatarak umursadığımı düşünüyorsanız-"

"O oğlu, evlenmemi istediğiniz beyefendi."

Yüz ifadesi huysuzlaştı. Emily'nin öfkelenildiği zamanki halinden farklı değildi. "Tek yolu bu. Kız kardeşinin çeyiziyle bile-"

Sophie soluk soluğa kalmasını güçlükle bastırabildi. "Emily'nin çeyizi ne olacak?"

Babam bakışlarını indirdi. "Bazı şeyler ortaya çıktı. Mülk için gerekli şeyler. Sana bir açıklama borçlu değilim."

"O... o gitti mi? Hepsini harcadın mı?"

"Sana söyledim. Bu seni ilgilendirmez. Şimdi git Sophie. Yapacak işlerim var."

Ağır bir kasvet örtüsü üzerine çöktü ve tatil neşesinin son kıvılcımını da söndürdü. "Annem biliyor mu?" diye sordu usulca.

Babası başını öne eğdi.

Başka bir cevaba ihtiyacı yoktu. Kapıyı arkasından sıkıca kapatarak kendini onun çalışma odasından dışarı bıraktı.

TWELVE

Emily tuvalet masasında oturmuş, Sophie saçlarını tararken başını öne eğmişti. Gözleri aynada buluştu. Sophie, "Neden benim sınırlı becerilerimi Annie'ninkilere tercih ettiğini anlamıyorum," dedi.

"Bunu senin kadar iyi yapamıyor."

Sophie bundan çok şüpheliydi. Annie birkaç yıldır onlarla birlikte çalışıyordu ve kalın saçlarını yönetmekte ustalaşmıştı. Gerçi göz kamaştırıcı saçlar yapma yeteneğine sahip bir Fransız hizmetçi değildi ama fırça ve tokayı yeterince iyi kullanabiliyordu. "Balo için saçımı düzenleyecek."

"Bunu nasıl giyeceksin?" Emily sordu.

Sophie kız kardeşinin saçını ikiye ayırdı. "Muhtemelen bir bandeau kabarıklığı. Ya da belki bir örgü taç."

"Her zamanki gibi."

"En kolayı bu. Dans sırasında yerinden çıkarsa kendim tamir edebilirim."

"Neden her zaman bu kadar pratik olmak zorundasın?" "Birimiz öyle olmalı."

"O ben olmayacağım," diye açıkladı Emily. "Saçlarım bir çiçek şelalesiyle örülmüş olacak. Tıpkı annemin dergisinde gördüğümüz resimdeki gibi."

Sophie başıyla onayladı. Babasının açıklamasından sonra, kız kardeşini şımartmaya kararlıydı. Noel'den sonra Emily'nin çeyiziyle ilgili gerçeği öğrenmesi için yeterince zaman olacaktı. O zamana kadar hep birlikte eğlenmeye çalışabilirlerdi. "Her iki tarafta rulo ve arkada üç rulo, değil mi? Çok fazla iğne gerekecek, Emmy. Gece bittiğinde korkunç bir baş ağrın olacak."

"Umurumda değil. Olması gerektiği gibi görüldüğü sürece. Ve başka kimse aynı saç modeliyle gelmediği sürece."

Sophie kız kardeşinin tuvalet masasındaki farelerden birine uzandı. Her akşam Emily'nin fırçasından toplanan saçlardan yapılan bu ev yapımı postiş, ruloları doldurmak ve şekillerini korumalarına yardımcı olmak için kullanılacaktı. "Etkilemek istediğin özel biri var mı?"

Emily dudaklarını büzdü.

"Muhtemelen." "Benimle konuşabileceğini biliyorsun."

"Kalp meseleleri hakkında değil, yapamam. Sen anlamazsın."

"Çok acımasızsın." Sophie, Emily'nin saçının bir bölümünü farenin etrafına dolamayla bitirdi. Sabitlemek için bir iğne batırdı. "Sence uygun olmayan bir beyefendiye ilgi duyan tek genç bayan sen misin?"

"Bay Murray nasıl uygun olmaz? O da Bay Sharpe kadar zengin. Aslında, tüm yatırımlarında onunla ortak. Ayrıca, Bay Murray'i *severim*. O granitten yontulmuş bir levha değil. Komik, düşünceli ve... beni güldürüyor."

Sophie bir sonraki bölümü yuvarlamaya odaklandı. "Hepsi çok güzel canım, ama ben senin bir unvanla evlenmek istediğini sanıyordum?"

"Evet, ama bilmiyordum... Beklemiyordum..." Emily sinirli bir nefes verdi. "Bir hata yapmak istemiyorum."

"Nasıl yapabildin?"

"Bana söyleneni yaparak. Ya da bana söyleneni yapmayarak. Yanlış beyefendiyi seçerek. Bu tür kararlar için mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın Sophie. Sen çok mükemmelsin."

"Mükemmel mi?" Sophie aynada kız kardeşinin bakışlarını yakaladı. "Ben mükemmellikten çok uzağım, Emmy. Her gün doğru olanı yapmak için mücadele etmek zorundayım."

şey."

"En azından doğru şeyin ne olduğunu biliyorsun."

"Bazen bilmiyorum. Bazı günler şüpheyle doluyorum." Fırçayı kız kardeşinin saçının yeni bir bölümünde gezdirdi. "Ve bazı günler doğru olanın ne olduğunu biliyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Bencil olmayı ve sadece kendimi düşünmeyi tercih ediyorum."

"Ama sonuçta her zaman sizden bekleneni yaparsınız."

"Kimin beklentisi? Annem ve babam mı? Her zaman değil."

"Önemli olduğunda yapıyorsun," dedi Emily. "Hoşlanmadığımı bildiğim halde senin için seçtikleri beyefendiyi bile kabul etmeye hazırsın."

"Yanılıyorsunuz. Bay Sharpe'tan hoşlanıyorum. Annem ve babam onu benim için seçmedi. O beni kendisi için seçti. Onlar sadece eşleşmeyi teşvik ettiler."

"Bunu söylemenin güzel bir yolu, ama gerçekte nasıl olduğunu biliyorum. Ve sırf seninle didiğim ve tüm tasarruflarına sinirlendiğim için umursamadığımı düşünme. Elimden gelse seni onunla evlenmekten kurtarırdım."

Sophie'nin dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Kız kardeşinin endişesi onu hem duygulandırmış hem de biraz eğlendirmişti. "Beni kurtarmana gerek yok, Em. Bay Sharpe henüz evlenme teklif etmedi bile. Asla da etmeyebilir."

"Güzel. Bu sizi nişanı bozma skandalından kurtaracaktır."

Sophie, Emily'nin saçına son tokayı takıp son çiçek kümesini sabitlerken güldü. "İşte oldu. Ne düşünüyorsun?"

Emily kendini beğenmiş. "Evet, tam da aklımdaki şey buydu. Ve iğneler sadece biraz acıtıyor."

"Buna sevindim. Şimdi başını eğ de iyice sıkayım." Sophie sıvı bandolin cam atomizörünü getirdi. Şeffaf bir sakız solüsyonundan yapılmıştı ve yapışkanlığı sayesinde Emily'nin saçlarını balo boyunca yerinde tutacaktı.

Kız kardeşinin saçı yapıldıktan sonra Sophie nihayet kendi tuvaletini yapmak üzere odasına çekilebildi. Annie hemen saçını düzeltti ve giyinmesine yardım etti.

Sophie'nin Noel balosu için giydiği elbise, aslında köy terziinin iki eski gece elbisesinin birleşiminden oluşuyordu.

Englishwoman's Domestic Magazine'de yayınlandı. Ortaya çıkan balo elbisesi, şarap rengi ipek üzerine şarap rengi krepten, çift etekli, minik fırfırlı kollu ve hem önden hem de arkadan düşük kesilmiş V şeklinde bir yaka ile modaya uygun ve oldukça cüretkâr bir yaratımdı.

Her tarafı altın çiçekler, meşe yaprakları ve yaldızlı meşe palamutlarıyla süslenmişti. Annie, Sophie'nin saçlarına da biraz takmıştı.

"Çok yakışıklı görünüyorsunuz hanımefendi," dedi .

Sophie iskele camında kendini seyretmek için bir an durakladı. "İyi olmuş, değil mi? Neredeyse yeni gibi görünüyor."

"Kimse bilmediğini söyleyemezdi."

Memnun olan Sophie eldivenlerini giydi, dans kartı yerine geçen küçük kâğıt yelpazesini topladı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Akşam çökmüştü ve koridorlar, babasının savurganlığını hatırlatan gaz lambasının yumuşak ışığıyla aydınlanmıştı. Yüzüncü kez olsa gerek, bu konuyu düşünmemeye karar verdi. Mali durumları hakkında endişelenmek, baloyu onun için mahvetmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ve bunu neden yapsındı ki? Para çoktan harcanmıştı. Konuklar buradaydı. Yemekler sipariş edilmişti. Ve orkestra balo salonuna yerleşiyordu.

Noel'den sonra durumlarına ağlamak için bol bol zamanları olacaktı.

Şimdilik yüzüne bir gülümseme yerleştirecek ve ailesinin geri kalanıyla birlikte konukları karşılayacaktı.

Ned'in karşı yönden geldiğini gördüğünde birkaç adımdan fazla gitmemişti.

Kalbi artık tanıdık olan taklasını attı.

Siyah-beyaz bir gece elbisesi giymişti, siyah saçları titizlikle taranmış ve kısa yan bıyıkları çenesinin sert çizgisi boyunca kesilmişti. Zarif ve otoriter görünüyordu. Londra'da ona kur yapan sert beyefendiye o kadar çok benziyordu ki, neredeyse onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu unutacaktı.

Ve sonra gülümsedi.

Aman Tanrım.

Etrafını saran gaz ışığı kadar sıcak ve ışıltılı bir zevk göğsünü kapladı. Koridorun yarısında onunla karşılaştı.

Mavi bakışları onun üzerinde gezindi.

"Sophie." "Merhaba."

Onun hiç bu kadar farkında olmamıştı. Nasıl görüldüğünün, ne kadar uzun ve yakışıklı olduğunun. Sesi her zamankinden çok daha derin ve boğuktu. Göğsü bilinçli bir nefesle inip kalktı. Adamın bakışları yere düştü ve bir anlığına orada kaldı. Kızardığından emindi. Boynunda ve omuzlarında açıkta kalan geniş et parçasından sızan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Sophie," dedi tekrar. Adem elması yutkunurken sallanıyordu. "Görünüyorsun..." Ama o sadece başını salladı, söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

"Beni daha önce de gece elbisesi içinde görmüştün," diye hatırlattı ona, yanakları yanıyordu. "Balo elbisesi de çok farklı değil."

"değil mi? Bana dünyalar kadar fark varmış gibi geliyor." "Onaylıyorsun, anlıyorum."

"Onaylamaktan da öte. Huşu içindeyim."

Pekala.

"Bu senin dans kartın mı?" Beyaz eldivenli parmağını kadının bileğinde sallanan yelpazeye dokundurdu.

"Öyle."

"Peki kaç dans talep edebilirim?" "Kaç tane istersiniz?"

Ned'in sesi derinleşti. "."

Sophie'nin dudakları şaşkın bir gülümsemeye eğildi. "İyi bir ortak olup olamayacağımı bile bilmiyorsun."

"Biliyorum." Hatasız bir güvenle konuştu. "Tüm valsleriniz için adımı yazayım mı?"

"Bu akşam dört vals var. Ve bir beyefendiyle en fazla üç dans edebilirim."

"Üç o zaman."

Kadın başını salladı ve Ned kısa sürede onun adını dans kartına yazdı. İşini bitirdiğinde ona tekrar baktı, bakışlarının ağırlığı kızın biraz telaşlanmasına neden oldu. "Ne oldu?"

"Sen," dedi basitçe. Ve sonra: "Gaz ışığı altında hiç kimsenin bu kadar canlı görüldüğünü görmemiştim."

"Ah, şu." Sophie eteklerini kabarık etekliğinin üzerinde biraz hışırdattı. "Çoğu renk gaz ışığında parlaklığını kaybeder. Ama bu özel renk tonu gaz ışığıyla tamamlanır. Gaz ışığı tonu derinleştiriyor. Onu daha sıcak ve zengin yapıyor, tıpkı dolgun bir kırmızı şarap gibi. Ya da terzim öyle diyor."

"Yanılmıyor. Görünüyor... Görünüyorsun..." Boğazının altından bir ses çıkardı. "Sana izin verebileceğimden emin değilim-"

"Ne?"

Ama cevap vermeye niyetli görünmüyordu. Bunun yerine kızın elini tuttu ve onu koridordaki küçük bir oyuğa çekti. Bir zamanlar burada pahalı bir heykelin bulunduğu mermer bir kaide vardı. Şimdi oyuk boştu ve sadece ikisinin yüz yüze durabileceği kadar büyüktü.

Ned başını eğdi. "Başka biriyle dans etmene izin verebilir miyim bilmiyorum.

Önce seni öpmeden olmaz."

Aman Tanrım.

Sophie'nin kalbi birkaç kez çarptı. Oyuğun dışındaki duvar lambası titreyerek Ned'in yüzüne yarım bir gölge düşürdü. O zaman bu onun gaz ışığı öpücüğü olacaktı. Tıpkı ona söz verdiği gibi. "Yapamayız. Herkes görebilir."

Elini onun yüzünü okşamak için uzattı. "Oldukça gizliyiz."

Eteklerinin salona taşığını belirtmekten kaçındı. Şu aşamada bunun bir önemi yok gibiydi. Adam onu öpmek istiyordu. Kız da onu öpmeyi çok istiyordu. Elini onun boynuna dolamak için kaldırdı, bu hareket kararsız ve belirsizdi. "Korkarım kravatını ezeceğim," diye itiraf etti, biraz da utangaç bir tavırla.

Ned'in ifadesi şefkate benzer bir şeyle yumuşadı. "Kravatımı boş ver."

Ve sonra ağzı onunkini kapladı.

Sophie'nin gözleri kapandı ve nefesi kesildi. Bir an için, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, bir heykel gibi hareketsiz durdu. Ama öyle kalması imkânsızdı. Elleri adamın boynuna sıkıca sarılmışken olmazdı. Adamın kolları belini sarmak için hareket edip onu göğsüne doğru çekerken de öyle.

Dudakları onunkilerin altında yumuşadı, ağzının nazik ve araştırmacı baskısı altında yarı yarıya ayrıldı. Adamın nefesinin sıcaklığını hissetti. Adamın parmakları korseli belini kavradı. Ve birbirlerini öptüler. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. *Birbirlerini* öptüler. Eşitmiş gibi. Eşler gibi. Her ikisi de Sophie'nin tüm hayatının en samimi deneyimi olması gereken şeyin aktif katılımcılarıydı.

"Tanrım," diye nefes aldı sonunda ayrıldıklarında. Bir inilti gibiydi. Ya da muhtemelen bir dua. "Tanrım, Sophie."

Bakışlarını onunkilerden ayırmadı, nefesini tutmaya çalışırken dudakları hâlâ yarı aralıktı. "Her şey yolunda mıydı?"

Ned elini yüzünde gezdirdi. Sonra da ona yan yan bir gülümseme verdi. Çok daha genç bir adamın gülümsemesiydi bu. Şaşırmış ve aptalca. Biraz da hüzünlüydü. Daha önce ona verdiği hiçbir gülümsemeye benzemiyordu.

Sophie'nin kalbi sıkışmıştı. Sonunda sert ve yasakçı Bay Edward Sharpe'in yüzünü ekşitmeyi başarmış mıydı? Onu suskun bir okul çocuğu haline mi getirmişti?

Ya da belki o kadar da suskun değildir.

"Her şey olmaktan da öteydi," dedi. "Mükemmeldi. Sen mükemmelsin."

Bu söyleyebileceği en kötü şeydi. Özellikle de Emily'nin mükemmellik suçlamalarının ardından.

Anı mahvettiğinden değil. Hiçbir şeyin yapabileceğini sanmıyordu. Yine de... Onu yüceltilmiş bir kadın olarak görmektense bir kadın olarak görmesini tercih ederdi.

ideal

"Ben mükemmel değilim." Ondan uzaklaştı ya da en azından oyuğun izin verdiği kadar . "Ama öpücük için sana minnettarım."

"Ve ben de sana."

"Peki o zaman."

Kesik kesik gülümsemesi genişledi. "Peki o zaman."

Enstrümanlarını akort eden müzisyenlerin sesi merdivenlerden yukarı süzülüyordu. Balo başlamak üzereydi. "Oyalanmamalıyım. Konuklar birazdan gelecek. Ailem onları karşılamak için beni salonda bekliyor olacak." Durakladı. "Bana alt kata kadar eşlik eder misin?"

"Siz gidin. Ben bir süre burada kalacağım."

"Haklısın. Aşağıya ayrı ayrı insek daha iyi olur. Dikkat çekmek istemeyiz."

"Hayır, gerçekten." Sophie gitmek için hamle yaparken, Sophie'nin elini tuttu. "Sophie?" Sophie onun gözleriyle karşılaştı. "Evet?"

Adam kararlı bir şekilde ona baktı. "O valslere sahip çıkmak istiyorum."

"Onlar senin Ned," dedi. Ama aslında demek istediği, "*Ben seninim,*" idi. Oyuktan çıkıp koridorda aceleyle ilerlerken Ned'in bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

THIRTEEN

Appersett House'daki balo salonu muhteşemdi. Aynı zamanda sıcak, havasız ve aşırı kalabalıktı. Kristal gaz lambaları ve yaldızlı duvar apliklerindeki gaz jetleri odadaki oksijeni emmek için konuklarla birlikte çalışıyordu. Üç bayan bayılmıştı bile. Bu büyük bir başarıydı ve hiç de olumsuz bir başarı değildi. Gerçekten de hiçbir parti, tam anlamıyla ezici olmadığı sürece başarılı sayılmazdı.

Orkestra Ned'in Sophie'yle yaptığı son valsini son notalarını çalarken, onu terasta yürüyüşe davet etmeyi düşündü. Kar, erkek pomadının, kadın parfümünün ve insan terinin iğrenç kokusundan ferahlatıcı bir değişiklik olurdu. Ayrıca, onu tekrar öpmek istiyordu ve içeride mahremiyet bulma ihtimali sıfıra yakındı.

Dansları sona erdiğinde geri çekildi ve onun kısa selamına yüzeysel bir reveransla karşılık verdi. "Sana iyi bir partner olamayacağımı söylemiştim. Üç kez ayak parmaklarına olmalıyım."

"Dört kez. Saydığımdan değil."

Ona gülerek yüzünü buruşturdu. "Ne kadar utanç verici. Genelde bu kadar beceriksiz değilimdir."

"Yorgunsunuz, hepsi bu. Beyler ayaklarınızı yerden kesecek kadar dans ettiler." Ned onun hiçbir zaman bir partnerden yoksun kaldığını düşünmemişti. Hem soyluların hem de köylülerin gözdesiydi.

"Daha az popüler olmadın."

"*Çok daha* az popüler oldum."

"Saçmalık. Bayan Lanyon, Bayan Tunstall ve daha kaç kişiyle dans ettiniz bilmiyorum."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Sayıyor muydun?"

"Bu kadar kendini beğenmiş görünmene gerek yok. Bayan Lanyon mızraklılardan sonra bayıldığı için fark ettim." Sophie etrafına hızlıca bir göz attı. "Umarım şimdi kendini daha iyi hissediyordur. Onu hiçbir yerde göremiyorum."

"Annem onu üst kattaki misafir odalarından birine dinlenmesi için götürdü." "Tanrı anneni korusun. Pek eğlenmiyor, değil mi?"

"Ciddiyetsizlikten hoşlanmaz. Ve eminim temiz hava eksikliği de yardımcı olmuyordur. Bir balo salonunun kenarında oyalanmaktansa birkaç dakika sessiz kalmayı tercih eder. O anlar birinin burnunun dibinde tuz kokusu yaymakla meşgul olsa bile."

Ned onu yerden kaldırırken Sophie içini çekti. "Onu suçladığımı söyleyemem. Burası korkunç derecede yakın."

O da aynı fikirdeydi. "Biraz punç ister misiniz? Ya da -eğer bir şalınız varsa- belki terasta bana eşlik edebilirsiniz?"

"İkisi de, lütfen."

"Önce hangisini istersiniz?"

"Punch. Seninle içecek masasına geleceğim. Yapabiliriz..." Sophie'nin sesi kesildi, dikkati balo salonunun öbür ucunda olan bir şey yüzünden dağılmıştı.

Ned onun bakışlarını takip etti. Sir William ve Leydi Appersett cilalı ahşap zeminin kenarında durmuş, Emily... ve Walter Murray ile hararetli bir sohbe dalmışlardı.

"Cennette ne...?" Sophie nefesinin altında merak etti.

Ned'in midesi düğümlendi. İçine bir kurt düşmüştü. Bu duygu Walter'ın elini Emily Appersett'in sırtında görünce daha da yoğunlaştı. Ned elin yatıştırıcı ve tamamen sahiplenici bir daire çizerek hareket edişini izledi. Sanki Walter tedirgin genç bayanı sakinleştirmeye çalışıyordu. Sanki...

Hepsinin canı cehenneme.

Adamı uyarmamış mıydı? Ona söylememiş miydi?

"Bir şeyler oldu. Gidiyorlar." Sophie onları takip etmek için harekete geçti.

Ned onun elini tuttu. "Bekle. Ben de seninle geliyorum."

Ona baktı, gözleri çaresiz bir korkuyla doluydu. "Ned..."

"Biliyorum. Her şey yoluna girecek." Kolunun arasından geçirmeden önce elini sıktı. "Kırılıp da onarılamayacak hiçbir şey yoktur."

Sophie cevap vermedi. Kelimelerle değil. Ama adam onu balo salonundan çıkarırken parmakları adamın kolunu sıktı.

Sir William ve Leydi Appersett, Walter ve küçük kızlarıyla birlikte kütüphanede toplanmışlardı. Ned kolunda Sophie'yle içeri girdiğinde Leydi Appersett bir sandalyeye yerleşiyordu.

Sophie hemen onu bıraktı ve kız kardeşinin yanına gitti. "Emily...?"

Walter yakınlarda oyalanırken ikisi aralarında sessiz bir şekilde konuştular. Ned arkadaşının bakışlarını yakaladı ve gözünü kırpmadan öylece tuttu. Walter donuk bir kırmızıya döndü. Ned hâlâ bunu yapabilmesine hayret ediyordu. Adam açıkça utanmazdı.

"Bu güzel bir balık kazanı." Sör William şöminenin önünde volta atıyordu. "Hem de baloda. Herkesin kulak misafiri olabileceği bir yerde."

Leydi Appersett ona, "Aklını başına topla, canım," diye mırıldandı. "Hepimiz aklımızı başımızda tutmaya çalışmalıyız."

Emily alay etti. "Bu sadece bir teklif anne. Sanki uzlaşmaya varmışım gibi değil."

"Sadece bir teklif!" Sir William Walter'a döndü ve titreyen parmağıyla onu işaret etti. "Siz, bayım, aldatıcı bir alçaksınız. Sahte bahanelerle evime gelmek. Kızıma yaklaşmak-"

Walter, "Evlilik teklifim ciddiyetle yapıldı," dedi. "Kızınıza saygısızlık etmek istemem."

"İtiraz ettiğim teklif değil, dostum. Bu konuda izlediğin yol. Bu işlerin nasıl yapıldığını hiç mi anlamıyorsun? Önce bana gelmeliydin. Yapılması gereken sözleşmeler var. Anlaşmalar ve benzerleri."

"Bay Murray bana bu gözle bakmıyor baba." Emily hâlâ kızarmakta olan sevgilisine yaklaştı. "Ben sıkıcı, eski bir iş anlaşması değilim."

Ned Sophie'ye bir bakış attı. Yüz ifadesi donuktu, kolları belinde sıkıca kavuşturulmuştu.

Böyle mi düşünüyordu? Onun için bir iş anlaşması olduğunu mu? Kuru bir sözleşme ve anlaşma pazarlığından başka bir şey değil miydi? Kabul, ona kur yapmak istediğinde önce babasına gitmişti. Her şeyi tam olarak *Centilmen Görgü Kuralları Kitabı'nın* önerdiği gibi yapmıştı. Sophia Appersett'in peşinden gitmek hayatının en önemli kararıydı. Bir adım bile çizgiyi aşmak istememişti.

Her şeyi doğru yapma gayretiyle, istemeden de olsa her şeyi yanlış yapmış olabileceğini ancak şimdi fark etti.

Onu kazanmayı çok istemişti. Onun rütbesinde ve soyunda olanlarla eşit bir centilmen olduğunu göstermek için. Sonuç olarak, arayışında romantizm yoktu. Acelecilik yoktu.

Walter Murray'ın kız kardeşini takip etmesinin aksine. Alay, flört ve Tanrı bilir daha nelerle dolu izinsiz bir kur.

"Önce sana teklif etseydi hoşuma gitmezdi," diye devam etti Emily. "Sanki beni hiç umursamıyormuş ve sadece çeyizime önem veriyormuş gibi."

Walter ona şefkatli bir hoşgörü ifadesiyle baktı. "Baban haklı. Sana yaklaşımdan önce ondan elini istemeliydim." Sırayla Sör William ve Leydi Appersett'e baktı. "Düşüncesizliğim için özür dilerim ama kızınızı seviyorum. Ve inanıyorum ki o da beni seviyor."

Emily gülümsedi. "Bay Murray balayımız için beni bir İtalyan tatiline götürecekt."

Sophie'nin yüzü bembeyazdı. "Emmy, şey çok güzel ama..."

"Bir unvan istediğimi düşündüğünü biliyorum Sophie. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama aşk için evlenmeyi tercih ederim. Bizden biri de olabilir. Ve sen de kabul etmelisin ki-"

"değil," dedi Sophie. "Hiç de öyle değil. Söyle ona, baba."

Sir William'ın rengi soldu. "Sophia... bunun ne yeri ne de zamanı..."

"Baban çeyizini harcadı, aşkım," dedi Leydi Appersett. "Geriye yüz sterlinden başka bir şey kalmadı."

Bu da ne?

Ned çenesinin düştüğünden emindi. Hızlı ve kapsamlı bir bakışla odadaki herkesin yüz ifadesini aldı. Sophie ve babası kansız ve hareketsizdi. Leydi Appersett boyun eğmiş görünüyordu. Emily'nin yüzü öfke gibi bir şeyle kızarıyordu. Ve Walter...

Walter gülme cüretinde bulundu, onu patlattı.

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedi. "Zerre kadar önemi yok. Senin onayın olmasa bile Emily'yi iç çamaşırlarıyla bile alırdım."

Leydi Appersett'in dudakları kıpırdadı. "Bay Murray," diye azarladı başını hafifçe sallayarak. "Söylediğiniz şeyler."

Walter sırtıttı. "Doğal olarak sizin onayınızı almayı tercih ederim. Eğer bize verirsiniz."

Sir William yavaşça başını salladı. "Ailede bir masonun oğlunun olmasının faydaları var. Bunu şimdi görebiliyorum. Mülkü bazılarından daha iyi anlıyorsun." Ned'e dar bir bakış fırlattı. "Ancak tüm bunlar son derece düzensiz. Düşünölmesi gereken anlaşmalar var ve-

Walter, "Ve yarın onları ayırmak ne kadar sürerse sürsün emrinizde olacağım," dedi. "Kızınıza da söylediğim gibi, beni eli sıkı biri olarak görmeyeceksiniz."

Sör William'ın yüzüne biraz renk geldi. "O zaman bu kutlama için bir neden. Hayatım? Biraz şampanya çağır."

Leydi Appersett ayağ a kalktı ve şöminenin yanında asılı duran zile gitti. Bir uşak neredeyse anında çağrıya cevap verdi ve Leydi Appersett'le birkaç kelime konuştuktan sonra aynı hızla oradan ayrıldı.

"Bir duyuru yapalım mı?" Walter sordu.

"Buna gelince..." Sör William kravatını çekiştirdi. "ok aceleci olmayalım. Bu haberi şimdilik aile içinde tutalım. Daha uygun bir zamanda bunu duyurmanın en iyi yolunu belirleyeceğim."

Ned, Walter'la kısa bir bakış alışverişinde bulundu. İkisi de bir baronetin kızının bir tüccarla evlenmesinin halkın sevinmesine neden olmayacağını çok iyi biliyordu.

Evlendikten sonra Emily, içinde doğduğu sosyeteden dışlanacaktı. Artık modaya uygun suarelere davet edilmeyecek, kontlar ve vikontlarla hobnobing yapmayacaktı. Zengin bir adamın karısı olacaktı, doğru. Ama onunki şimdiye kadar yaşadığından çok farklı bir hayat olacaktı.

"Çeyizimi harcadığına inanamıyorum," dedi Emily babasına. "Ona dokunmayacağına söz vermiştin."

Sör William el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Nişanlınız yaptığım iyileştirmeleri görünce anlayacaktır. Ve daha büyük planlarım var. Gaz ışığının yanında soluk kalacak."

Emily, "Gaz fabrikası patlasa da umurumda değil," diye karşılık verdi. "Ve sen-" Kız kardeşine döndü. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Fazla uzun sürmez," dedi Sophie. "Babam bana daha dün söyledi." "Neden bana söylemedin?"

"Noel'den sonra yapardım. Tatilinizi mahvetmenin bir anlamı yoktu. Hala geçmemiz gereken bir balo vardı."

"Tıpkı annem gibi konuşuyorsun."

Sophie kız kardeşine belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Walter, kız kardeşler konuşurken Ned'e katılmak için kütüphaneyi geçti. İlerleyişi abartılı denecek kadar temkinliydi. "Suratıma bir yumruk atmak isterdin, değil mi?"

"Seni bir çay kaşığıyla deşmek isterdim."

Walter yüzünü buruşturdu. "Ahh."

"Seni uyarmadım mı?"

"İnsaflı ol Ned. Bazı şeylerden kaçınılamaz. Daha önce aşık olmuş olsaydın ne demek istediğimi anlardın. Bu deftere yazılabilecek bir şey değil."

Ned'in ifadesi gerginleşti. Walter hiçbir şey bilmiyordu. Onu terk ettiği sabah Ned'in Sophia Appersett'i sevmediğini söylediği doğrudu. Ona sadece hayran olmuştu. Sadece onun güzel bir yaratık olduğunu düşünmüştü. Ama işler değişmişti. Ona karşı hisleri...

Tanrım, ne hissettiğini bilmiyordu. Ama bu sersemletici, anlamsız bir duygu değildi. Bundan daha derin ve çok daha ince bir duyguydu. Kanını ısıtan ve onu her gördüğünde göğsünün sıkışmasına neden olan bir şey. Onu kameriyede olduğu gibi öpmek istemesine neden olan bir şey. Onu saatlerce kollarında güvenle tutmak, gül kokulu saçlarının yumuşak kokusunu içine çekmek.

Bundan da öte, bu bir dürtüyü - onun yolunu kolaylaştırmak için her şeyi tüketen bir arzu. Yüklerini hafifletmek ve onu güvende ve iyi görmek.

Belki de fazla pragmatik, fazla mantıklı davranıyordu. Ne de olsa romantik aşk planlar ve mantık çerçevesinde işlemiyordu. İnsanı pervasız ve aptal yapıyordu. Risk almaya ve sonuçlarına katlanmaya istekli. Bu ölçüye göre, belki de Walter haklıydı. Belki de Sophia Appersett'e aşık değildi.

Ama Tanrı adına, onu seviyordu.

Farkına vardığı şey neredeyse onu deviriyordu.

"İlk tanıştığımızdan beri ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti Walter, Ned'in aydınlanmasından habersizdi. Odanın öbür ucundaki niyetine baktı. "Şu küçük büyücü. Beni neşeli bir dansa sürükledi."

Sophie ve Emily, Ned'in Sophie'yi ilk kez öptüğü kitaplık sırasının yanında duruyorlardı.

"Benim adıma mutlu musun?" Emily sordu.

"*Sen* mutlu musun, Emmy?"

"Son derece mutlu."

"O zaman buna sevindim." Sophie kız kardeşini kucakladı.

Emily gülümsedi. Sesi fısıltıyı andıran zayıf bir özre dönüştü. "Elimden gelse seni kurtaracağımı söylememiş miydin?"

Ned'in bakışları Sophie'ye kaydı. Kalbi sertçe çarptı.

"Artık özgürsün Sophie," dedi Emily. "Aileyi kurtarmak için kendini feda etmene gerek yok. Ben hepsini tek başıma kurtardım."

"Ah Emily, ben-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Hayatına eskisi gibi devam ettiğinde bunu yeterli bir teşekkür olarak kabul edeceğim. O zamanlar mutluydun. Mutlu ve özgür. Ve şimdi, yine öyle olacaksın."

Walter yavaşça Ned'e döndü, ağzı özür dilemeye ya da başsağlığı dilemeye hazırlanır gibi açıktı.

Ned, "Yapma," diye uyardı.

Ama Walter susturulamadı. "Lanet olsun Ned. Hiç düşünmemiştim."

Ned cevap verecek hiçbir kelime bulamadı. Çok şaşırmıştı. Tamamen şaşkına dönmüştü. Çünkü o da düşünmemişti. Bir kez bile düşünmemişti.

Walter Murray, Appersett ailesini kurtarmak için servetini sunarken, Edward Sharpe'a kimin ne ihtiyacı olabilir ki?

FOURTEEN

Noel arifesi parlak ve berrak bir şekilde doğdu, güneş karla kaplı Derbyshire manzarasının üzerinde zayıf bir şekilde parlıyordu. Pencereleer buz tutmuş, ocaklar tüm gücüyle yanmaya devam ediyordu. Hizmetçiler şafaktan beri merdivenlerden inip çıkıyor, misafirler için odun, kömür ve sıcak su taşıyorlardı.

Sophie günün büyük bölümünü gençlerle yapılan faaliyetleri denetleyerek geçirdi.

bayanlar ve baylar. Son dakika hediyelerini paketlediler, kardan adam yaptılar ve daha cesur olanlardan bazıları kızakla kaymaya gitti. Daha sonra, misafir odasındaki ateşin önünde kururken sessiz sinema oyunu oynadılar.

Bu arada, babam diğer beyleri ava götürmüştü. Ned ateş etti mi? Bay Murray vurdu mu? Sophie'nin en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, bunun lanet bir baş belası olduğuydu. Onunla konuşmayı en çok istediği anda Ned'i alıp götüren babam ne düşünüyordu?

Dün gece kütüphanede ona nasıl baktığını görmüştü. Gözlerinin önünde soğuk ve mesafeli bir hal almış, ellerini arkasında kavuşturmuş ve hepsinden ayrı durmuştu.

Emily'ye kulak misafiri olmuştu elbette. Sophie'nin özgür olması ve fedakârlık yapmak zorunda olmamasıyla ilgili tüm o küçük alaylarını. Çok saçmaydı ama Ned bunu bilemezdi. Emily'nin iddialarından şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Sonunda eve döndüğünde, onunla arasına mesafe koydu. Asla kaba değildi. Gerçekten de, tıpkı Londra'da olduğu gibi, her zaman nazikti. Aynı zamanda sert, çekingen ve beş kelimeyi bir araya getirmekte o kadar isteksizdi ki Sophie, başladıkları yere geri dönmüşler gibi hissetti.

Bu onu biraz korkutmuştu, tıpkı kur yaptıkları ilk aylarda olduğu gibi. Yine de Ned'in o buz gibi dış görünüşünün altında muhtemelen acıdan kaynakığını şimdi anlıyordu.

Bir gün önce kendisine yaptığı gibi, onun elini tutup bir oyuğa çekecek kadar cesur olmayı diledi. Ama onunla çalıntı bir an yaşamak istemiyordu. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Daha fazla mahremiyete. Ve bunu nasıl elde edeceğini biliyordu.

Annesi akşam için kızak gezileri düzenlemişti ve bu lanetli ev partisi sırasında ilk kez her şey plana uygun gitti.

Kızaklar akşamın erken saatlerinde, güneş batmaya başlarken Appersett House'un önüne geldi. Atların dizginlerinde çanlar vardı ve kızakların kendileri de kırmızı kadife fiyonklar ve yeşilliklerle kaplanmıştı.

Kar yağışı bir süreliğine durmuştu ve gökyüzü karardıkça yıldızlar yavaş yavaş kendilerini görünür hale getiriyordu.

Sophie pelerinini ve kürkünü giymiş, saçlarını kadifeyle süslenmiş görünmez bir saç filesine . Emily ve Bay Murray çoktan kızaklardan birine binmiş ve onu merdivenlerin dibinde beklerken bırakıp . Ned'in evin kapısında durmuş, annesinin söylediği bir şeyi dinlediğini gördü. Başı öne eğik, yüzü kasvetliydi.

Bayan Sharpe da aynı derecede suratsız görünüyordu. Bir an sonra Ned'le birlikte dönüp ona baktıklarında Bayan Sharpe'in çizgilerle kaplı yüzü daha da asıldı.

Sophie eldivenli elini onlara doğru kaldırdı. Zayıf gülümsemesiyle birleştiğinde, hasta olacakmış gibi görüldüğünden emindi. Kesinlikle hissediyordu. Mide bulandırıcı bir önsezi duygusu içinde ağır ağır çalkalanıyordu.

Midesi. Kendi kendine bunun sinirsel olduğunu söyledi. Ned merdivenlerden inerken bu bilgi onu pek sakinleştirmedii.

"Beni mi bekliyorsun?" diye sordu. O da kendisi gibi soğuşa karşı sıkı sıkıya sarınmış, siyah yün paltosunu akşam yemeğinde giydiğı takım elbisenin üzerine iliklemişti. üst kısmının çenesinin çizgisine değıdini seçebiliyordu.

"Birlikte gideceğimizi sanıyordum," dedi. "Tabii... Sanırım diğeylerden birinin beni götürmesini bekleyebilirim. Kızaklar sadece iki kişilik, yoksa çoktan papaz ve Bayan Lanyon'la gitmiş olurdum. Onlar Bay Murray ve kız kardeşimden hemen önce ayrıldılar."

"Bu karda dışarıda durmamalısın. Ölümü yakalayacaksın."

"Seni tekrar kaçırmak istemedim. Konuşma şansımız olur umuyordum."

Ona okuması zor bir bakış attı. Sonra da başını salladı. "Evet. Ben de öyle bekliyordum."

İki elini de içine soktu. "İstersen içeride bir yer bulabiliriz."

"İsterseniz."

"Kızakla gezmenin bize daha fazla mahremiyet sağlayacağını düşündüm." "Tabii ki."

Sophie'nin midesindeki önsezi hissi daha da yoğunlaştı. Ned'in yüzü tuhaf bir şekilde boştu. Onun ne düşündüğünü anlayabilmeyi diledi. "Kurdeleleri halledebilir misin?"

İlk kez gözlerinde bir duygu parıltısı belirdi. Belki de alaycı bir mizahtı bu. "Ülkede tamamen beceriksiz değılim."

"Hayır mı?" Sesini hafif tutmaya gayret etti. "Bu sabah bir şey vurdun mu?"

Kızağı binmesine yardım etmek için elini uzattı. "Bir ağaç dalı sayılır mı?"

Ned onun yanında kızağı tırmanırken gülümseyerek eteklerini düzeltti. "Çok az tecrüben var ama şimdiden babam kadar beceriklisin."

Ned alçak sesle gülerek kucağına bir araba battaniyesi örttü. "Bu işte pek iyi değil, değil mi?"

"Sanırım dışarıda gezinmeyi atış yapmaktan daha çok seviyor. Hiçbir zaman özellikle usta olmadı. Aslında bir , gelecek sezon Londra'dan av partilerinin ormanımızı izin verebileceğimizi düşünmüştüm. Elbette bir ücret karşılığında."

"Çok girişimci." Ned damattan kurdeleleri aldı. "Ve Murray sağ olsun, tamamen gereksiz."

Atlar harekete geçerken, kızak çan sesleriyle hareket etti. Sophie etrafta başka kimseyi göremiyordu. Diğer kızaklar farklı yönler ve farklı hızlara gitmişlerdi. Her şeye rağmen Ned'le yalnızdılar.

Ona yan gözle bir bakış attı. Adamın profili sertti, mavi bakışları önlerindeki karlı alana sabitlenmişti. "Kız kardeşime evlenme teklif edeceğini biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Bugün onlarla , değil mi? Babamın çalışma odasında?"

"Yerleşimlerle ilgili görüşlerimi almak istediler." Adam onun bakışlarına karşılık verdi. "Murray aşırı derecede cömert davrandı. Bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacak."

Gözlerini karlara dikti. Ned haklıydı. Ailesinin mali yükü nihayet ortadan kalkmıştı. Babasının savurganlığı artık Bay Murray'nin sorunu olabilirdi. Yeni su tesisatını, yeniden çakıllı yolları ve benzerlerini sübvansetmeye yeterince hevesli görünüyordu. Belki de bir taş ustasının oğlu olmak ona gerçekten de tamirat ve tadilat işlerinden anlıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bu bir rahatlama," dedi. "Bu sabah uyanıncaya kadar ne kadar rahatladığımı fark etmemiştim. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi."

"Hiç şüphesiz."

"Emily bunu başardığı için kendisiyle gurur duyuyor. Beni şehit olmaktan kurtardığına inanıyor."

"Peki sen nasıl hissediyorsun?" diye sordu, başka bir durumda olsa hiç umursamadığını düşünmesine neden olabilecek bir rahatlıkla.

"Hâlâ kendimi yeni gerçekliğe alıştırmaya çalışıyorum."

"Hangisine?"

"Hayatımın yeniden bana ait olduğunu. Artık hiçbir şeyi sadece görev icabı yapmama gerek yok. Şu andan itibaren, geleceğimle ilgili vereceğim tüm kararlar sadece bana ait olacak." Adamın kendisine baktığını hissetti ama bakışlarına karşılık vermedi. Önüne bakmaya devam etti, ellerini sıkıca kavuşturmuş, cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Benimle evlenmek ister misin?"

Ned'in ifadesi sertleşti. "Niyetimin ne olduğunu zaten biliyorsun. Londra'da sana kur yapmak için izin istediğimde babana yeterince açık bir şekilde anlattım."

"Beni yanlış anladınız. O zamanki niyetinin ne olduğunu sormuyorum. Şimdi benimle evlenip evlenmeyeceğini soruyorum."

Ona bakmak için başını salladı.

Tereddüt etti. "Tam olarak şimdi değil. Birkaç ay içinde. Ya da birkaç hafta. Ne zaman uygun olursa."

Farkındalık yavaşça yüzüne yansırken dudakları yarı yarıya aralandı. Saniyeler önce gerilmiş olan çenesi gevşedi ve boğazı bir yutkunmayla sarsıldı. Sersemlemişti. Sersemlemişti. Ya da -büyük olasılıkla- dehşete düşmüştü.

Ama Sophie devam etmeye kararlıydı, kelimeleri coşkulu bir telaşla dökülüyordu. "Sanırım Fleet Sokağı'ndaki ofisinize geldiğim gece size biraz aşık oldum. Ve her geçen gün seni daha çok sevmeye başladım. Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsan -eğer herhangi bir eğilimin varsa- benimle evlenmeni ve beni Londra'ya geri götürmeni çok isterim. Çünkü seni seviyorum Ned. Çeyizim olmasa da sana iyi bir eş olmak için elimden geleni yaparım. Eksikliklerimi telafi etmek için-"

Ned boğuk bir sesle, "Sophie," diye araya girdi. "Yine gevezelik ediyorum, değil mi?"

Cevap vermedi. Onun yerine atları durdurdu. Artık evden çok uzaktaydılar, ormanın eteklerindeki bir kar yığınının yanında durmuşlardı. Dizginleri bağladı ve yüzünü ona dönmek için koltukta döndü. Şöyle bir baktı

uzun bir an için. Sonra boğazını temizledi. "Her şeyi bitireceğini sanıyordum. Artık özgür olduğuna göre
."

"Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, kız kardeşimin dün gece söyledikleri saçmalıktı.

Bütün gün sana bunu söylemek için bekledim."

"Ve çok daha fazlasını."

Yanakları yanıyordu. "Seni utandırdım, değil mi?"

"Beni utandırdın mı? Aklımı başımdan aldın. Bir an için nerede olduğumu bilemedim." Ağzı hafif bir yarım gülümsemeyle çarpıldı. "Seni seviyorum, biliyorsun. O kadar çok ki, bütün günümü reddedilmeni büyük bir nezaketle kabullenmeye çalışarak geçirdim."

Onu seviyordu.

Onun bu açıklaması karşısında kalbi göğsünde kabardı. Hayatında ilk kez gerçekten bayılmaktan korkuyordu. "Beni gerçekten seviyor musun Ned?" diye sordu usulca. Ve sonra: "Bekle... ne reddi?"

"Bu akşam bana vereceğin." Ona doğru uzandı, eli o tarzıyla yanağını okşamak için geldi. Mavi bakışları şefkatli olduğu kadar ciddiye de. "Ve evet, sevgili kızım. Seni gerçekten seviyorum."

Gözleri yaşarırken gözlerini kırıştırdı. "O zaman benimle evlenir misin?" Kısa, boğuk bir kahkaha attı. "Tanrım, evet."

Sophie gülümsedi. Ve bu gülümseme biraz sulu olsa da Ned buna gibiydi. Bir süre daha Sophie'ye baktı, sanki Sophie gördüğü en güzel şeymiş gibi, sonra başını Sophie'ye doğru eğdi ve onu öptü.

Kollarını adamın boynuna doladı, adam dudaklarını dudaklarında ona yapıştı. Adam onu yavaşça, derinden öptü, ikisini de nefessiz bırakan bir titizlikle ağzını sahiplendi. Kadın da ona karşılık verdi, tatlı tatlı, ta ki adam bir iniltiyle geri çekilip alnını onunkine yaslayana kadar.

"Sophie," dedi boğuk bir mırıltıyla.

Parmaklarını adamın ensesindeki saçlarda gezdirdi. "Seni böyle seviyorum. Saçların dağınık ve kravatın buruşuk. Çok daha az korkutucu

Londra'da nasıl görüldüğünden daha iyi."

Onun yanağını okşadı. "Peki bu nasıldı?"

"Çok soğuk. Çok mükemmel. Ve ne düşündüğünü bilmem için fazla sessizdin. Bu gerçek sen değildin."

"Hayır. O..." Sophie dudaklarını bir öpücük fısıltısıyla onunkilerin üzerinde gezdirirken gözlerini kapattı.

"Ne?"

"Kötü tavsiye. Bir kitaptan."

Ona bakmak için geri çekildi. "Ne tür bir kitap?"

Karanlıktı, tek ışık kızağın üzerindeki küçük lambadan geliyordu ama Sophie, Ned'in yanaklarının kızardığına yemin edebilirdi. "Bir görgü kuralları kitabı. Beyefendiler için.

Kaşları kalktı.

"Baban sana kur yapmam için bana izin verdiği gün Hatchard'dan almıştım. Sayfalarındaki tavsiyelerin sizin Bay Darwin'in önerdikleri kadar pratik olmadığını söylemem yeterli."

"Bay Darwin görgü kuralları kitabı yazmaz."

"Hayır, gerçekten. Yine de, onun öğretilerini bir rehber olarak kullandığınızdan şüpheleniyorum. Kendinizi hızla değişen koşullara adapte etmeye çalışıyorsunuz. Kendinizi bir tüccarla evlenmeye alıştırmak için."

Kızarma sırası ondaydı. "Belki başlangıçta." "Peki ya şimdi?"

"Ben hala bunun oldukça mantıklı olduğunu düşünüyorum. Dünya değişiyor. Artık aynı şeyi yapmaya devam edemeyiz, değil mi?"

"Hayır. Ama bu senin için kolay olmayacak Sophie. Vazgeçmeniz gereken çok şey var. Londra'daki sosyete matronları-"

"Onlar umurumda bile değil. Eğer beni dışlamak istiyorlarsa, bunu benim iyi dileklerimle yapabilirler. Ben hiçbir zaman sosyetenin onayını istemedim." Elini adamın ensesine doğru kaydırды. "Şu anda daha çok annenin onayıyla ilgileniyorum."

"Sende zaten var." Ned durakladı ve ekledi: "Gerçi bu akşam beni reddettiğin için sana biraz kızgın."

"Ama ben-"

"Annemi boş ver. Yukarı bak, Sophie."

Gece gökyüzü yıldızlarla aydınlanmıştı. Siyah kadife bir yatağın üzerine yerleştirilmiş elmaslar gibi parıldıyorlardı. Bu mükemmel güzellik karşısında yumuşak bir nefes aldı.

"Seni yıldızların altında öpeceğimi söylememiş miydim?" Ned onun kulağına mırıldandı.

"Bu herhangi bir yıldız değil Ned." Bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi. "Bu Noel yıldızı."

Bir süre sessiz kaldılar, ikisi de diğerlerinden çok daha parlak bir şekilde parlayan yıldızla bakıyorlardı. "Eh," dedi Ned sonunda, "eğer bu ortaklık için tesadüf değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir ortak," diye tekrarladı Sophie. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Onu tekrar kucağına alırken yumuşak bir onay sesi çıkardı. "Pek romantik değil, değil mi? Ama benim yanımdayken kendini güçsüz hissetmeni istemiyorum. Zekana ve gücüne değer veriyorum. Gölgede olmaktansa yanımda durmanı tercih ederim."

Kollarını adamın boynuna doladı ve bir başka gözyaşı kabarmasına karşı hızla gözlerini kırıştırdı. "Sanırım bu bana şimdiye kadar söylediğin en romantik şey olabilir."

Dudakları kızın nemli yanağında gezindi. Uzun bir süre onu sıkıca tuttu, yıldızlarla dolu karanlıkta tek ses atların dizginlerindeki çanlardı.

"Gel," dedi sonunda, elleri kadının omurgasının kıvrımlarında gezinirken. "Sen ve atlar buz sarkıtlarına dönüşmeden önce eve geri dönelim. Misafir odasında yanan bir ateş var. Ve annen buzlu zencefilli kek hakkında bir şeyler söyledi."

Ona daha sıkı sarıldı. "Evet, elbette. Hâlâ kutlamamız gereken bir Noel var."

"Biliyoruz." Kadının şakağına son bir yumuşak öpücük kondurdu. "Bu Noel ve gelecek tüm Noeller."

EPILOGUE

*Noel Günü, Aralık,
1861*

Emily'nin nişanı fiilen hâlâ bir sır olmasına rağmen, Sophie kendi nişan haberini tüm dünyayla paylaşmaktan çekinmedi. Ned'le nişanlandığı Noel arifesinde ailelerine, Noel günü de diğer konuklara duyuruldu. Eşraftan birkaç fısıltı duyuldu ama köylüler arasında bu haber neredeyse oybirliğiyle onaylandı.

"Bir aşk maçı," dedi Bayan Lanyon gülümseyerek. "Tıpkı Kraliçe'nin sevgili Prens Albert ile."

Bayan Sharpe gülümsedi. "Oğlumun bir prene benzetildiğini daha önce hiç duymadım ama Bayan Appersett ile birbirlerine çok yakıştıklarını inkâr edemem."

Bayan Fortescue, "Bence de öyle," diye onayladı. "Sabahtan beri feryat edip duruyorlar."

Sophie kızarmamaya çalıştı. Zaten bunu bir ömür boyu yeterince yapmıştı. Görünüşe göre herkes ikisini utandırmaktan zevk . "Sadece söylemen yeterli, kız kardeşin ve Murray'nin Ned kısık bir sesle ona, "Nişan," dedi. "En azından dikkatleri üzerimizden çekmiş oluruz."

"Bu pek sportmence olmaz."

"Belki de değil. Ama şairlerin dediği gibi, aşkta ve savaşta her şey mubahtır." Sophie ona bir bakış attı. "şairler kız kardeşimle tanışmadı."

Sanki bir işaretmiş gibi, Emily birkaç arkadaşıyla birlikte yaklaştı. "Bayan Tunstall'a nişan yüzüğünü göster, Sophie."

Sophie, Bayan Tunstall ve diğer genç hanımlar Ned'in o sabah kendisine verdiği elması hayranlıkla incelerken, elini uzatarak ona teşekkür etti. Gaz ışığında parıldayan elmas, neredeyse bir önceki akşamki Noel yıldızı kadar göz kamaştırıcıydı.

"şuna bakın!" diye haykırdı hanımlar. "Ne kadar ilahi!"

Ned onun yanında durmuş, bir elini sırtının alt kısmına dayamıştı. İyi dilekte bulunanlar nihayet dağılınca Ned ona salondaki kanepeye kadar eşlik etti. Annesi yakınlarda oturmuş çay tepsisine bakıyordu.

Yan yana oturmalarını izlerken dudakları büküldü. İkisine de birer fincan çay doldurdu. "Daha da kötüleşecek. İnsanlar yeni nişanlanmış bir çiftte sataşmaktan daha çok sevdikleri bir şey yoktur."

Sophie, "Benim sorun değil,"
diye yalan söyledi. Ned
kibarca sessiz kaldı.

Elini onun elinin içine kaydırdı. Parmakları onunkilerin üzerine kapandı ve yürek parçalayıcı bir nezaketle yumuşatılmış erkeksi bir güçle elini sıktı. "Mutlu bir Noel geçirdin mi anne?"

"Çok değerli ve çok varlıklı iki beyefendiyle nişanlı iki kızım var. Hangi anne daha fazlasını isteyebilir ki?" Sophie'ye sevgiyle gülümsedi. "Sana sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylememiş miydim?"

"Sen yaptın." Sophie'nin gözleri Ned'inkileri buldu. "Ve çok mutlu bir şekilde sona erdi, değil mi?"

Ned kızın elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine uzun bir öpücük kondurdu. "Daha mutlu olamazdım. Ama bu son değil, aşkım. Hem de hiç."

Kalbi çırpındı. "Haklısın. Bu sadece başlangıç."

"Kadeh kaldıralım," diye bağırdı babam salonun şöminesinin yanındaki yerinden. "Mutlu çiftin şerefine."

Konuklar kadehlerini kaldırdı. "Mutlu çift!"

"Ve onların geleceğine!" Bay Sharpe söyledi.

Sophie ay fınanını kaldırırken Ned'e gülümsedi. "Geleceğe," diye "Parlak ve mucizelerle dolu olsun."

"Öyle olacak," diye söz verdi Ned. "için." Ve öyle de oldu.

AUTHOR'S NOTE

Gaz Işığında Bir Tatil, 19. yüzyılın ortalarındaki sosyal, bilimsel ve teknolojik gelişmelerden esinlenmiştir. Bizim gibi Viktorya dönemi insanları da hızla değişen bir dünyayla karşı karşıyaydı. Birçoğu statükoya bağlı kalmak isterken, Sophie'nin babası gibi bazıları değişimi çılgınlık derecesinde benimsemişti. Kır evini gazla donattırması buna sadece bir örnektir. Viktorya döneminin ortalarında, böyle bir çabanın maliyeti günümüzde yaklaşık 100.000,00 \$'a eşit olurdu. Yani, az bir meblağ değil.

Gaz Işığında Bir Tatil'de öne çıkan bir diğer tema da değişen koşullara uyum sağlamaktır. Charles Darwin'in o zamanlar tartışmalı olan kitabı *Türlerin Kökeni Üzerine* 1859 yılının Kasım ayında yayımlanmıştır. Sophie, Darwin'in teorilerini, büyük ölçüde kendi kontrolü dışında olan bir geleceği kucaklamak için bir başlangıç noktası olarak kullanır. Bu, kendi sınıfından olmayan bir beyefendi olan Ned ile nişanlanmasıyla sonuçlanır.

Sınıf demişken, Elizabeth Gaskell hayranı olanlar, Gaskell'in 1855 tarihli romanı *Kuzey ve Güney'e* yapılan ince göndermeleri fark etmiş olabilirler. John Thornton gibi Ned Sharpe da sert bir tüccar ve oldukça sert bir anneye sahip. Ayrıca Sophie'den "güzel bir yaratık" olarak bahsetme hatasını da yapar. Eğer aramak isterseniz, metinde başka *Kuzey ve Güney* kırıntıları da var.

Son olarak, tüm kitaplarımda olduğu gibi, *Gaz Işığında Bir Tatil* de gerçek tarihi olaylar ve Viktorya Dönemi ile süslenmiştir. Örneğin, 1861 yılının Haziran ayında Prens Albert gerçekten de Yeni Bahçecilik Bahçeleri'nin açılışına başkanlık etti

South Kensington'da. Ve aynı yılın Aralık ayında trajik bir şekilde hayata veda etti.

Viktorya dönemi modası, tatil gelenekleri veya romanlarımda yer alan herhangi bir kişi, yer ve olay hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen MimiMatthews.com adresindeki yazar web sitemin blog bölümünü ziyaret edin.

Evlilik İlanından Bir Alıntı

*Mimi Matthews'un Yeni Viktorya Dönemi Romantizmine Kısa Bir Bakış İçin
Sayfayı Çevirin*

Şimdi Ebook ve Paperback olarak mevcut

Chapter One

*Kuzey Devon, İngiltere Eylül,
1859*

Helena Reynolds, halı çantasını titreyen elleriyle kavrayarak kalabalık meyhanenin zeminini geçti. King's Arms, Kuzey Devon sahil yolu üzerinde küçük bir meyhaneydi ama ona sanki Hristiyan âlemindeki bütün erkekler bira içmek için orada toplanmış gibi geliyordu. Onların arasında dikkatle ilerlerken gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Bazı bakışlar sadece meraklıydı. Diğerleri ise açıkça değerlendiriyordu.

Bir ürperti bastırdı. Gri çizgili ipek seyahat elbisesinin içinde baştan çıkarıcı bir kıyafet giydiği söylenemezdi ama yine de şık görünmek için çaba sarf etmişti. Ne de olsa insan müstakbel kocasıyla her gün tanışmıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye seslendi hancı kalabalık barın arkasından.

"Evet, lütfen efendim." Ellerini halı çantasının üzerinde sıkarak yüksek tezgâha yaklaştı. Çok uzun bir adam tezgâhın ucuna yaslanmış, içkisini yudumluyordu. Zayıf, kaslı vücudu koyu renk yün bir paltoya örtülüydü, yüzü kalkık yakası ve alnının üzerine eğilmiş uzun kunduz şapkasıyla kısmen gizlenmişti. Kadın adamın yanındaki boş alana sıkışmış, ağır kombinezonları ve kabarık etekleri adamın bacağına değdikçe gürültüyle hışırdıyordu.

Hancıya doğrudan hitap etmek için sesini alçalttı. "Ben buraya
."

"Blevins!" diye bağırdı odanın karşısındaki bir adam. "Bize bir tur daha ver!"

Helena itiraz edemedi, hancı müşterilerini memnun etmek için oradan uzaklaştı. Helena çaresiz bir hayal kırıklığı içinde onun ardından bakakaldı. Tam olarak saat birde bekleniyordu. Ve şimdi, tren istasyonundaki karışıklık ve konaklama arabasındaki gecikmeden sonra -gövdesinin ön tarafına iliştirdiği küçük saatine endişeli bir bakış attı- saat ikiyi çeyrek geçiyordu.

"Efendim!" diye seslendi hancıya. Yarım çizmelerinin ucuna basarak ayağa kalktı ve onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Efendim!"

Onu tanımadı. Tezgâhın diğer ucundaki arabacıyla laflıyor, bir yandan da beş fiçiyi birayla dolduruyordu. İkisi birlikte eski dostların rahatlığıyla gülüyorlardı.

Helena hafifçe oflayıp pufladı. Görmezden gelinmeye alışkındı ama bu kadarı yeterliydi. Tüm hayatı önümüzdeki birkaç dakikaya bağlıydı.

Kendisine yardım edebilecek birini bulmak için etrafına bakındı. Gözleri hemen yanındaki beyefendiye takıldı. Pek de arkadaş canlısı birine benzemiyordu ama boyu gerçekten çok etkileyiciydi ve cüssesine uygun bir sesi olmalıydı.

"Özür dilerim, efendim." Eldivenli eliyle adamın koluna hafifçe dokundu. Parmaklarının altında kasları gerildi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama çağırmamın bir sakıncası var mı?"

Başını içkiden kaldırdı ve çok yavaşça dönüp ona baktı. Kelimeler Helena'nın dudaklarında can verdi.

Yanmıştı. Çok kötü yanmış.

"Benden bir şey mi istiyorsunuz hanımefendi?" diye sordu son derece kibar bir ses tonuyla.

Ona baktı, görünüşü hakkındaki ilk izlenimi her saniye kendini gözden geçiriyordu. Yanıklar şiddetli olsa da yüzünün sağ alt tarafıyla sınırlıydı; yanağından yakasının kenarına ve oradan da ötesine uzanan bir yol izlediğinden emindi. Yüzünün geri kalanı -güçlü bir yontulmuş çenesi ve şahin gibi ince burnu olan sert bir yüz- nispeten

İşaretsiz. Sadece lekesiz değil, siyah saçları ve duman grisi gözleriyle aslında oldukça yakışıklıydı.

"Benden bir şey mi istiyorsun?" diye tekrar sordu, bu sefer daha sert bir şekilde.

Gözlerini kırptırdı. "Evet. Beni bağışlayın. Hancıyı çağırmanızın bir var mı? Ben-"

"*Blevins!*" diye bağırdı beyefendi.

Hancı yüksek sesle konuşmasına ara verdi ve koşar adımlarla tezgâhın kendi tarafına döndü. "O nedir, şef?"

"Hanımefendi sizinle konuşmak istiyor."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Helena. Ama beyefendi çoktan dikkatini içkisine vermiş, tek kelime etmeden onu başından savmıştı.

"Evet, hanımefendi?" diye sordu hancı.

Yanındaki yakışıklı -ve oldukça kaba- yabancıyla ilgili tüm düşüncelerini bir kenara bırakan Helena, bir kez daha hancıya seslendi. "Saat birde burada biriyle buluşmam gerekiyordu. Bay Boothroyd mu?" Yanındaki beyefendinin kaskatı kesildiğini hissetti ama buna aldırmadı. "Hâlâ burada mı?" "Boothroyd için bir tane daha, öyle mi?" Hancı ona baktı ve aşağı. "Diğerlerine pek benzemiyorsun."

Helena'nın yüzü düştü. "Ah?" diye sordu belli belirsiz. "Başkaları da var mıydı?" "Evet. Boothroyd şu anda sonuncusuyla birlikte."

"mu?" Buna inanamıyordu. Bay Boothroyd ona Bay Thornhill'in yazıştığı tek kadının kendisi olduğu izlenimini vermişti Öyle olmasa bile, nasıl bir adam işvereni için potansiyel eşlerle, hizmetçi ya da aşçı olmak için başvurularla görüşür gibi görüşürdü ki? Bu ona olağanüstü zevksiz bir davranış gibi geldi.

Bay Thornhill kâhyasının ne yaptığının farkında mıydı?

Bu düşüncayı zihninin gerisine itti. Şüphe duymak için artık çok geçti. "Öyle de olsa efendim, çok uzun bir yoldan geldim ve Bay Boothroyd'un beni görmek isteyeceğinden eminim."

Aslında hiç de emin değildi. Londra'da sadece sempatik genç avukat Bay Finchley ile tanışmıştı. Onu Devon'a gelmesi için teşvik eden oydu. Şimdiye kadar Bay Boothroyd ve Bay Thornhill'le kurduğu tek ilişki ise mektuplardan ibaretti - şu anda halı çantasının içinde güvenli bir şekilde katlanmış olarak duran mektuplar.

"Sanırım bunu yapabilir," diye düşündü hancı.

"Kesinlikle. Şimdi, Bay Boothroyd'a geldiğimi bildirirseniz, size çok minnettar ."

Yanındaki adam birasını tek yudumda bitirdi ve ardından bardağı tezgâha çarptı. "Onu Boothroyd'a götüreceğim."

Helena gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, adamın tam boyuna ulaşmasını izledi. Adam ona dik dik baktığında, Helena ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Size tekrar teşekkür etmeliyim efendim. Çok naziktiniz."

Gözleri parladı. "Bu taraftan." Ve sonra, arkasına bile bakmadan koridora doğru yürüdü.

Halı çantasını sıkıca kavrayarak onun peşinden koştu. Kalbi küt küt atıyor, nabızı kulaklarını tırmalıyordu. Daha mülakata girmeden bayılmamak için dua ediyordu.

Beyefendi özel salonun kapısına bir kez vurdu. Kapıyı gözlüklü, kır saçlı bir adam açtı. Beyefendiye baktı, kaşlarını çattı ve sonra çatık kaşlarıyla Helena'ya için onun yanından geçti.

"Bay Boothroyd?" diye sordu.

"Ben Boothroyd," dedi. "Sanırım siz de Bayan Reynolds'sınız?"

"Evet, efendim. Randevuma çok geç kaldığımın farkındayım..." Özel salonda bir sandalyeden kalkan bir kadın gördü. Çenesini kaldırmış Helena'ya bakan kadının yüzü kelimelerin ifade edemediğini ifade ediyordu. "Oh," diye fısıldadı Helena. Son aylarda beslediği küçük, titrek umut alevi bir anda sönmüş gibiydi. "Zaten başka birini bulmuşsun."

"Buna gelince, Bayan Reynolds-" Bay Boothroyd, uzun boylu beyefendi yanından geçip içeri girerken yüzünde bir dehşet ifadesiyle sözünü kesti.

özel salon. Şapkasını ve paltosunu çıkardı ve ocaktaki harlı ateşin yanına oturdu.

Kadın dehşet içinde ona bakakaldı. "Bay Boothroyd!" diye tıslayarak yaşlı beyefendinin yanına koştu. "Buranın *özel* bir salon olduğunu sanıyordum." "Öyle, Bayan Standish." Bay Boothroyd cep saatine baktı. "Ya da yarım saat öncesine kadar öyleydi. Boş ver onu. Görüşmemiz her halükârda bitti. dava. Şimdi, eğer çok iyi ..."

Helena konuşmalarının geri kalanını duymadı. Tek duyabildiği kendi atan kalbinin sesiydi. Neden kaldığını bilmiyordu. Arabaya binip Cornwall'a devam etmek zorundaydı. Sonra ne olacaktı? Kendini kayalıklardan aşağı atacaktı, diye düşündü. Başka yolu yoktu. En başta bunun işe yarayacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişti! Keşke Jenny gazetedeki o ilanı hiç görmemiş olsaydı. O zaman bu sefil karmaşadan kurtulmanın tek bir yolu olduğunu aylar önce öğrenmiş olurdu. Asla umutlanmak için bir nedeni olmazdı!

Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı. Özel salondan çıktı ve giderken Bay Boothroyd'a bir özür mırıldandı.

"Bayan Reynolds?" Bay Boothroyd seslendi. "Fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Şaşkınlıkla arkasına baktığında diğer kadının gittiğini ve Bay Boothroyd'un girişte tek başına durduğunu gördü. Uzun boylu beyefendi ateşin yanındaki koltuğundan bir gazeteyi karıştırıyor, ikisiyle de hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. "Hayır, efendim," dedi kadın.

"Eğer oturursanız." Küçük bir yemek masasını çevreleyen sandalyelerden birini işaret etti. Masanın üzerinde bir yığın kâğıt ve çeşitli yazı gereçleri vardı. Kadın otururken adamın onları karıştırmasını izledi. "Umarım katlanılabilir bir yolculuk geçirmişsinizdir."

"Evet, teşekkür ."

"Londra'dan trenle mi geldin?"

"Evet efendim, ama sadece Barnstaple'a kadar. Bay Finchley yolun geri kalanında beni buraya getirmesi için bir yolcu arabası ayarladı.

Geç kalmamın sebeplerinden biri de bu. Yolda devrilmiş bir araba vardı. Arabacı sürücüye yardım etmek için durdu."

"Sebeplerden biri mi dediniz?"

"Evet, ben... İstasyondaki erken treni kaçırdım," diye itiraf etti. "Yanlış peronda bekliyordum ve... hatamı fark ettiğimde trenim çoktan gitmişti. Biletimi değiştirmek ve bir sonraki trene binmek zorunda kaldım."

"Yanınızda hizmetçiniz yok mu? Yol arkadaşın yok mu?"

"Hayır, efendim. Yalnız seyahat ettim." Fazla seçeneğimiz yoktu. Jenny, Helena'nın yokluğunu mümkün olduğunca uzun süre gizlemek için Londra'da kalmak zorundaydı. Helena ona eşlik etmesi için birini tutmayı düşünmüştü, ama ayıracak ne zamanı ne de çok az parası vardı. Üstelik kime güvenilebileceğini de bilmiyordu.

Bay Boothroyd kâğıtlarını karıştırmaya devam etti. Helena onun kendisini dinleyip dinlemediğini bile merak ediyordu. "Ah. İşte burada," dedi sonunda. "İlana verdiğiniz ilk yanıt." Helena'nın kendi el yazısı olduğunu anladığı küçük, düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir mektup çıkardı. "Ayrıca ayın on beşinde Londra'da buluştuğunuz Bay Finchley'den gelen bir mektup." Kaşlarını çatarak ikinci bir mektubu daha inceledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Aynen öyle. Burada beş yirmi yaşında olduğunuz yazıyor." Bay Boothroyd mektubu indirdi. "Beş yirmi yaşında görünmüyorsunuz, Bayan Reynolds."

"Sizi temin ederim ki öyleyim, efendim." Gri ipek seyahat şapkasının kurdeleleriyle uğraşmaya başladı. Kararsız parmaklarıyla düğümü çözdükten sonra başlığından çıkardı, kurdeleleri etrafına doladı ve halı çantasının üzerine yerleştirdi. Gözlerini kaldırdığında Bay Boothroyd'un kendisine baktığını gördü. "Bone takınca hep daha genç görünüyorum. Ama şimdi gördüğünüz gibi, ben

."

"Genç ve güzel," diye mırıldandı onaylamayarak.

Kızardı ve ateşin yanındaki beyefendiye endişeyle baktı. Neyse ki dinliyor gibi görünmüyordu. Yine de sandalyesinde öne doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Bay Thornhill güzel bir eş istemiyor mu?"

"Burası Londra değil Bayan Reynolds. Bay Thornhill'in evi ıssız bir yer. Yalnız. Yalnızlığa katlanabilecek bir eş arıyor. Evini idare edebilecek ve rahatını sağlayabilecek bir eş. Sağlam, yetenekli bir kadın. İşte tam da bu yüzden ilanda dul ya da evde kalmış, olgun yaşlarda bir kadın tercih edildiği belirtiliyor."

"Evet, ama ben-"

"Bay Thornhill'in istemediği şey," diye devam etti, "baloların, elbiselerin ve yakışıklı taliplerin hayalini kuran, gözleri parlayan bir kız. Böyle uçarı bir yaratıkla evlenmek felakete davetiye çıkarmak olur."

Helena sinirlendi. "Bu adil değil, efendim." "Affedersiniz?"

"Gözleri parlayan bir kız değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ve saygısızlık etmek istemem ama Bay Boothroyd, hayallerim hakkında en ufak bir fikriniz yok. Eğer balolar, elbiseler ya da... ya da anlamsız şeyler isteseydim... Bay Thornhill'in ilanına asla cevap vermezdim."

"Bu anlaşılmadan tam olarak ne istiyorsunuz Bayan Reynolds?"

Titremelerini durdurmak için ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu.

"Güvenlik," diye dürüstçe cevap verdi. "Ve belki de... biraz nezaket."

"Londra'da bu iki şartı karşılayan bir beyefendi bulamadınız mı?"

"Londra'da olmak istemiyorum. Aslında Londra'dan mümkün olduğunca uzakta olmak istiyorum."

"Arkadaşlarınız ve

aileniz...?"

"Dünyada

yalnızım,

efendim."

"Anlıyorum."

Helena bundan çok şüpheliydi. "Bay Boothroyd, eğer başka birinin daha uygun olduğuna karar verdiyseniz-"

"Başka kimse yok Bayan Reynolds. Şu anda Bay Finchley'in tavsiye ettiği tek bayan sizsiniz."

"Ama daha önce burada olan kadın-"

"Bayan Standish?" Bay Boothroyd gözlüklerini çıkardı. "Manastırdaki kahya pozisyonu için başvuruyordu." Gözlüğünü ovuşturdu.

burnunun köprüsü. "Ne yazık ki, yeterli personel tutma konusunda süregelen bir sorunumuz var. Eğer burada ikamet etmeyi düşünüyorsanız, bunun farkında olmalısınız."

Yavaşça nefes verdi. "Bir kahya. Tabii ki. Ne kadar aptalım. Bay Thornhill mektuplarından birinde hizmetçilerle yaşadığınız zorluklardan bahsetmişti."

"Korkarım bu oldukça zorlu bir iş oldu." Bay Boothroyd gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi. "Ev sadece ıssız değil, aynı zamanda yerel bir üne de sahip. Belki duymuşsunuzdur...?"

"Birazcık. Ama Bay Finchley bana bunun cahilce bir batıl inançtan başka bir şey olmadığını söyledi."

"Aynen öyle. Ancak dünyanın bu kısmında Bayan Reynolds, cehaletin hazır olduğunu göreceksiniz."

Helena . "Manastırı gözlerimle görmek isterim." "Evet, evet. Zamanı gelince."

"Ve Bay Thornhill ile tanışmak isterim."

"Kuşkusuz." Bay Boothroyd kâğıtlarını tekrar karıştırdı. Bayan Reynolds'ı şaşırtacak şekilde, yaşlı adamın yüzünde bir renklenme oldu. "Söz konusu olan bir iki nokta daha var, Bayan Reynolds." Boğazını temizledi. "Sanırım farkındasınız... Yani, umarım Bay Finchley açıklamıştır... bu evlilik kelimenin tam anlamıyla gerçek bir evlilik olacak."

Kadın ona baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Başka ne tür bir evlilik olabilir ki?"

"Peki sen kabul ediyor musun?" "Elbette."

Şüphesizliğini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Böyle bir anlaşmayı romantizmden yoksun bulacak pek çok hanım var."

Helena bundan şüphe duymuyordu. Bir zamanlar kendisi de bu olasılığa karşı çıkmıştı. Ama son bir yılda, özellikle de son aylarda çok şey değişmişti. Gerçek aşka dair beslediği kızca fanteziler ölmüştü. Onların yerini oldukça acımasız bir pragmatizm almıştı.

"Ben romantizm aramıyorum, Bay Boothroyd. Sadece nezaket. Ve Bay Finchley, Bay Thornhill'in nazik bir adam olduğunu söyledi."

Bay Boothroyd buna şaşırılmış gibi görünüyordu. "Gerçekten de öyle," diye mırıldandı. "Size başka ne söyledi, lütfen?"

Bay Finchley'nin söylediği sözleri tekrarlamadan önce tereddüt etti. Bu sözler onu Devon'daki ücra bir sahil kasabasına gitmeye ve tamamen yabancı biriyle tanışıp evlenmeye kesin olarak ikna etmişti. "Bana Bay Thornhill'in asker olduğunu ve bir kadını nasıl güvende tutacağını bildiğini söyledi."

Justin Thornhill, Boothroyd'un karşısında oturan solgun, siyah saçlı güzele düşünceli bir bakış daha attı. Zayıf ama biçimli bir kadındı, mütevazı seyahat elbisesi göğüslerinin yüksek kıvrımlarını ve küçük belinin dar hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Onu meyhanede ilk gördüğünde, sahilin ilerisindeki tatil kasabası Abbot's Holcombe'a gitmekte olan şık bir gezgin olduğunu düşünmüştü. Aksini düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Beklediği Bayan Reynolds -evlilik ilanına cevap veren sade, mantıklı kız kurusu- hiç gelmemişti.

Bu Bayan Reynolds tamamen farklı bir kadındı.

Boothroyd'un karşısında oturuyordu, sırtı dimdikti ve zarif, eldivenli ellerini kucağında düzgün bir şekilde kavuşturmuştu. Huysuz kâhyaya geniş, ela gözleriyle bakıyor ve konuştuğunda bunu bir kibar kadının yumuşak, kültürlü tonlarıyla yapıyordu. Hayır, diye düzeltti Justin. Centilmen bir kadın değil. Bir *hanımefendi*.

Boothroyd'un daha önce kâhya pozisyonu için görüştüğü iki sağlam dula hiç benzemiyordu. O kadınlar, ironik bir şekilde, Justin'in orijinal şartlarına daha uygundu.

Boothroyd aylar önce bir eş için reklam yapma fikrini ilk kez ortaya attığında yaşanan kâhyasına havlamıştı.

"Kur yapmakla ilgilenmiyorum," demişti, "ne de megrimlerle yatağa giren ağlayan genç bayanlarla. İhtiyacım olan şey bir kadın. Yasalar ve görevler gereği bu Allah'ın belası anıt mezarın idaresini üstlenecek bir kadın. Ara sıra yatabileceğim bir kadın. Lanet olsun Boothroyd, Hindistan'da altı yıl hayatta kalmadım ki eve döndüğümde lanet bir keşiş gibi yaşayayım."

Bunlar, uzun bir temizlikçi serisinin sonuncusunun haber vermeden işten ayrılmasının ardından hayal kırıklığı içinde söylenen sözlerdi. Büyük ölçüde fiziksel yalnızlığa ve çok fazla kadeh sert içkiye borçlu olduğu kelimelerdi.

Gerçekçi Boothroyd bunları emir telakki etmişti.

Ertesi sabah, Justin daha alkolün neden olduğu uykusundan uyanmadan, her zamanki becerikli kâhyası Londra gazetelerine bir ilan verilmesini ayarlamıştı. Kısa ve özdü:

EVLİLİK: Emekli ordu subayı, otuz iki yaşında, orta halli ve sakin mizaçlı, aynı yaşta bir kız kurusu veya dul ile evlenmek istiyor. Uygun bayan duyarlı, şefkatli ve uzak bir taşra mülkünün evini yönetebilecek kapasitede olacaktır. Bağımsız servet önemsiz. Mektuplar Bay T. Finchley, Esq., Fleet Street adresine postalanacaktır.

Justin başlangıçta kızmıştı. Hatta Boothroyd'u işten atmakla tehdit etmişti. Ancak birkaç gün içinde reklam yoluyla bir eş edinme fikrine ısınmaya başlamıştı. Modern ve verimliydi. Diğer ticari işlemler kadar basitti. Muhtemel adaylar Justin'in Londra'daki avukatı Thomas Finchley'e yazacak, Finchley de tıpkı Greyfriar Manastırı'nın ya da Justin'in kısa süre önce Kuzey Devon Demiryolu'nda edindiği hisselerin satın alınmasında olduğu gibi geri kalan her şeyi ustalıkla halledecekti.

Yine de süreci kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu. Hem Boothroyd'a hem de Finchley'e kendisini hiçbir şekilde zorlamayacağını bildirmişti. Müstakbel gelin görüşmek istiyorsa, bunu Manastır'a arabayla kolayca ulaşabileceği bir yerde yapmak zorundaydı.

Böyle bir durumun caydırıcı olacağını düşünmüştü.

Kadınların iş bulmak için bu kadar uzak mesafelere gittiği hiç aklına gelmemişti. Evlilik ilanı, evinde bir pozisyon için teklif değilse neydi?

Zamanla Finchley, Devon kıyılarının uzak bir bölgesinde izole bir yaşamın kulağa hoş geldiği bir kadın bulmayı başarmıştı. Justin onunla birkaç kısa mektup bile yazmıştı. Bayan Reynolds onun kişiliği ya da güzelliği hakkında kesin bir fikir edinmesine yetecek kadar mektup yazmamıştı. Yine de onu akli başında bir kız kurusu olarak hayal etmeye başlamıştı. Onun evlilikle ilgili ilgilerine ağırbaşlılıkla katlanacak türden bir kız kurusu. Yanıklarını gördüğünde gözyaşlarına boğulmayacak bir kız kurusu.

Bu sevimli genç yaratık gibi bir şeyin masasını ve yatağını süsleyeceği fikri açıkçası gülünçtü.

Ama kararlı değildi.

Gerçi bu kolayca halledilebilirdi. Kâğıdını katlayan Justin sandalyesinden kalktı. "Bundan sonrasını ben hallederim, Boothroyd."

Bayan Reynold'un gözleri onunkilere dikildi. Onun kim olduğunu anladığı anı tam olarak görebiliyordu. Şerefine, ağlamadı, ya da sandalyesinden fırlayıp odadan kaçmadı. Sadece ona, yanıklarını ilk kez gördüğünde içki salonunda yaptığı gibi garip bir şekilde baktı.

"Bayan Reynolds," dedi Bay Boothroyd, "Bay Thornhill'i takdim edebilir miyim?"

Bu başlığı [Goodreads](#)'e ekleyin veya [Amazon](#)'dan Bugün Sipariş Verin

ACKNOWLEDGMENTS

Bu romanın yazımı sırasında Siyam kedilerimden biri aniden vefat etti. Adı Christmas Marzipan'dı ama biz ona Zippy derdik. Sadece on yaşındaydı ve tanışabileceğiniz en nazık, en akıllı, en tatlı kedi idi. Onun kaybından sonra bu hikayeyi bitirmek gerçekten çok zor oldu. Bu yüzden bu süreçte beni destekleyen ve cesaretlendiren herkese ekstra minnettarım.

Flora, Lauren ve Lena'ya erken okudukları için çok teşekkür borçluyum. Bu hikayenin taslakları ve bu kadar yararlı geri bildirim sağlamak. Kitaplarımı daha iyi hale getirmekte asla başarısız olmayan harika editörüm Deb Nemeth'e de teşekkürler. Ve işler bunaltıcı bir hal aldığı anda bana her zaman yardım eden nazık ve çok cömert aileme.

Son olarak, devam eden desteğiniz için hepinize -okuyucularıma- teşekkür etmek istiyorum. Size ve ailelerinize (hem insan hem de hayvan) Mutlu Noeller ve Mutlu Yıllar diliyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Mimi Matthews, Viktorya dönemi İngiltere'sinde geçen hem kurgusal olmayan tarihi hem de geleneksel tarihi romanlar yazmaktadır. On dokuzuncu yüzyıl tarihi üzerine makaleleri Victorian Web ve Journal of Victorian Culture dahil olmak üzere çeşitli akademik ve tarih sitelerinde yayımlanmıştır ve ayrıca BUST Magazine'de haftalık olarak yayınlanmaktadır. Diğer yaşamında Mimi bir avukattır. Bir Endülüs dresaj atı, iki Shelties ve iki Siyam kedisinden oluşan ailesiyle birlikte Kaliforniya'da yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen

www.MimiMatthews.com

adresini ziyaret edin.

Other Titles by
MIMI MATTHEWS

FIKRİ OLMAYAN

[Napolyon'u Isıran Pug](#)

18. ve 19. Yüzyılların Hayvan Masalları

[Viktorya Dönemi Hanımefendisinin Moda ve Güzellik](#)

[Rehberi](#) FIKRA

[Kayıp Mektup](#)

Bir Viktorya Dönemi Romansı

[Vikont ve Papazın Kızı](#)

Bir Viktorya Dönemi Romansı

[Evlilik Reklamı](#)

Devon Cemaati Yetimleri, Kitap 1

[Mütevazı Bir Bağımsızlık](#)

Devon Cemaati Yetimleri, Kitap 2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.